The Boston Public Library

PURCHASED
FROM THE FUND
ESTABLISHED
BY

James
Lyman
Whitney

Bibliographer & Sometime Librarian

Bn III 286

AESOPI PHRYGIS VITA
ET FABELLAE,
cum latina interpretatione.

GABRIAE Græci fabellæ tres & quadraginta ex trimetris iambis, præter ultimã ex Scazonte, tetrastichis conclusæ, cum latina interpretatione.

EX APHTHONII exercitamẽtis de fabula. Tum de formicis & cicadis græce & latine.

DE fabulae imaginibus Philostrati græce & latine.

EX Hermogenis exercitamẽtis de fabula Prisciano interprete.

IN INCLYTA BASILEA.

1624.

XA. 64. 5. 18-B

IO. FROBENIVS LECTORI S. D.

QVÀM in usu fuerint olim & nemini nõ familiares Aesopi Phrygis apologi, quos Lydorũ regi Crœso dicauit, ut autor est Suidas, uel græcũ illud prouerbiũ, οὐδὲ τὸν αἴσωπον πεπάτηκας, hoc est, Ne Aesopũ quidẽ contriuisti, in indoctũ prorsus & qui literas ne à limine quidẽ salutasset, usurpari solitum, satis indicarit. Nec adeo sine ratiõe factũ est antiquit⁹ ut primo statim loco pueris prælegeret Aesopus. nã habet nescio qd fabula cũ ea ætate cognatum, & facilius in puerileis animos influit, qui molles etiamnum sunt, ut scribit Hermogenes, & simpliciũ fictionum supra quàm dici queat cupidi. Nec hijs pueri modo, sed & reliqua ætas capitur. An nõ Menenius Agrippa furẽtẽ P. R. apologo de membrorũ in uentrem cõspiratione commode prolato repressit? Et Themistocles ab Atheniensibus, ut antiquos retinerent magistratus, unica fabella quod speciosis non poterat argumentis impetrauit? An non Sedunensis Antistes (ut recentis exempli mentionẽ faciamus ne intercidat) abhinc fermè trienniũ in Comitijs Bernæ habitis, Eluetiorũ primates iamiam cũ Galliarũ rege pacẽ & fœdus inituros, nec aliud in animo gerenteis, relata de uulpe quam agricola cœperat fabula deterruit, & uelut iniecto scrupulo cunctantiores reddidit? Tanta est apologorũ uis tantum pondus, ut auditorẽ uolentem nolẽtem trahant.

Proinde

Whitney Fund
May 24, 1963

Proinde credit Quintilianus nõ hos ab Aesopo sed Hesiodo proditos, aut ab aliquo diuinioris ingenij uiro. Nos certè quando GERMANIA nostra feliciter ubiq; græcatur, noluimus à studiosis Aesopicas fabulas diutius desyderari. Itaq; in enchiridij formã illas coegimus, ut facilius euolui gestariue possint. Aemulentur quicunq; græce docẽdi prouinciã susceperũt, Græcos natione præceptores, q hodieq; post elementorũ & breuẽ declinãdi cõiugãdiq; cognitionẽ, Aesopi fabulas pueris tradũt. Nã ex hijs nõ modo recti mores, sed & mira rerũ agẽdarũ prudẽtia, salutaresq; monitiões hauriũt. Quin hoc mihi satis cõstat nõ raro plus bonæ rei ĩ aliquo breui apologo latere, quàm in spinosis istis sophistarũ syllogismis, & magnificis aliquot huiꝰ æui subtiliũ philosophorũ theologorũq; decretis. Porrò qd nostra qdã imitati præfant, se duplo minoris exẽplaria uẽdituros, id nõ tã ridiculũ est, quàm oĩbus studijs & studiosis pernitiosum. Nos castigamus nostra ꝓ uiríli, chartis bonis utimur, doctos ære magno conducimus. Quid illi faciãt, aliorũ esto iudiciũ. Hoc unũ nõ tacebimꝰ, si res impressoria negociatio pergat esse, ut quorundã arte cœpit quæstui modo studentiũ, nõ tã huius unq; inuẽtionẽ fuisse rectis studijs utilẽ, quã erit abusus exitiabilis. Bene uale, & Frobeniũ ama. Apud inclytã Germaniæ Basileã, Quarto Nonas Decemb. An. MDXVII.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΘΟΠΟΙΟΥ, ΜΑΞΙΜΩΙ ΤΩΙ ΠΛΑΝΟΥΔΗΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Πραγμάτων φύσιν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἠκρίβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς μετ' αὐτοὺς παρέδωκαν φέροντες, αἴσωπος δὲ δοκεῖ μὴ πόῤῥω θειοτέρας ἐπιπνοίας τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἁψάμενος, πολλῷ τοῦ μέτρῳ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν παρελάσαι, καὶ τὰ οὔτ' ἀποφαινόμενος, οὔτε συλλογιζόμενος, οὔτε μὴν δὲ ἱστορίας, ἣν ὁ πρὸ καὶ κατ' αὐτὸν ἡλικίας ἤνεγκε χρόνος, τὴν νουθεσίαν διατιθέμενος, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδοτριβῶν, οὕτω τὰς τῶν ἀκροωμένων ἀγρεύει ψυχὰς, ὡς αἰσχύνεσθαι τοὺς λογικοὺς ποιεῖν, ἢ φρονεῖν ἃ μήτ' ὄρνιθες μήτ' ἀλώπεκες, καὶ αὖ πάλιν μὴ προσέχειν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων ἐν καιρῷ νουνεχῶς προσεσχηκότα μυθεύεται, δὲ ὧν ἃ μὲν κινδύνους ἐπηρμένους αὐτοῖς διέδρα, ἃ δὲ μεγίστης ἐν τοῖς καιρίοις καὶ ὠφελείας ἔτυχεν. οὗτος τοίνυν ὁ τὸν καθ' αὐτὸν βίον φιλοσόφου πολιτείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἔργοις μᾶλλον, ἢ λόγοις φιλοσοφήσας, τὸ μὲν γένος δὲ ἀμορίου τῆς φρυγίας κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν. τὴν δὲ τύχην γέγονε δοῦλος. ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸν τῶν πλάτωνος ἐν γοργίᾳ καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι, ὡς τὰ πολλὰ γὰρ ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶν, ἥ, τε φύσις, καὶ ὁ νόμος. αἰσώπου γὰρ τὴν ψυχὴν, ἡ μὲν φύσις ἐλευθέραν ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδοτο, ἴσχυσε μέν τοι οὐδ' οὕτω τὴν καὶ ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμήνασθαι, ἀλλὰ καί-

τοι, πρὸς

ÆSOPI FABVLATORIS, VITA A MAXIMO PLANVDE COMPOSITA.

Erum humanarum naturam perſecuti ſunt & alij, & poſteris tradiderũt. Aeſopus uero uidetur, non abſq; diuino afflatu cum moralem diſciplinam attigerit, magno interuallo multos eorum ſuperaſſe, & enim neq; definiendo, neq; ratiocinando, neq; ex hiſtoria, quam ante ipſius ætatem tulit tempus, admonendo, ſed fabulis penitus erudiendo, ſic audientium uenaſ animos, ut pudeat ratiõe præditos facere, aut ſetire, quæ neq; aues, neq; uulpes, & rurſus nõ uacare illis, quibus pleráq; bruta tempore prudenter uacaſſe fingunt, ex quibus aliqua, pericula iminẽtia effugerũt, aliq; maximã utilitatẽ in opportunitatibus cõſecuta ſunt. Hic igit, qui uitã ſuam philoſophicæ reip. imaginẽ propoſuerat, & operib⁹ magis, q̃ uerbis philoſophat⁹, gen⁹ q̃dẽ traxit ex Ammorio oppido Phrygiæ, cognomẽto magnæ ſed fortuna fuit ſeru⁹. Quare & magnope mihi uidet Platonis illud ĩ Gorgia pulchrè ſimul & uere dictũ. plerũq; em hæc inquit cõtraria inter ſe ſunt, natura ſimul, ac lex. Nam Aeſopi animum natura liberum reddidit, ſed hominum lex corpus in ſeruitium tradidit. Potuit tamẽ ne ſic quidem animi libertatẽ corrumpere. Sed quã-

τοι, πρὸς πολλὰ ϛ πολλαχόσε μεταφέρων τὸ σῶμα, ϗ οἰκείας ἐκείνην ἕδρας οὐχ οἷός τ' ἐγένετο μεταστήσαι. ἐτύγχανε δ' ὢν οὐ μόνον δοῦλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδέστατα τῶν ἐπ' αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ φοξὸς ἦν. σιμὸς τὴν ῥῖνα. σιμὸς τὸ τράχηλον. πρόχειλος. μέλας. ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε. (ταυτὸν γὰρ αἴσωπος τῷ αἰθίοπι.) προγάστορ. βλαισὸς. καὶ κυφός. τάχα ϛ τὸν ὁμηρικὸν θερσίτην τῇ αἰσχρότητι τοῦ εἴδους ὑπερβαλλόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χείριστον ἦν, ὁ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ ϗ φωνῆς ἄσημόν τε καὶ ἀδιάρθρωτον. ἃ πάντα ϛ δοκεῖ τὴν δουλείαν αἰσώπῳ πρασκευάσαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα ἂν ἦν, εἰ οὕτως ἀτόπως ἔχοντι τοῦ σώματος, ἐξεγένετο τὰς τῶν δουλούντων ἄρκυς διαφυγεῖν. ἀλλὰ ὁ μὲν σῶμα τοιοῦτον ἦν τῷ ἀνδρί. τὴν δὲ ψυχὴν, ἀγχινούστατος ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπηβολώτατος. ὁ κεκτημένος τοίνυν αὐτὸν, ἅτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔργων οἰκείως ἔχοντα, σκάπτειν εἰς ἀγρὸν ἐξαπέστειλεν. ὁ δ' ἀπελθὼν, προθύμως τοῦ ἔργου εἴχετο. ἀφικομένῳ δέποτε καὶ τῷ δεσπότῃ πρὸς τὸν ἀγρόν, ἐφῶ τῶν ἔργων ἐπισκοπὴν θέσθαι, γεωργός τις σῦκα τῶν ἀγαθῶν δρεψάμενος δῶρον ἤνεγκεν. ὁ δ' ἐπὶ τῷ ϗ ὁπώρας ἡσθεὶς ὡραίῳ, ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτῃ, (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδὶ,) φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λουτρὸν πραθεῖναι. συμβὰν δ' οὕτω, καὶ τοῦ αἰσώπου κατὰ δή τινα χρείαν εἰσελθόντος εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθόπους λαβόμενος, βουλὴν τοιάνδε τῶν συνδούλων τινὶ προτείνει. ἐμφορηθῶμεν εἰ δοκεῖ τῶν σύκων ὦ οὗτος. κἂν ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς τῶν αἰσώπου καταμαρτυρήσομεν ἄμ-

φω, ὡς

uis ad res uarias, & in diuersa loca trãsferret corp⁹, à propria tamen sede illum traducere nõ potuit. Fuit autem non solum seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum. nam acuto capite fuit. p̃ssis narib⁹. depresso collo. ꝓminẽtib⁹ labris, niger, uñ & nomẽ adept⁹ est. Idẽ em̃ Aesopus, qd' æthiops. uentrosus. ualgus. & incuruus. forte & homericũ Thersiten turpitudine formæ superans. hoc uero omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ oĩa etiã uidẽt seruitutẽ Aesopo parasse. Et enim mirum fuisset, si sic indecenti corpore, potuisset seruientiũ retia effugere. Sed corpore sane tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad om̃e cõmentũ felicissimus. Possessor igitur ipsius tanq̃ ad nullũ domesticum opus cõmodũ, ad fodiendũ agrũ emisit. ille uero digressus alacriter operi incũbebat. ꝓfecto uero aliquãdo & hero ad agros, ut opera specularetur, agricola qdã ficos egregias decerptas dono tulit. ille uero fruct⁹ delectat⁹ pulchritudie Agathopodi ministro (hoc em̃ erat nomẽ puero) seruare iussit, ut sibi post balneum apponeret. cum uero ita euenisset, atq; Aesopo ob quãdã necessitatẽ ingresso ĩ domũ, occasiõe capta Agathop⁹ cõsiliũ huiusmodi conseruo cuidam offert. impleamur si placet, ficibus heus tu. ac si herus noster has reqsierit, nos uero cõtra Aesopũ testificabimur ã-

φω, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντος, καὶ τὰ σῦκα λάθρα καταφαγόντος, καὶ ἐπ' ἀληθεῖ θεμελίῳ τῇ πρὸς τὸν οἶκον εἰσόδῳ, πολλὰ τῶν ψευδῶν ἐποικοδομήσομεν, ὃ δὲ μηδὲν ἔσται ὅγε εἷς πρὸς τοὺς δύο, καὶ ταῦτα μὴ δ' ἄνευ ἐλέγχων διᾶραί ποτε τὴν γλῶτταν δύναμιν ἔχων. δόξαντος δὴ τούτου πρὸς τοὔργον ἐχώρησαν. ὃ τῶν σύκων ἐσθίοντες, ἔλεγον ἐφ' ἑκάστῳ σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δύστηνε αἴσωπε. ὁ τρίνυν δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, ὃ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς αἴσωπος αὐτὰ κατεδήδοκε, τόντε αἴσωπον σὺν ὀργῇ κελεύει κληθῆναι, καὶ κληθέντι φησί. λέγεμοι ὦ κατάρατε, οὕτω μου κατεφρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμιεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἑτοιμασθέντα μοι σῦκα θοινήσασθαι; ὁ δὲ, ἀκούων μὲν, καὶ σωιεὶς ἦν, λαλεῖν δὲ εἶχεν οὐδ' ὁπωσοῦν διὰ τὸ βραδύγλωσσον, μέλλων δὲ ἤδη τύπτεσθαι, τῶν κατηγόρων σφοδροτέρων ἐπικειμένων, πεσὼν πρὸς τοὺς τοῦ δεσπότου πόδας, ἀνασχέσθαι μικρὸν ἐδεῖ. δραμὼν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ προσσενεγκών, τούτου τε πέπωκε, καὶ τοὺς δακτύλους εἰς τὸ στόμα καθεὶς, αὖθις δὲ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλεν. οὔπω γὰρ τροφῆς ἁψάμενος ἔτυχεν. ἠντιβόλει γοῦν αὐτὸ τοῦτο καὶ τοὺς διώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἂν δῆλον γένηται, τίς ὁ τὰ σῦκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῦμον αὐτοῦ θαυμάσας, οὕτω ποιεῖν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέταξεν. οἱ δ' ἐβουλεύσαντο πιεῖν μὲν τοῦ ὕδατος, μὴ μέντοι καθεῖναι κατὰ τοι λαιμοῦ τοὺς δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῶν γνάθων αὐτοὺς παραφέρειν. οὐκ ἔφθασαν δὲ πιόντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκεῖνο ναυτίαν τοῖς πεπωκόσι παραχρῆμα ἐπενεγκόν, αὐτομάτην παρέσχε τὴν ὀπώραν ἀναδοθῆναι. τότε τρίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πεσόντος, τοῦ τε κακουργήματος

bo, ꝙ in domum ingreſſus ſit, & ficus clam comederit, & ſuper uero fundamento uidelicet i domū igreſſiõe, multa mẽdacia iædificabim⁹, & nihil unus ad duos fuerit, præſertim cum ne ſine probationibus quidẽ diducere unq̃ os queat. uiſo uero hoc, ad opus acceſſerunt, & ficus deuorãtes, dicebãt ĩ ſingulis cũ riſu, Væ tibi ĩfelix Aeſope. cum igitur herus rediſſet à lauacro, & ficus petĩſſet, & audiuiſſet ꝙ Aeſopus eas comederit, & Aeſopum cum ira iubet uocari, & uocato ait. dic mihi o execrande, ita me contempſiſti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi fic⁹ comederis? ille audiebat qdẽ, & ĩtelligebat, ſed loq poterat nullo mõ ob liguæ tarditatẽ cũ iã uerberãdus eſſet, & delatores uehemẽtiores inſtarent, procumbẽs ad heri pedes ut ſuſtineret ſe parũ, orabat. cũ aũt accurriſſet, & tepidã aquã attuliſſet, eam bibit, & digitis in os demiſſis, rurſum humorẽ ſolũ reiecit. nõdũ em̃ cibum attigerat. orabat igitur ut idem & accuſantes facerent, quo manifeſtũ fieret, qs nã ficus diſſipaſſet. herus autẽ ingeniũ hominis admiratus, ſic facere & alios iuſſit. illi autem deliberauerant bibere quidẽ aquã, nõ tm̃ demittere in guttur digitos, ſed per obliqua maxillarum eos circunferre. uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nauſea potis inducta effecit, ut ſponte fructus reddere/tur. Tunc igitur ante oculos poſito & male/

γήματος τῶν οἰκετῶν, καὶ τῆς συκοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτοὺς γυμνωθέντας μαστίζεσθαι. οἱ δ' ἐπέγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅς τις καθ' ἑτέρου δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λέληθε τὰ κακὸν ἀρχιτεκτονῶν. τῇ δ' ἐπιούσῃ, τοῦ μὲν δεσπότου εἰς ἄστυ ἐπαναζεύξαντος, τοῦ δ' αἰσώπου σκάπτοντος ἢ προσετάχθη, ἱερεῖς καὶ ἀρτέμιδος εἴτ' ἄλλοι τινὲς ἄνθρωποι τῆς ὁδοῦ πλανηθέντες, καὶ τοῦ αἰσώπου πριτυχόντες, προυτρέποντο πρὸς διὸς ξενίου τὸν ἄνδρα, τὴν εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδεῖξαι. ὁ δ' ὑπὸ σκιὰν δένδρου τοὺς ἄνδρας ἀπαγαγὼν πρότερον, καὶ λιτὸν παραθέμενος δεῖπνον, εἶτα τοῦ ἡγησάμενος αὐτοῖς, εἰς ἣν ἐζήτουν ὁδὸν εἰσήνεγκεν. οἱ μὲν οὖν τοῦτο μὲν ἐπὶ τῇ ξενίᾳ, τοῦτο δὲ τοῦ ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ διαφερόντως τοῦ ἀνδρὸς ἐξαρτηθέντες, τάς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἦραν, καὶ εὐχῇ τὸν εὐεργέτην ἠμείψαντο. αἴσωπος δ' ὑποστρέψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεσὼν, ὑπότε τοῦ συνεχοῦς πόνου καὶ καύματος, ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ἐπιστᾶσαν αὐτῷ, καὶ λύσιν καὶ γλώττης τοῦ λόγου δρόμον καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. εὐθὺς οὖν διϋπνισθεὶς, φησὶ, βαβαὶ πῶς ἡδέως κεκοίμημαι. ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἔδοξα. τοῦ ἰδοὺ ἀκωλύτως λαλῶ βοῦς. ὄνος. δίκελλα. νὴ τοὺς θεοὺς συνῆκα πόθεν μοι τἀγαθὸν προσεγένετο. τοῦτο εὐσεβήσας γὰρ εἰς τοὺς ξένους, ἀντιλαμβανομένου τοῦ κρείττονος ἔτυχον. ἄρ' οὖν τὸ εὖ ποιεῖν ἀγαθῶν ἐστὶ πλῆρες ἐλπίδων. οὕτω μὲν οὖν αἴσωπος ὑπρηνθεὶς τοῦ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν. τοῦ δ' ἐφεστηκότος τοῦ ἀγρῷ (ζηνᾶς ἦν αὐτῷ τοὔνομα) πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντος, καὶ τούτων ἕνα, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλη τοῦ ἔργου, τῇ ῥάβδῳ πατάξαντος, αἴσωπος

πραχρῆμα

ficio miniſtrorum,& calumnia,he/
rus iuſſit eos nudos flagro uapulare.illi uero
cognouerũt manifeſte dictum illud, qui in alterũ
dolos ſtruit,ſibi inſcius malum fabri/
cat. ſequenti uero die hero in urbem reue/
cto,Aeſopo uero fodiẽte quẽadmodũ iuſſus fue/
rat, ſacerdotes Dianæ, ſiue alĳ qpiã hoies uia crrã
tes,& Aeſopum nacti exhortabantur per Iouem
hoſpitalẽ hoiem, ut quæ i urbẽ duceret,uiã oñde
ret.ille cũ ſub umbrã arboris uiros adduxiſſet pr̃
& frugalẽ appoſuiſſet cœnam,ide & dux factus
ipſis,in quã quærebant uiã induxit.illi autem tum
ob hoſpitalitatẽ,tũ ob ducatũ,mirum in modum
uiro deuincti & manus in cælum eleuarunt,
& p̃cib9 bñfactorẽ remunerati ſũt. Aeſop9 uero re
uerſus,& in ſomnum lapſus,& aſſiduo labo/
re,& æſtu,uiſus eſt uidere fortunã aſtantẽ ſi/
bi,& ſolutionẽ linguæ,& ſermonis curſum,& eã,
quæ fabularũ eſt,doctrinã largiẽtẽ.ſtatim igit ex/
citat9 ait,papæ ut ſuauiter dormiui.ſed & pulchrũ
ſomniũ uidere uiſus ſum.& ecce expedite loquor
Bos, Aſin9, raſtrũ. p deos intelligo uñ mihi bonũ
acceſſerit hoc.quia em̃ pius fui in hoſpites,propi/
tium numẽ conſecutus ſum.Ergo benefacere bo/
na plenum eſt ſpe.ſic igitur Aeſopus læta/
tus facto,rurſum cœpit fodere.Sed præ/
fecto agri (Zenas erat ipſi nomen) ad
operarios profecto,& horum unum, quoniã pa/
rũ errauerat in opere,uirga uerberante, Aeſopus

ſtatim

πρᾶχρῆμα ἀνέκραγεν. ἄνθρωπε, τοῦ χάριν τὸν μηδὲν ἠδικηκότα οὕτως αἰκίζῃ, καὶ πᾶσιν εἰκῇ πληγὰς ἐμφορεῖς δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγγελῶ ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. ζηνᾶς δὲ ταῦτα τοῦ αἰσώπου ἀκούσας, ἐξεπλάγη τε οὐ μέσως, καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν, αἴσωπος λαλεῖν ἀρξάμενος, οὐδὲν ἐμὸν ὄφελος ἔσται. φθάσας τοίνυν αὐτὸς κατηγορήσω αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δεσπότου, πρὶν αὐτὸς τοῦτ' αὐτὸ δράσῃ, καί με ὁ δεσπότης καὶ ἐπιτροπῆς πραλύσῃ, ταῦτ' εἰπὼν εὐθὺ τῆς πόλεως πρὸς τὸν δεσπότην ἤλαυνε. καὶ δὴ σὺν θορύβῳ προσελθὼν χαῖρέ φησι δέσποτα. ὁ δὲ, τί τε θορυβημένος πάρει φησὶ, καὶ ὁ ζηνᾶς, χρῆμά τι τερατῶδες ἐν τῷ ἀγρῷ συνέβη· καὶ ὁ δεσπότης, ἤπου τι δένδρον παρὰ καιρὸν καρτὸν ἤνεγκεν; ἢ τῶν κτηνῶν τι παρὰ φύσιν ἐγέννησε; καὶ ὃς, οὐχ οὕτως, ἀλλ' αἴσωπος ἄναυδος τὸ πρότερον ὢν, νυνὶ λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δεσπότης, οὕτω σοι μηδὲν τῶν ἀγαθῶν γένοιτο, τοῦτο νομίζοντι τέρας εἶναι. ὁ δὲ, καὶ μάλα φησίν. ἃ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ πριύβρισεν, ἑκὼν παρίημι δέσποτα, εἰς δὲ σέ καὶ θεοὺς οὐ φορητὰ βλασφημεῖ. ἐπὶ τούτοις ὀργῇ ληφθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ ζηνᾷ φησιν. ἰδοὺ σοι παραδέδοται αἴσωπος. ἀπόδου. δώρησαι. ὁ βούλει ἐπ' αὐτῷ ποίησον. τοῦ δὲ ζηνᾶ ἐπ' αὐτῷ γενόμενον παραλαβόντος τὸν αἴσωπον, καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ δεσποτείαν αὐτῷ ἀναγγείλαντος, ἐκεῖνος ὅ, τι δή ποτε βουλομένῳ σοί ἐστί φησιν ἔργασαι. κατὰ δὲ δή τινα τύχην ἀνδρός τινος κτήνη ζητοῦντος πρίασθαι, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγρὸν διϊόντος ἐκεῖνον, καὶ τὸν ζηνᾶν ἐρομένου, ἐκεῖνος θρέμμα μὲν, οὐκ ἔστι μοί φησιν ἀποδόσθαι, σωμάτιον δὲ ἄρρεν ὅπερ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι, πάρεστι. τοῦ δὲ ἐμπόρου φήσαντος ὑποδειχθῆναι

αὐτῷ

statim exclamauit, homo cui⁹ gratia eũ q̃ nulla iniuria affecit, sic uerberas? & oib⁹ temere plagas ingeris quotidie? omnino renuntiabo hæc he/ro. Zenas autẽ hæc ab Aesopo audiẽs obstupuit, nõ mediocriter, & secũ ait, q̃ Aesop⁹ loqui cœpe/rit, nulla mihi utilitas erit. præueniens igitur ipse accusabo eũ coram domino, anteq̃ ipse hoc i/dem faciat, & me herus procuratione priuet. his dictis, urbem uersus ad dominum ue/ct⁹ est. cæterũ turbat⁹ cũ accessisset, salue inqt Here. Ille uero, qd̃ p̃turbatus ades inquit? & Zenas, res quædã monstrosa in agro cõtigit. & her⁹, nũquid arbor præter tẽpus fructũ tulit? aut iumẽtũ aliq̃d̃ præter naturã genuit? & ille, nõ ita, sed Aesopus, qui antea erat mutus, nunc loqui cœpit. & he/rus, sic tibi nihil boni fiat hoc exi/stimãti mõstrũ esse. & ille, & sanè inquit, nã quæ ĩ me cõtumeliose dixit, spõte prætereo here, ĩ te aũt & deos intolerabiliter cõuiciatur. his ira percitus herus, Zenæ ait, ecce tibi traditus est Aeso/pus. uende. dona. quod uis de eo fac.

Cum Zenas aũt in potestate sua accepisset Aeso pũ, & quod in eum haberet imperiũ ei renunti/asset, ille, quodcunq̃ uolenti tibi licet, inquit, ef/fice. forte uero cũ uir quidam iumenta quære/ret emere, & propterea per agrũ illũ, iter faceret, & Zenam rogaret, ille iumentum non licet mihi inqt uẽdere, sed mancipiũ masculũ, qd̃ si uis eme re, adest. cum uero mercator dixisset ostendi

sibi

αὐτῷ δὲ σωμάτιον, καὶ τῆς ζηνᾶ τὸν αἴσωπον μεταπεμ
ψαμένου, ὁ ἔμπορος ἰδὼν αὐτὸν καὶ ἀνακαγχάσας, πό
θεν σοί φησι πρὸς τὸν ζηνᾶν ἥδε ἡ χύτρα; πότερον στέλε
χός ἐστι δένδρου, ἢ ἄνθρωπος; οὗτος εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν,
οὐδὲν ἂν ἔδει μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκήλη. ἵνα τί μοι τὴν
πορείαν διέκοψας τουτουὶ τῆς καθάρματος ἕνεκεν. ταῦ
τ' εἰπὼν, ἀπῄει τὴν ἑαυτοῦ ὁδὸν. ὁ δ' αἴσωπος μεταδιώ
ξας αὐτὸν, μεῖνόν φησιν. ὁ δὲ, μεταστραφεὶς, ἄπιθί φη
σιν ἀπ' ἐμοῦ ῥυπτρώτα τε κύων. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰπέ
μοι τίνος ἕνεκεν δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κά
θαρμα, ἵνα, τὶ χρηστὸν πρίωμαι. σοῦ δὲ ἀχρήστου καὶ σα
προῦ ὄντος, οὐ χρήζω. ὁ αἴσωπος, ὤνησαί με, καὶ εἴ
τις ἐστὶ πίστις, πολλά σε ὠφελῆσαι οἷός τ' εἰμί. καὶ ὅς,
τίδ' ἄν σου ὀναίμην, στυγήματος ὄντος αὐτόχρημα; καὶ
ὁ αἴσωπος, οὐ πάρεστί σοι παιδία οἴκοι ἀτακτοῦντα καὶ
κλαίοντα; τούτοις ἐπίστησόν με παιδαγωγὸν, ὁ πάν
τως αὐτοῖς ἀντὶ μορμοῦς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ τού
τῳ ὁ ἔμπορος, φησὶ τῷ ζηνᾷ. πόσου δὲ κακὸν τοῦτο πω
λεῖς ἀγγεῖον; ὁ δὲ, τριῶν φησιν ὀβολῶν. ὁ δ' ἔμπορος
αὐτίκα τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς κατεβάλλετο λέγων, οὐδὲν
κατεθέμην, καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. ὁδευσάντων τοιγαρ
οῦν ὁ ἀτακομένων αὐτῶν οἴκαδε, παιδάρια δύο ἔτι
ὑπὸ μητρὶ τελοῦντα, τὸν αἴσωπον ἰδόντα καὶ συγχυθέν
τα, ἀνέκραξε· καὶ ὁ αἴσωπος εὐθὺς τῷ ἐμπόρῳ φη
σὶν, ἔχεις μου τὴν ἐπαγγελίας ἀπόδειξιν. ὁ δὲ γελάσας,
εἰσελθὼν φησιν, ἄσπασαι τοὺς συνδούλους σου. τὸν δὲ εἰσ
ελθόντα καὶ ἀσπασάμενον ἰδόντες ἐκεῖνοι, τίποτε ἄρα
κακὸν τῷ ἡμῶν δεσπότῃ φασὶ συμβέβηκεν, ὅτι σωμά
τιον αἰσχρὸν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βα

σκανίου

ſibi ſeruulum,& Zenas Aeſopum accer/
ſiſſet,mercator uidens ipſum,& cachinnatus un/
de tibi inquit ad Zenam hæc olla? utrum trun/
cus eſt arboris,an homo? hic niſi uocem haberet
fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi
iter interrupiſti huiuſce piaculi gratia? his
dictis,abijt ſuam uiam. Aeſopus uero inſecu/
tus ipſum,mane inquit. ille autē cōuerſus,abi in/
quit à me ſordidiſſime canis.& Aeſopus,dic
mihi cuius rei cauſa huc ueniſti? & mercator, ſce/
leſte,ut aliquid boni emerē,tui, ꝙ inutilis & mar/
cidus ſis,non egeo.& Aeſopus,eme me,& ſi
qua eſt fides,multum te iuuare potis ſum.& ille,
qua in re à te iuuari poſſem,cū ſis odiū penit⁹? &
Aeſop⁹ nōne adſūt tibi pueruli domi turbulēti,&
flentes? his præfice me pædagogum. omni/
no eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc
mercator,inquit Zenæ. Quanti malum hoc uen/
dis uas? ille uero,tribus inquit obolis. mercator
autem ſtatim tres obolos ſoluit, dicens,nihil
expoſui,& nihil emi. Cum igitur iter feciſſent,
ac ꝙueniſſent in ſuā domū,pueruli duo, ꝙ adhuc
ſub matre erant, Aeſopo uiſo perturba/
ti exclamauerūt, & Aeſopus ſtatim mercatori in/
ꝙt,habes meæ pollicitatiōis ꝓbationē ille uero ri/
dens ingreſſus inquit ſaluta conſeruos tuos,intro
greſſum autē,ac ſalutantē uidentes illi,quod nam
malum noſtro hero inquiunt contigit? ut ſer/
uulum deformē adeo emerit? ſed ut uidet pro fa/

Tribus obolis
mercatus
Aesopus

ſcino

σκανίου τοῦτο τῆς οἰκίας ὠνήσατο. μετὰ δ' οὐ πολὺ ὁ ἔμπορος εἰσελθὼν, τὰ πρὸς ὁδὸν εὐτρεπισθῆναι τοῖς δούλοις ἐπέσκηψε. μέλλειν γὰρ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς ἀσίαν πορεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διεμερίζοντο. ὁ δ' αἴσωπος ἐδεῖτο τοῦ κουφοτάτου τῶν φορτίων αὐτῷ παραχωρεῖν, ἅ τε δὴ νεωνήτῳ, καὶ μήπω πρὸς τὰς τοιαύτας ὑπουργίας γεγυμνασμένῳ, τῶν δὲ, ὁ εἰ μηδὲν ἆραι βούλητο συγγνώμην παρεχομένων, ἐκεῖνος οὐ δεῖν ἔλεγε πάντων κοπιώντων αὐτὸν μόνον ἀσυντελῆ τυγχάνειν. τῶν δὲ ὅπῃ ἂν ἆραι βούληται ἐπιτρεπόντων, δεῦρο, κἀκεῖσε περιβλεψάμενος, ὁ σκεύη ἀθροίσας διάφορα, σάκκους, καὶ στρώματα καὶ γυργάθους, ἕνα γύργαθον ἄρτων πεπληρωμένον, ὃν δύο βαστάζειν ἔμελλον, αὐτῷ ἐπιτεθεῖναι κελεύει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶναι μωρότερον τοῦ χυδαίου τούτου καθάρματος φάμενοι, ὃς μικρῶ μὲν ἔμπροσθεν τὸ κουφότατον ἐδεῖτο ἆραι τῶν φορτίων, νῦν δὲ τὸ πάντων βαρύτατον εἵλετο. χρῆναι μέντοι τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ πληρῶσαι, ὑπολαβόντες τὸν γύργαθον, ἐπιτιθέασι τῷ αἰσώπῳ. ὁ δὲ, κατὰ τῶν ὤμων τὸ φορτίον ἀπηχθισμένος, δεῦρο κἀκεῖσε διεκλονεῖτο. τὸν δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησὶν, αἴσωπος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὢν, ἤδη τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν ἐξέτισε. κτήνους γὰρ φόρτον ᾔρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας οὔσης ἀρίστου κατέλυσαν, αἴσωπος κελευσθεὶς ἀρτοδοτῆσαι, ἡμιδεᾶ τὸν γύργαθον πολλῶν φαγόντων ἐποίησεν. ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἄριστον κουφοτέρου τοῦ φορτίου γεγονότος, προθυμότερον ὥδευε. ὁ δὴ καὶ ἑσπέρας οὗ κατήχθησαν πάλιν ἀρτοδοτήσας, τῇ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ κενὸν παντάπασιν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνέχων τὸν γύργαθον, πρῶτος ἁπάν

των

ſcino domus hunc emit. non multo uero poſt, &
mercator ingreſſus apparari res ad iter ſer-
uis iuſſit, quod poſtridie in Aſiam pro-
fecturus eſſet. illi igit̃ ſtatim uaſa diſtribuebant. at
Aeſopus rogabat leuiſſimum onus ſibi con-
cedi tanc̃ꝫ nuper empto, & nondum ad hæc
miniſteria exercitato. his autẽ & ſi nihil tollere ue
lit ueniam præbentibus, ille non oportere dixit
omnibus laborantibus ſe ſolum inutilem eſſe.
his quod attollere uellet permittentibus, huc & il
luc cũ circũſpexiſſet, & uaſa congregaſſet diuerſa,
ſaccos, & ſtramẽta, & caniſtros, unũ caniſtrũ panis
plenum, quem duo baiulare debebant, ſibi im-
poni iubet. Illi autem ridentes, & nihil eſſe ſtul-
tius uili hoc ſceleſto inquientes, qui pau-
lo ante leuiſſimum rogabat tollere onus,
nunc omniũ grauiſſimum elegit. oportere ta-
men deſyderium eius explere, ſullatum cani-
ſtrũ impoſuerũt Aeſopo. ille uero humeris onere
grauatis huc & illuc dimouebatur.
hũc uidẽs mercator, admirat⁹ eſt, & inqt, Aeſopus
cũ ad laborandũ promptus ſit, iam ſuũ pretiũ per-
ſoluit. iumenti em̃ onus ſuſtulit. cum uero hora
prãdij diuertiſſent, Aeſop⁹ iuſſus panes diſpẽſare,
ſemiuacuũ caniſtrũ multis comedẽtib⁹ fecit. unde
etiam poſt prandium leuiore onere facto
alacri⁹ ĩcedebat. uerũ ueſpe quoc̃ illic, quo diuer-
terant pane diſtributo, poſtera die uacuũ omni-
no humeris ſullato caniſtro, primus omni-

των ἤει, ὡς καὶ τοῖς συνδούλοις προτρέχοντα τοῦτον ὁρῶ-
σιν ἀμφίβολα γίνεσθαι, πότερον ὁ σαπρός ἐστιν αἴσωπος,
ἤ τις ἕτερος. καὶ καταμαθοῦσιν ἐκεῖνον εἶναι, θαυμάζειν
ὅπως τὸ μεμελανωμένον ἀνθρώπιον, νυνεχέστερα πάν-
των ἔπραξε τοὺς ῥᾳδίως δαπανωμένους ἄρτους ἀράμε-
νον, ἐκείνων τὰ στρώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπι-
φορτισαμένων, ἃ μὴ φύσιν ἔλαχεν οὕτωσι δαπανᾶσθαι.
ὁ μὲν οὖν ἔμπορος ἐπὶ τῇ ἐφέσῳ γενόμενος, τὰ μὲν
ἄλλα τῶν ἀνδραπόδων σὺν κέρδει ἀπέδοτο. ὑπελείφθη
δ' αὐτῷ τρία, γραμματικὸς, ψάλτης, καὶ ὁ αἴσωπος.
τῶν δέ τις αὐτῷ συνήθων συμβουλεύσας εἰς σάμον ἀπᾶ-
ραι, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεμπολήσοντι τὰ σω-
μάτια, πείθει. καὶ ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς τοῦ σάμου, τὸν
μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλτῃ καινὰς στολὰς ἀμφιέσας, ἵστη-
σιν ἄμφω ἐπὶ τὸν πρατηρίου. τὸν δ' αἴσωπον, ἐπεὶ μηδα-
μόθεν εἶχε κοσμῆσαι, ὅλος γὰρ ἦν ἁμάρτημα, ἐσθῆ-
τα σάκκου τούτῳ περικαθάψας, μέσον ἀμφοῖν ἔστησεν,
ὡς καὶ τοὺς ὁρῶντας ἐξίστασθαι λέγοντας, πόθεν τοῦτο
τὸ βδέλυγμα, τὸν καὶ τοὺς ἄλλους ἀφανίζον; αἴσωπος δὲ,
καί περ ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμενος, ἵστατο μέντοι τολμη-
ρὰ πρὸς αὐτοὺς ἀτενίζων. ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος εἷς τῶν
ἐνοικούντων ὢν τηνικαῦτα τῇ σάμῳ, προελθὼν ἐπὶ τὴν
ἀγορὰν, καὶ θεασάμενος τοὺς μὲν δύο παῖδας σὺν εὐ-
πρεπείᾳ περιστάμενους. μέσον δὲ τούτων τὸν αἴσωπον,
ἠγάσατο τὴν τοῦ ἐμπόρου ἐπίνοιαν. ὅπως τὸν αἰσχρὸν
ἐν τῷ μεταξὺ τέταχεν, ὡς τῇ παραθέσει τοῦ δυσειδοῦς,
καλλίους ἑαυτῶν τοὺς νεανίας φανῆναι. ἐγγυτέρῳ δ' ἐπι-
στὰς, ἐπύθετο τὸν ψάλτου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ὃς, καππα-
δόκης. καὶ ὁ ξάνθος. τί οὖν οἶδας ποιεῖν; ὁ δὲ, πάντα:

καὶ ἐπὶ

um ibat, ut & conseruis præcurrentẽ hunc uidẽtibus dubiũ faceret, utrũ putridus esset Aesopus, an qs alĩ. & cũ cognouissent illũ esse, admirarentur, quod denigratus homuncio solertius omnibus fecerit, quoniã, qui facile absumerentur, sustulit, cum illi stramenta, & reliquã supellectilem baiularẽt, quæ nõ est sortita naturã, ut sic absumeretur. mercator itaq; cũ esset Ephesi, alia quidem mancipia cum lucro uendidit. remanserunt autem ei tria, grãmaticus, cantor, & Aesopus. cũ uero qdã ex familiaribꝰ ei suasisset, ĩ Samũ ut nauigaret, tanq; ibi cũ maiore lucro diuenditurο seruulos, psuadet. & mercator cũ pueniſſet ĩ Samũ, grãmaticũ qdẽ & cãtorẽ, utrũq; noua uestẽ idutũ statuit in foro, sed Aesopũ quoniam necunde poterat ornare (totus em̃ erat mendosus) uestẽ ex sacco ei circũpositа, mediũ iter utrũq; cõstituit, ut & uidentes stuperent dicẽtes, unde hæc abhominatio, quæ & alios obscurat? Aesopus aũt q̃uis à multis morderetur, stabat tamen audacter ad ipsos intuens. Xanthus uero philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & uidens duos quidem pueros cum ornatu astantes, medium uero horum Aesopum, admiratus est mercatoris cõmentũ, quod turpẽ in medio collocauerat, ut appositione deformis pulchriores se ipꝭ adolescẽtuli apparerẽt. ppꝰ aũt astãs, pcõtatus est cantorẽ, cuias esset, & is, cappadox, tum Xanthus, qd igit scis facere? hic, omnia.

καὶ ἐπὶ τούτοις αἴσωπος ἐξεγέλασε. τῷ δὲ χολασθῆναι, οἱ δὲ ξάνθῳ σωθῆναι, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα καὶ τὰ φαφήναντα τοὺς ὀδόντας ἐξαίφνης, καί τι τέρας ὁρᾶν ὑποξάντων, ἡ τὸ μὲν, ἢ τὸ κύλικα δεῖν ὀδόντας ἔχουσα λέγοντος, τὸ δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τὸν δὲ ὡς οὐκ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐξέτρωσε. πάντων δὴ βουλομένων γνῶναι τίς ποτε ἦν ὁ γέλως, εἴς τις αὐτῶν προσελθὼν δὴ αἰσώπῳ φησὶν ὅτου χάριν ἐγέλασας; ἡ δὲ, ἀποχώρει θαλάττιον πρόβατον. τοῦδε, ἀμηχανήσαντος τῆς ὄλοις ἐπὶ δὴ λόγῳ, κἀκεῖνος εὐθέως ἀναχωρήσαντος, ὁ ξάνθος δὴ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσου τιμήματος ὁ φάλης; τὸν δὲ, χιλίων ὀβολῶν ἀποκρινομένου, πρὸς τὸν ἕτερον ἦλθεν, ὑποβάλλων ἀκόσας τὸ τίμημα. καὶ μήτοι καὶ τοῦτον ἐρομένου τὸ φιλοσόφου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ἀκόσαντος ὅτι λυδός, ἐπανερομένου, τί οὖν οἶδας ποιεῖν; κἀκεῖνος φαμένου πάντα, πάλιν ἐγέλασεν αἴσωπος. τῷ χολασικῶν δέ τινος ἀπορουμένου, τί δήποτε οὕτως πρὸς πάντας γελᾷς; ἕτερος πρὸς αὐτὸν εἶπεν. εἰ βούλει καί σύ θαλάττιος τράγος ἀκοῦσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ ξάνθος, ἡδέως ἤρετο τὸν ἔμπορον, πόσου τιμήματος ὁ γραμματικός. κἀκεῖνος τριχιλίων ὀβολῶν ἀποκρινομένου, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἤνεγκε τὴν ὑποβολὴν τοῦ τιμήματος. μὴ σφαλεὶς ἀπῇει. τῷ δὲ χολασικῶν ἐρομένῳ, εἰ μὴ ἤρεσεν αὐτῷ τὰ σωμάτια, ναί φησιν. ἀλλὰ δόγμα κεῖται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι τῷ πολυτίμῳ: ἑνὸς δὲ τούτων φαμένου ἀλλ' εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν αὐχρὸν τοῦτον οὐδεὶς νόμος ἐμποδὼν ἔσται μὴ ὠνήσασθαι. τὴν αὐτὴν γὰρ καὶ οὗτος λεπτουργίαν εἰσοίσει. καὶ ἡμεῖς δὲ τίμημα

τούτου

οἶκόν μοι πᾶς, ἅτε μίξις ἀνθρώπων
μνήμιον παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.
Ἐπιμύθιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις
ζῆν ἀλύπως, ἢ σωοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

ΤΩΝ ΓΑΒΡΙΟΥ

ΟΥ

ΜΥΘΩΝ

ΤΡΙΤΟΥ

ΛΟΓΟΣ.

atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipu/
lis, qui cu Xantho unà erant, ut uiderũt ipsum risis/
se, & ostendisse dentes statim, & aliquod mon/
strũ uidere arbitrãtib⁹, & uno certe hernia est dẽ/
tes habẽs dicente, alio uero qd nã uidẽs, risit? alio,
non risisse, sed riguisse, omnibus autẽ uolentibus
cognoscere, cur risisset, unus ipsorum accedens
Aesopo inquit, cuius rei gratia risisti? & is ab/
scede marina ouis. illo uero confuso fun/
ditus eo sermone, repentéq; secedente,
Xanthus inquit mercatori, quanto pretio can/
tor? illo autem milli obolorum respondẽte, ad
alterum iuit, immenso audito pretio. atqui
& hunc rogitante philosopho, cuias nam foret, &
audito lydum esse, rursúsq; rogãte, quid ergo scis
facere? & illo dicente, omnia, iterum risit Ae/
sopus. ex scholasticis autẽ quodã dubitante, quid
nam hic ad omnes ridet? alius ei di/
xit, si uis & tu marinus hircus uocari, ro/
ga. Xãth⁹ aũt & rursus rogauit mercatorẽ, quãto p̃
tio grãmaticus? & illo tribus millibus obo/
lorum respondente, ægre philosophus tulit
immensum pretium, & auersus discedebat.
scholasticis aũt petẽtib⁹, an nõ placuerint ei seruu
li? næ inquit, sed decretum est, non eme/
re mãcipiũ pretiosum. uno aũt ipsorũ dicẽte, sed si
hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex
impedimento est, ne ematur. idem enim
& hic ministerium afferet. & nos pretium

τούτου καταθησόμεθα, ὁ ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον. ἂν εἴη ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δοῦλον ὠνήσασθαι. ἄλλως τε, καὶ τὸ γύναιόν μου κατάριον ὄν, οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὑπ' αἰσχροῦ σωματίου ὑπηρετεῖσθαι. τῶν δὲ σχολαστικῶν αὖθις εἰπόντων, ἀλλ' ἐγγὺς ἡ γνώμη, κατὰ τὸ μὴ πείθεσθαι γυναικὶ, ὁ φιλόσοφος εἶπε. λάβωμεν πρότερον πεῖραν, εἰ οἶδέ τι. μή ποτε καὶ τὸ τίμημα μάτην ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν τοῦ αἰσώπου, χαῖρέ φησι. καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπούμην. καὶ ὁ ξάνθος, ἀσπάζομαί σε. κἀκεῖνος κἀγὼ σέ. καὶ ὁ ξάνθος, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τοῦ παραλόγου καὶ ἑτοίμου καὶ ἀποκρίσεως ἐκπλαγεὶς, ἤρετο, ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ μέλας φησί. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ πόθεν γεγένησαι. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς καὶ μητρός μου. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπῳ γεγένησαι. κἀκεῖνος, οὐκ ἀνήγγελέ μοι ἡ μήτηρ μου, πότερον ἐν ἀνώγεῳ, ἢ κατώγεῳ. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὲ πράττειν ἐπίστασαι; κἀκεῖνος, οὐδέν. καὶ ὁ ξάνθος, τίνα τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδὴ πρὸ οὗτοι πάντα ἐπίστασθαι ἐπηγγείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδὲ ἕν. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑπερφυῶς ἀγάμενοι, νὴ τὴν θείαν πρόνοιαν ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδὲ γὰρ εἷς ἐστιν ἄνθρωπος ὃς ἂν πάντα εἰδείη. διὰ γὰρ ταῦτα, δηλαδὴ καὶ ἐγέλα. αὖθις οὖν ὁ ξάνθος φησὶ, βούλει πρίωμαί σε; καὶ ὁ αἴσωπος, ἐμοῦ πρὸς τοῦτο συμβούλου δέῃ; ὁ πότερόν σοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποίει. οὐδεὶς εἰ οὐδὲν πρὸς βίαν ποιεῖ, τοῦτο παρὰ τῇ σῇ κεῖται γνώμῃ, κἂν μὲν βούλῃ, βαλαντίου θύραν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρίθμει. εἰ δὲ, μὴ σκῶπτε. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, νὴ τοὺς θεοὺς νενίκηκε τὸν καθηγητήν. τοῦ δὲ

ξάνθου

huius exponemus, Xanthus ait, sed ridiculum esset, uos soluisse precium, me autem seruum e/ misse. alioq, & uxorcula mea mũditiæ studiosa nõ ferret à deformi seruulo seruiri sibi. at scho lasticis rursus dicẽtibus, sed propè est sentẽtia, ne pareatur fœminæ, philosophus dixit, faciam⁹ pri/ us periculũ, an sciat aliquid, ne & preciũ incassum pereat. adiens igitur Aesopum, gaude inquit. & ille, num nam tristabar? & Xanthus, saluto te. & ille, & ego te. & Xanthus unà cum alijs inexpectato, & prompto respõso stupefactus, ro/ gauit, cuias es? ille, niger. & Xanthus, non hoc in/ quam, sed unde natus sis. & is, ex uentre ma/ tris meæ. non hoc dico, sed in quo lo/ ço natus sis. & ille, nõ renũciauit mihi mater mea, utrũ in sublimi loco, an ĩ humili. & philosoph⁹, qd uero facere nosti? & ille, nihil. & Xanthus, quo modo? quoniam hi omnia nosse pro/ fessi sunt, mihi autẽ reliquerunt nihil. atq; his scholastici uehemẽter admirati, p̃ diuinã, puidẽtiã dixerunt, ualde bene respondit. nullus em̃ est ho/ mo, qui omnia norit. & propterea scilicet & risit. rursus igitur Xanthus inquit, uis emam te? & Aesopus, me hac in re consultore eges? utrum tibi uidet̃ meli⁹, aut emere, aut nõ, fac. nullus em̃ qd̃q; ui facit. hoc in tua positũ est uoluntate. & si uolueris, crumenæ ianuã aperiẽs, argẽtũ nũera. sin uero minime, ne cauillare. rursus igit̃ scholastici in ter se dixerũt, per deos superauit præceptorem.

ξάνθου φήσαντος, ἐὰν πρίωμαί σε δραπετεῦσαι βου-
λήσῃ, γελάσας ὁ αἴσωπος ἔφη, τοῦτο εἰ βουλήσομαι
πρᾶξαι, οὐ πάντως χρήσομαί σοι συμβούλῳ, ὡς δὴ καὶ
σὺ μικρῷ πρόσθεν ἐμοί. καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν λέ-
γεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. κἀκεῖνος, εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾶν
δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε τῷ ἐμπό-
ρῳ προσελθὼν ὁ ξάνθος φησὶ, πόσου τοῦτον πωλεῖς,
καὶ ὃς, κερτομῆσαί μου πάρει τὴν ἐμπορίαν. ὅτι τοὺς
ἀξίους σου παῖδας ἀφεὶς, τὸν αἰσχρὸν τοῦτον εἵλου. θά-
τερον τῶν λοιπῶν ὤνησαι. τοῦτον δὲ, πρόσδομα λά-
βε. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τοῦτον. καὶ ὁ ἔμ-
πορος, ἑξήκοντα ὀβολῶν ὤνησαι. καὶ οἱ μὲν σχολα-
στικοὶ πραχρῆμα συνεισενεγκόντες, κατέθεντο. ὁ δὲ ξάν-
θος, ἐκτήσατο. οἱ τοίνυν τελῶναι τὴν πράσιν με-
μαθηκότες, παρῆσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπο-
λήσας, τίς δ' ὁ πρίαμενος. αἰσχυνομένων δ' ἀμφο-
τέρων ἑαυτοὺς ἀνειπεῖν διὰ τὸ πενιχρὸν τοῦ τιμήμα-
τος, ὁ αἴσωπος στὰς εἰς τὸ μέσον ἀνέκραξεν, ὁ μὲν πρα-
θεὶς, ἐγώ. ὁ πριάμενος δ' οὑτοσὶ, καὶ ὁ πωλήσας
ἐκεινοσί. εἰ δ' αὐτοὶ σιωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλευθερός εἰ-
μι. οἱ δὲ τελῶναι διαχυθέντες, ἐχαρίσαντό τε τῷ ξάν-
θῳ τὸ τέλος, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος,
ἠκολούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπιόντι τῷ ξάνθῳ. μεσημ-
βρινοῦ δὲ καύματος ὄντος, ὁ ξάνθος ἐν τῷ πρίπα-
τεῖν τὸν χειτῶνα ἀνασυράμενος, οὔρει. ὅπερ ἰδὼν αἴ-
σωπος, καὶ τῶν ἱματίων ἐκείνου δραξάμενος ὄπισθεν,
πρὸς ἑαυτὸν εἵλκυσε. καὶ φησὶ, τηνταχίστην με πώλη-
σον, ἐπεὶ δραπετεύσω. καὶ ὁ ξάνθος, ἀνθ' ὅτου; ὅτι
φησὶν οὐκ ἂν δυναίμην τοιούτῳ ὑπηρετεῖσθαι δεσπότῃ.

εἰ γὰρ

Xanthus uero cū dixiſſet, ſi emero te, fugere uo/
les? ridens Aeſopus ait, hoc ſi uoluero
facere nullo modo utar te conſultore, ut &
tu paulo ante me. & Xanthus, bene di/
cis. ſed deformis es. & ille, mentem inſpicere
oportet o philoſophe, & non faciem. tunc merca
torem adiens Xanthus, inquit, quāti hūc uendis?
& ille, ut uituperes ades meas merces, quoniam
te dignos pueros demittēs, deformē hūc eligis. al
terum horum eme. hunc autem auctarium acci/
pe. & Xanthus, non certe, ſed hunc. & merca/
tor ſexaginta obolis eme. & ſchola/
ſtici confeſtim collatos expoſuerunt. Xan/
thus autem poſſedit. Itaq; publicani uēditione co
gnita, aderant indagantes, quis uendi/
derit, quis emerit. at cum puderet u/
trunq; ſe pronuntiare, propter uilitatem pre/
tij, Aeſopus ſtans in medio exclamauit, qui uen/
ditus eſt, ego ſum, qui emit,
hic, q uēdidit, ille. ſi uero ipſi tacuerint, ego igit̄ li/
ber ſum. publicani uero diffuſi gaudio, donato xā
tho uectigali, abierunt. Aeſopus igitur
ſequebatur in domum euntē Xanthum. cū meri/
dianus autem æſtus eſſet, Xanthus inter deam/
bulandū palliū trahendo mingebat. qđ uidēs Ae
ſopus, ueſtibus illius prenſis retro,
ad ſe ipſum traxit, atq; inqt, quā celerrime me uen
de, quoniā fugiā. & Xanthus, quamobrē? quoniā
inquit non poſſem tali ſeruire hero.

εἰ γὰρ σὺ δεσπότης ὢν καὶ μηδένα φοβούμενος, ὅμως ἄνεσιν οὐ πρέσχες τῇ φύσει, ἀλλὰ βαδίζων οὐρεῖς, εἰ τύχοι τὸν δοῦλον ἐμὲ πρὸς τινὰ σταλῆναι διακονίαν, κἀν τῷ μεταξὺ τῆς πορείας τοιόν δέ τι ἀπαιτῆσαι τὴν φύσιν, ἀνάγκη πᾶσα πετόμενόν με ἀποπατεῖν. καὶ ὁ ξάνθος, τοῦτό σε θορυβεῖ; τρία κακὰ βουλόμενος διαδρᾶναι, βαδίζων οὐρῷ. Ὁ ὅς, ποῖα; κἀκεῖνος, ἐστῶτί μοι, τὴν μὲν κεφαλὴν κατέκαυσεν ἂν ὁ ἥλιος, τοὺς δὲ πόδας, τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ὂν ἐκπεπυρωμένον. ἡ δὲ τοῦ οὔρου δριμύτης, τὴν ὄσφρησιν ἂν ἐλυμήνατο. καὶ ὁ αἴσωπος, βάδιζε, πέπεικάς με. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ οἰκίᾳ ἐπέστησαν, ὁ ξάνθος παραγγείλας τῷ αἰσώπῳ μένειν πρὸ τοῦ πυλῶνος, ἐπειδὴ κατάριον ὂν αὐτῷ τὸ γύναιον ᾔδει, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἐξαπῖνης τοιοῦτον αἶσχος αὐτῇ φανῆναι, πρίν τινα καὶ πρὸς αὐτὴν ἀστείσηται; αὐτὸς δ' εἰσελθὼν, λέγει. κυρία, οὐκέτι μετοὐντεῦθεν ὀνειδιεῖς τῆς θεραπείας, ἧς πρὸς τῶν θεραπαινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω. ἤδη γὰρ κἀγὼ παῖδά σοι ἐπριάμην, ἐν ᾧ καὶ ὄψει κάλλος οἷον οὔπω τεθέασαι, ὃς καὶ ἤδη πρὸ τοῦ πυλῶνος ἕστηκε. κἀκεῖνος μὲν ταῦτα. αἱ δέ γε θεραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀγενῶς ἠμφισβήτουν, περὶ τοῦ, τίνι τούτων νυμφίος ὁ νεώνητος ἔσται. καὶ δὲ τοῦ ξάνθου γυναικὸς εἴσω κλυθῆναι τὸν νεώνητον κελευσάσης, μία τῶν ἄλλων μᾶλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀραβῶνα τὴν κλῆσιν ἁρπάσασα, τὸν νεώνητον ἐκδραμοῦσα ἐκάλει. κἀκείνου φαμένου, ἰδοὺ ἐγὼ πάρειμι. ἐκπλαγεῖσα σύ φησιν εἶ; καὶ ὅς, ναί. κἀκείνη, ἀβάσκαντα, μὴ εἰσέλθῃς εἴσω, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μέντοι καὶ ἄλλης

ἐξελθούσης

si enim tu, qui herus es, & neminem times, tamen relaxationē nō p̄bes naturæ, sed eūdo mīgis, si obtigerit seruū me ad aliquod mitti ministeriū, & inter eundum tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. & Xanthus, hoc te turbat? tria mala uolens euitare, eundo mingo. & ille, quæ? & hic, stanti mihi caput perussisset sol, pedes uero terræ solum torridum. lotij autē acrimonia olfactum offendisset. & Aesopus, uade. p̄suasisti mihi. Postq̄ aūt domi fuerūt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum, qm̄ elegātiusculā esse sibi mulierculā sciebat, neq; oportere illico talem turpitudinē ei ostendi, anteq̄ aliquis ipsi urbana diceret. ipse autem ingressus dicit, domina nō etiā posthac obijcies ministerium, quod mihi tuæ pedissequæ præstent. iā em̄ & ego puerū tibi emi, ī quo uidebis pulchritudinē, qualē nunq̄ uidisti, qui & iam ante uestibulum stat. & ille quidem hæc. pedisse/ quæ aūt uera existimātes, q̄ dicta fuerāt, īter se nō mediocriter contendebant, cui nā ipsarū sponsus nup̄ emptus futur⁹ sit. Xanthi uero uxore ītrouocari nouitiū iubente mancipium, una ex alijs magis accelerans, & ut arrabonem uocationem arripiens, nouitium seruū egressa arcessebat, & illo dicente. ecce ego adsum, stupefacta tu inquit es? & hic, næ. & illa sine inuidia, ne ingrediaris intro, & omnes fugiant. & tamen & alia

egressa

ἐξελθόσης, ἠρώτα ὡς εἶδεν αὐτὸν, πῶς ταραχθεὶς σὺ φαίνῃ μὴ ὑπὸ τῆς δούλης πρόσωπον, ἠρώτα δ' εὖρο εἴσελθε, ἀλλὰ μὴ προσεγγίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔδη ἀντικρὺ φησὶ δέσποινης. ἡ δὲ, τὸν θεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἄνδρα, φαμένη, πόθεν μοι τοῦτο τὸ τέρας ἤνεγκας; ἔκβαλε αὐτὸν τῆς προσώπου μου. κἀκεῖνος ἄλλης σοι κυρία. μὴ ὑποσκωπτέ μου τὸν νεώνητον. ἡ δὲ, δῆλος εἶ ξάνθε μισήσας με, ἑτέραν ἀγαγέσθαι βουλόμενος, μὴ ἴσως αἰδούμενος φράσαι μοι, ὡς φησὶ οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν κοινὸν κέφαλόν μοι τοῦτον κεκόμικας, ὡς ἂν τῇ αὐτοῦ δύσα ναχεῖσα λατρείαν, φύγω. δός οὖν μοι τῷ προϊκά μου ἠρώτα πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τῆς ξάνθου μεμψαμένου τὸν αἴσωπον, ὡς ἡ μὴν τῇ ὁδὸν ἀσεβάτινα φθεγξαμένου πρὸς φησὶν ἐν τῷ βαδίζειν οὐρήσεως, νυνὶ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα μηδὲν λέγοντος, αἴσωπος ἔφη, βάλε αὐτῷ εἰς τὸ βάραθρον. ἠρώτα ὁ ξάνθος, παῦε κάθημα, ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι ταύτῳ ὡς ἐμαυτὸν σέργω; ἠρώτα ὁ αἴσωπος, ἐρᾷς τῆς γυναικός; κἀκεῖνος, πάνυ μὲν οὖν δραπέτα. ἠρώτα πρὸς τοῦτο αἴσωπος προτήσας εἰς τὸ μέσον τὸν πόδα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικοκρατεῖται. ἠρώτα σφαφεὶς πρὸς τὴν αὐτοῦ δέσποιναν ἔφη. σὺ ὦ δέσποινα ἔβδελυ τὸν φιλόσοφον ὠνήσασθαί σοι δοῦλον, νέον, εὐσωματοῦντα, σφριγῶντα, ὃν ἔδει γυμνὸν σε κἀν τῷ βαλανείῳ θεᾶσθαι, καί σοι προσπαίζειν τὰ εἰς αὐχμοῦντα τὴν φιλοσόφου. εὐρισκόν, χρυσοῦν ἐγὼ σε φημὶ δ' σόμα, τοιαῦτα λέγον. πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλαττίων, πολλαὶ δὲ ποταμῶν. μὴ πυρὸς ὁρμὴ πνοαί. δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία, πλὴν οὐδὲν οὕτω δεινόν, ὡς γυνὴ κακή. σὺ δ' ὦ δέσποινα

ποινα

egressa,ac ut uidit ipsum,cædatur tua dicen/
te facies,& huc ingredere,sed ne appro/
pinques mihi. ingressus stetit coram dña quæ cũ
eum uidisset,oculos auertit ad uirum,
inquiẽs unde mihi hoc monstrũ attulisti? abiice i/
psum à facie mea.& ille satis tibi dña.ne meũ sub/
morde nouitiũ seruũ.hæc aũt, uideris Xãthe osus
me, aliam inducere uelle,& forte dum pu/
det dicere mihi,ut tua domo abscedam, cani
cipitem mihi hunc apportasti, ut eius æ/
gre latura ministeriũ,fugiam. da igitur mihi dotẽ
meam,atq; ibo.ad hæc Xantho increpan/
te Aesopum tanq; in itinere urbana quædã locu/
tum de mictu inter eundum, nunc uero
mulieri nihil dicentem, Aesopus,ait,proiice i/
psam in barathrum,& Xanthus,tace scelus,an
nescis me hanc,ut me ipsum,amare? & Aeso/
p⁹ amas mulierculã? & ille, admodũ qdẽ fugitiue.
& ad hoc Aesopus pulsato medio
pede,ualde exclamauit,Xãthus philosophus uxo
rius est.& uersus ad suam dominam ait,
tu o domina uelles philosophum emisse tibi
seruum iuuenem,bono habitu,uigentẽ,qui te nu
dam in balneo spectaret,& tecum lu/
deret in dedecus philosophi. O Euripides,aureũ
ego tuũ inquam os talia dicens,multi impe/
tus fluctuũ marinorum,multi fluminũ,& ignis
calidi flat⁹.dura res pauptas,dura & alia infinita,
tñ nihil æque durũ ut mulier mala.tu uero o do/
mina

σποινα φιλοσόφου γυνὴ οὖσα, ὑπὲρ καλῶν νεανίσκων ὑπηρετεῖσθαι μὴ θέλε. μή πως ὕβριν τοῦ ἀνδρίσου προστρίψῃς. ἡ δὲ ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντειπεῖν δυνηθεῖσα, πόθεν ἄνερ φησὶ δὲ κάλλος τοῦτο τεθήρακας; ἀλλὰ καὶ λάλος ὁ σαπρὸς οὗτος φαίνεται καὶ εὐτράπελος. διαλλγήσομαι τοίνυν αὐτῷ. καὶ ὁ ξάνθος, αἴσωπε, διήλλακταί σοι ἡ σὴ δέσποινα. καὶ ὁ αἴσωπος εἰρωνευσάμενος, μέγα τι χρῆμά φησι τὸ πραῦναι γυναῖκα. καὶ ὁ ξάνθος, σιώπα τοὐντεῦθεν. ὠνησάμην γάρ σε εἰς δουλείαν, οὐκ εἰς ἀντιλογίαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ξάνθος ἕπεσθαι τοῦ αἰσώπῳ κελεύσας, πρός τινα τῶν κήπων ἧκεν ὠνησόμενος λάχανα. τοῦ δὲ κηπωροῦ δέσμην λαχάνων θερίσαντος, ἀνείληφεν αἴσωπος. τοῦ δὲ ξάνθου μέλλοντος ἤδη τοῦ κηπωρῷ καταβάλλειν τὸ κέρμα, ὁ κηπωρός, ἔα κύριέ φησιν, ἑνὸς προβλήματος παρὰ σοῦ δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνος; καὶ ὅς, τί δή ποτε τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτευόμενα τῶν λαχάνων, καίπερ ἐπιμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρδευόμενα, βραδεῖαν ὅμως ποιεῖται τὴν αὔξησιν. οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἡ ἀνάδοσις, καί τοι μηδεμιᾶς ἐπιμελείας ἀξιουμένοις, τούτοις ὀξυτέρα ἡ βλάστησις. ὁ μὲν οὖν ξάνθος, καί τοι φιλοσόφου τῆς ζητήσεως οὔσης, μηδὲν ἕτερον συννοήσας εἰπεῖν, τῇ θείᾳ προνοίᾳ καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαί φησιν. ὁ δ' αἴσωπος (παρῆν γὰρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότερον, γελᾷς, ἢ καταγελᾷς; καὶ ὁ αἴσωπος, καταγελῶ φησιν, ἀλλ' οὐ σοῦ, τοῦ δὲ διδάξαντός σε. ἃ τὴν ὑπὲρ θείας προνοίας γίνεται, ταῦθ' ὑπὲρ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τῆς λύσεως. προβαλοῦ τοίνυν ἐμὲ, κἀγὼ λύσω δὲ πρόβλημα.

ἐν τούτῳ

mina philosophi uxor à pulchris adulescẽtulis ser
uiri tibi noli, ne quo pacto cõtumeliã uiro tuo in/
flixeris. illa hæc audiens, cum nihil contradi
cere posset, unde uir inquit, pulchritudinẽ hãc ue
natus es? sed & loquax putridus hic uidetur,
& facetus, reconciliabor igitur ei. tum Xan/
thus, Aesope reconciliata est tibi tua hera, &
Aesopus ironice loquens, magna res inquit,
placare mulierem. & Xanthus, tace posthac, e/
mi enim te ad seruiendum, nõ ad cõtradicendũ.
postera die Xanthus Aesopo sequi iusso, ad
hortũ quendam iuit empturus olera. cũ uero o/
litor fasciculum olerum messuisset, accepit Aeso/
pus. Xantho autẽ soluturo iam hortulano
pecuniã, hortulanus dimitte domine inquit, unũ
problema à te desydero. & Xanthus, quid nã? tũ
ille, quid ita quæ à me plantantur o/
lera, quamuis diligenter & fodiantur, & irri/
gentur, tardũ tñ suscipiũt incrementũ, quib⁹ uero
spontanea è terra pululatio, & si nulla cu/
ra adhibetur, ijs tamen celerior germinatio?
Xanthus igit licet philosophi q̃stio foret, cũ nihil
aliud sciret dicere, à diuina ꝓuidẽtia & hoc inter
cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat
enim) risit. ad quem philosophus, ri/
des ne, an derides? & Aesopus, deri/
deo inqt, sed nõ te, uerũ q te docuit. q̃ em̃ à diuina
prouidẽtia fiũt, hæc à sapiẽtib⁹ uiris solutionẽ sor/
tiuntur, oppone itaq; me, & ego soluam ꝓblema
interim

Problema Xantho hortulanus ꝓpo suit. q Aeso pus soluit.

ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ ξάνθος ἐπιστραφεὶς, λέγει τῷ κηπω-
ρῷ. ἥκιστα πάντων εὐπρεπές ἐστιν ὦ τᾶν, ἐμὲ τὸν ἐν το-
σούτοις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ
λύειν σοφίσματα. παῖς δέ μου οὑτοσὶ πολλῶν πεῖ-
ραν ἔχων ἀκολουθίας, τούτῳ προσαναθέμενος, καὶ λύ-
σεως τεύξῃ τοῦ ζητουμένου. καὶ ὁ κηπωρὸς, οὗτος ὁ αἰσχρὸς
γράμματα εἶδεν, οἴμοι καὶ δυστυχίας. ἀλλὰ φράσον ὦ
λῶστε, εἰ τοῦ ζητουμένου τὴν διασάφησιν ἔγνωκας. Ὁ
ὁ αἴσωπος, ἡ γυνήφησιν ἐπειδὰν πρὸς δεύτερον γά-
μον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἴπερ
εὕροι καὶ τὸν ἄνδρα τέκνα ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς
τεκνοποιησάμενον, ἃ μὴ αὐτὴ τέκνα ἐπηγάγετο, τού-
των μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' εὗρεν ἐν τῷ ἀνδρὶ, τούτων ἐστὶ μη-
τρηά. πολλὴν οὖν ἐν ἑκατέροις ἐνδείκνυται τὴν διαφο-
ράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς, φιλοστόργως καὶ ἐπιμελῶς
τρέφουσα διαγίνεται. τὰ δ' ἐξ ἀλλοτρίων ὠδίνων, μι-
σεῖ, καὶ ζηλοτυπίᾳ χρωμένη, τὴν ἐκείνων τροφὴν περι-
κόπτουσα, τοῖς ἑαυτῆς προστίθεται τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ,
φύσει ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ἀποστέργει δὲ τὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς
ἀλλότρια. τὸν ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ τρόπον, τὴν μὲν αὐτο-
μάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων, μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' αὐτὸς ἐμ-
φυτεύεις, τούτων γίνεται μητρηά. οὗ χάριν, καὶ μᾶλ-
λον ὡς γνήσια τὰ οἰκεῖα τρέφει καὶ θάλπει. τοῖς δὲ
παρὰ σοῦ φυτευομένοις, οὐ τοσαύτην ὡς νόθοις τὴν τρο-
φὴν νέμει. ἐπὶ τούτοις ἡσθεὶς ὁ κηπωρὸς, πιστεύσαις ἂν
μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύπης, καὶ ἀδολεσχίας ἐκού-
φισας. ἄπιθι προῖκα φέρων τὰ λάχανα. καὶ ὁσάκις
σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον βαδίζων λάμβανε.
μεθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντος τοῦ

ξάνθου

interim itaq; Xanthus conuersus inquit oli/
tori, minime oim decens est o amice, me, q in tan
tis auditorijs disceptauerim, nunc in horto
soluere sophismata. puero aũt huic meo, qui
consequentia multorũ callet, si proposueris, so/
lutionem consequeris quæsiti. & olitor, hic turpis
literas nouit? o infelicitatem. sed narra o
optime, si quæsiti declarationem nosti, &
Aesopus, mulier inquit, cum ad secundas nu/ Simile
ptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si
uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore
genuisse, quos ipsa filios adduxit, ho
rũ mater est. quos inuenit penes uirũ, horũ est no
uerca. multam igitur in utrisq; ostendit diffe
rentiã. nam quos ex se genuit, amãter & accurate
nutrire perseuerat, alienos uero partus o/
dit, & inuidia utens, illorum cibum dimi/
nuens suis addit filijs. illos enim
natura q̃si ꝓprios amat, odio aũt hẽt, q uiri sũt, q̃si
alienos. eodem modo & terra, eorum quæ ipsa
ex se genuit, mater est. quæ autem tu plan/
tas, horũ est nouerca. huiꝰ rei gratia, quæ sua sunt,
ut legitima magis nutrit, ac fouet, à te autem
plantatis ut spurijs non tantum alimen/
ti tribuit. his delectatus olitor, credideris
mihi inqt, ꝙ me graui sollicitudĩe ac garrulitate le
uaris. abi gratis ferens olera, & quoties
tibi his opꝰ est, tanq; ĩ ꝓpriũ hortũ uadẽs, accipe.
post dies aliquot rursus in balneum profecto

ξάνθε, καὶ τιμῶντος ἐκεῖνον φίλων, καὶ πρὸς τὸν αἴσωπον εἰρηκότα, εἰς τε τὴν οἰκίαν προσδραμεῖν, καὶ φακῶν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἕψησαι, ἐκεῖνος ἀπελθὼν, κόκκον ἕνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν ἔνεβαλών. ὁ δὲ δὴ ξάνθος ἅμα τοῖς φίλοις λουσάμενος, ἐκάλει τούτους συναριστήσοντας. προεῖπε μέντοι μὴ ὡς λιτῶς, ἐπὶ φακῆ γὰρ ἔσαι τὸ δεῖπνον. μὴ ὡς μὴ δεῖν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἐδεσμάτων τοὺς φίλους κρίνειν, ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν προθυμίαν. τῶν δὲ εἰσάντων, μὴ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφικομένων, ὁ ξάνθος φησί, δός ἡμῖν ἀπὸ λοιποῦ ποιεῖν αἴσωπε. τοῦ δ' ἐκ τῆς ἀποδρομῆς τοῦ λοιποῦ λαβόντος μὴ ἐπιδεδωκότος, ὁ ξάνθος τῆς δυσωδίας ἀναπλησθεὶς, φεῦ τί τοῦτό φησιν αἴσωπε. ὁ δὲ, ἀπὸ λοιποῦ ὡς ἐκέλευσας. τοῦ δὲ ξάνθου τῇ ποιήσει τῶν φίλων τὴν ὀργὴν ἐπισχόντος, καὶ λεκάνην αὐτῷ ποῦ πατῆσαι κελεύσαντος, αἴσωπος τὴν λεκάνην δεὶς ἴσατο. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ νήφεις; κἀκεῖνος. ἀντέταλταί μοι ταῦτα ποιεῖν, ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ γὰρ νῶν οὐκ εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νίψον τοὺς πόδας μου, καὶ δὸς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὴ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ ξάνθος ἔφη. μὴ γὰρ δοῦλον ἐπριάμην, οὐκ ἔσιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλιθέντων οὖν αὐτῶν, καὶ τοῦ ξάνθου τὸν αἴσωπον ἐρωτήσαντος, εἰ ἕψηται ἡ φακῆ, δοίδυκι λαβὼν ἐκεῖνος τὸν τῆς φακῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξάνθος λαβὼν, μὴ οἰηθεὶς ἕνεκεν τοῦ πεῖραν λαβεῖν τῆς ἕψησεως τὴν φακῆν δέξασθαι, τοῖς δακτύλοις διαξίψας ἔφη, καλῶς ἕψηται. κόμισον. τοῦ δὲ. μόνον δ' ὕδωρ κενώσαντος ἐν τοῖς πυβλίοις καὶ πατήσαντος, ὁ ξάνθος, πῶς δοκεῖ ἡ

φακῆ

Xantho,& quibuſdam ibi amicis inuentis,& ad
Aeſopum locuto,ut & in domum curre/
ret,& lentem in ollam iniectam coquer et,
ille abiens granum unum lentis in ollam
coquit iactum.Xanthus ergo unà cum amicis lo/
tus uocauit hos compranſuros,præfatus tamẽ &
ꝙ tenuis eſſet futura cœna,utpote ex lẽte,ꝙꝺ nõ
opteret uarietate ferculorũ amicos iudicare, ſed
probare uoluntatem.his uero profectis,& in
domum ingreſſis,Xanthus inquit,da nobis à
balneo bibere Aeſope.illo uero ex defluxu bal/
nei accipiente & tradente, Xanthus fœto/
re repletus,hem quid hoc inquit Aeſope? & ille
à balneo,ut iuſſiſti.Xantho autem præſentia
amicorũ iram compeſcente, & peluim ſibi ap/
poni iubente,Aeſopus pelui appoſita,ſta/
bat.& Xanthus,non lauas? tũ ille,iuſſum eſt mihi
ea facere,quæ iuſſeris,tu nunc non dixiſti,
iniice aquam in peluim,& laua pedes meos,
& pone ſoleas,& quæcunꝙ deinceps.ad hæc
igitur amicis Xanthus ait,num enim ſeruũ emiſ?
nullo modo,ſed magiſtrum.diſcumbentibus i/
taꝙ ipſis,& Xantho Aeſopum rogante,
an cocta ſit lens, cocleari acceptum ille len/
tis granum tradidit,Xanthus accipiens, ac ra/
tus gratia faciendi periculum coctionis lentẽ acce
piſſe,digitis conterens ait,bene cocta eſt,
affer.illo ſolum aquam uacuante in
ſcutellas, & apponente,Xanthus ubi eſt

φακῆ φησί. καὶ ὃς, ἔλαβες αὐτῶ. Ⓒ ὁ ξάνθος, ἕνα κόκκον ἔφησας; ἢ ὁ αἴσωπος, μάλιστα. φακῶ γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ' οὐ φακᾶς, ὃ δὴ πληθυντικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἀποροῦσας τῆς ὅλοις, ἄνδρες ἑταῖροι ἔφη, οὗτος εἰς μανίαν με παρατρέπει. εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν αἴσωπον, εἶπεν. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω καὶ κἀδόλε τῆς φίλοις ἐνυβρίζειν, ἀπελθὼν ὤνησαι πόδας χοιρείους τέτταρας, καὶ διὰ ταχέως ἔφησας πρᾶγμα ἦδες, τοῦ δὲ ὠφελῆσαι τοῦτον ποιήσαντος, Ⓒ τῶ ποδῶν ἐφομιλοῦντος, ὁ ξάνθος εὐλόγως θέλων τύχαι τὸν αἴσωπον, αὐτὸς πρί τι τῶ εἰς χρείαν ἀχολομιλοῦς, ἕνα τῶ ποδῶν ἐκ φλὶ χύτρας λαθραίως ἀνελόμενος, ἔκρυψε. μετὰ μικρὸν δὲ ἦλθ ὁ αἴσωπος ἐλθὼν, καὶ τὴν χύτραν ἐπισκεφάμενος, ὡς τοὺς τρεῖς μόνους πόδας εὗρακεν; σωπῆκε ἐπιβουλὴν αὐτῷ τινα γεγονῆναι. ἢ δὴ καταδραμὼν ἐπὶ τὴν αὐλὴν, ἢ τὸν σιτόνομον χοῖρον τὸν ἕνα τῶ ποδῶν τῇ μαχαίρᾳ πρυελὼν, καὶ τῶ ξιχῶν φιλώσας, εἰς τὴν χύτραν ἔρριψε, Ⓒ σωέφη τοῖς ἄλλοις. ξάνθος δὲ δείσας, μή πως αἴσωπος τὸν ὑφαιρεθέντα τῶ ποδῶν οὐχ εὑρὼν ἀποδράσῃ, αὖθις εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐνέβαλε. τοῦ δ' αἰσώπου τοὺς πόδας εἰς δ ξύβλιον κενώσαντος, καὶ πέντε τόπων ἀναφανέντων, ὁ ξάνθος, τί τοῦτό φησιν αἴσωπε, πῶς πέντε; κἀκεῖνος, τῶ δύω χοίρω πόσους ἔχετον πόδας; καὶ ὁ ξάνθος, ὀκτώ Ⓒ ὁ αἴσωπος, εἰσὶν οὖν ἐνταυθοῖ πέντε ἦλθ ὁ σιτόνομος χοῖρος νέμεται κάτω ξίφους. καὶ ὁ ξάνθος πάνυ βαρέως φέρων, πρὸς τοὺς φίλους φησί. οὐχὶ μικρῶ πρόσθεν εἶπον ὡς τάχισά με πρὸς μανίαν οὗτος δὴ πρυξέφθη; καὶ ὁ αἴσωπος, δέσποτα, οὐκ οἶσθ ὅτι τὸ ἐκ προαιρέσεως

ἀθέσεώς

lens inquit. & is, accepisti ipsam. & Xanthus, unũ granũ coxisti? tum Aesopus, magnopę. lentẽ ẽm singulariter dixisti, non lentes, quod pluratiue dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops, uiri socij ait, hic ad iusaniam me rediget. deinde conuersus ad Aesopum ait, sed ne uidear improbe serue amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. ab eo aũt festine hoc facto, ac dũ pedes coquerentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopũ, cũ esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit. paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit, cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum, & saginati porci unum, ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autem in patinã pedes euacuante, ac quinq; his apparẽtib⁹ Xanthus quid hoc inqt Aesope? quomõ qnq;? & ille, duo porci quot habent pedes? & Xanthus, octo. tum Aesopus, sunt ergo hic quinq;, & saginat⁹ porc⁹ inferi⁹ tripes pascit. & Xanth⁹ admodũ moleste ferens, amicis inquit, nonne paulo ante dixi, quod celerrime hic me ad insaniam rediget? & æsop⁹, here nosti id, qd' ex additiõe, & sub

σθέσεώς τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κατὰ λόγον ποσὸν συγκεφαλαιούμενον, οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα; ὁ μὲν οὖν ξάνθος μηδεμίαν αἰτίαν εὐπρόσωπον εὐρηκὼς μαστιγῶσαι τὸν αἴσωπον, ἡσύχασε. τῇ δ' ὑστεραίᾳ τῶν σχολαστικῶν τις πολυτελὲς εὐτρεπίσας δεῖπνον, σὺν ἄλλοις σχολαστικοὶς, καὶ τὸν ξάνθον κέκληκεν. εὐωχουμένων τρίνυν, ὁ ξάνθος μερίδας ἐκ τῶν παρακειμένων ἀνελόμενος ἐπιλέκτους, καὶ τοῦ αἰσώπου ὄπισθεν ἐφεστῶτι δοὺς, τῇ εὐνοούσῃ μοι φησὶ πρὸς αὐτὸν ταῦτα ἐπίδος ἀπελθών. ὅδ' ἀπιὼν, καθ' ἑαυτὸν ἐνενόει, νῦν καιρὸς τίσασθαί μου τὴν δέσποιναν, ἀνθ' ὧν με ἡνίκα νεώνητος ἦλθον ἔσκωπτεν. ὄψεται τρίνυν εἰ τοῦ δεσπότῃ μου εὐνοεῖ. ἀφικόμενος οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τοῦ προδόμῳ, καὶ τὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας, τὴν πυρίδα τῶν μερίδων ἐπίπροσθεν αὐτῆς τέθεικε. καὶ φησὶ, δέσποινα, ταῦτα πάντα ὁ δεσπότης πέπομφεν οὐ σοὶ, ἀλλὰ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ τὴν κύνα καλέσας, καὶ εἰπὼν ἐλθὲ λύκαινα φάγε, σοὶ γὰρ ὁ δεσπότης ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι, ἀνὰ μέρος τῇ κυνὶ πάντα παρέβαλε. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς τὸν δεσπότην πάλιν ἐλθὼν, καὶ ἐρωτηθεὶς εἰ τῇ εὐνοούσῃ δέδωκε πάντα, πάντα φησί. καὶ ἐνώπιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. τοῦ δὲ ἐπανερομένου καὶ τί ποτε ἄρα ἐσθίουσα ἔλεγεν; ἐκεῖνος, ἐμοὶ μὲν φησιν οὐ δοτιοῦν εἴρηκε. καθ' ἑαυτὴν δέ σοι χάριτας ᾔδει. ἡ μὲν τοι γυνὴ τοῦ ξάνθου συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιησαμένη, ἅ τε δὴ δευτέρα καὶ κυνὸς ἐλεγχθῆσα τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνοίᾳ, καὶ ἐπειποῦσα ἦμεν μηκέτι τοῦ λοιποῦ συνοικήσειν αὐτῷ, εἴσω παρελθοῦσα τοῦ κιτῶνος ἐθρήνει. τοῦ δὲ πότου προκόπτοντος, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλλήλους

προτεινομένων,

ductione in quantitatem ſecundū rationalē ſum/
mam colligitur, non eſſe errorem? Xan/
thus igit̄ nullā cauſam honeſtā inueniēs uerberā/
di Aeſopum, quieuit. Poſtridie autem ex ſcho/
laſticis quidā ſumptuoſam apparās cœnā cū alijs
diſcipulis, & Xanthum inuitauit. cœnantibus igi/
tur Xanthus partes ex appoſitis acce/
pit electas, & Aeſopo ponè ſtanti dedit,
beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abi/
enſ. ille uero decedēs, ſecū cogitabat, nūc occaſio ē
ulciſci meā dominā, ꝓpterea ꝙ me cū nouitius ue
ni, cauillata eſt. uidebit igit̄ an hero meo bene ue/
lit. profectus itaq; in domum, & ſedens in
ueſtibulo, & hera accita ſportu
lam partium coram ipſa poſuit, ac inquit,
Hera hæc omnia herus miſit, non tibi,
ſed beneuolæ. & cane uocata, atq; dicto, ue/
ni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc iuſ
ſit dari, particulatim cani omnia proiecit. At
poſt hoc ad herum regreſſus, & roga/
tus an beneuolæ dederit omnia. omnia inquit, &
corā me omnia comedit. illo uero iterū rogāte, &
quid nam edens ait? & is mihi quidem ni/
hil quidq; dixit, ſed ſecum tibi gratias habebat.
uxor tñ Xanthi eā rē calamitoſam eſſe arbitrata,
tanquam ſecunda cani redarguta erga ui/
rū bñuolētia, ac ſubdēs certe nō āpliꝰ iposterū cō
habitaturā cum eo, ingreſſa cubiculum plorabat.
potu autem procedente, & quæſtionibus alternis

c 4 propo

προτεινομένων, καὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντος πηνίκα ἂν γένοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις τραχὴ, αἴσωπος ὄπισθεν ἑστὼς εἶπεν. ἡνίκα ἂν οἱ νεκροὶ ἀνιστάμενοι, τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ σχολαστικοὶ γελάσαντες ἔφασαν, νοήμων ἐστὶν ὁ νεώνητος. ἑτέρου δὲ πάλιν προθέντος, ὅτου χάριν τὸ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἑλκόμενον οὐ βοᾷ. ὁ δὲ χοῖρος ὅτι μάλιστα κράζει, αἴσωπος αὖθις ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβατον κατὰ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τοῦ πόκου βάρος ἀποτιθέμενον, σιγῇ ἕπεται. διὸ καὶ ὑποσκελιζόμενον καὶ τὸν σίδηρον ὁρῶν, οὐδὲν δεινὸν ὑποπτεύει, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ συνήθη καὶ μόνα δοκεῖ πείσεσθαι. ὁ δὲ χοῖρος ἅ τε δὴ μήτ' ἀμελγόμενος, μήτε κειρόμενος, μὴ δὲ συνειδὼς ἑαυτῷ πρός τι τῶν τοιούτων ἑλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτοῦ μόνων ἐστὶ χρεία, εἰκότως βοᾷ. τούτων οὕτω ῥηθέντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπῄνεσαν αὐτὸν, τραπέντες εἰς γέλωτα. παυσαμένου μέντοι τοῦ πότου, καὶ τοῦ ξάνθου πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπονοστήσαντος, καὶ τῇ γυναικὶ συνήθως ὁρμίσαντος πρὸς λαλεῖν, ἐκείνη τοῦτον ἀποστραφεῖσα, φησὶ μή μου πλησίον γένῃ. δός μοι τὴν προῖκά μου, καὶ ἀπελεύσομαι. οὐδὲν γὰρ ἂν μείναιμι σὺν σοὶ τοὐντεῦθεν. σὺ δ' ἀπελθὼν τὴν κύνα κολάκευε, ἣ πέπομφας τὰς μορίδας. καὶ ὁ ξάνθος ἐκπλαγεὶς λέγει; οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἤρτυσέ μοί τι κακὸν πάλιν αἴσωπος. καὶ πρὸς τὴν γυναῖκά φησι, κυρία, ἐμοῦ πεπωκότος σὺ μεθύεις; τίνι τὰς μορίδας πέπομφα, οὐχὶ σοί; μὰ δί', ἐμοὶ μὲν οὔ φησιν ἐκείνη, τῇ δὲ κυνί. καὶ ὁ ξάνθος τῷδ' αἰσώπῳ κληθέντι φησὶ, τίνι δέδωκας τὰς μορίδας; κἀκεῖνος τῇ εὐνοούσῃ σοί. καὶ πρὸς τὴν γυναῖ-

κα ὁ

propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset igēs iter hoies turbatio, Aesop⁹ ponè stans, ait, cū resurrexerint mortui, repetentes quæ possederint, & scholastici ridendo dixerūt, īgenioſus est nouiti⁹ hic. alio uero rursus proponente, quam ob rem ouis ad cædem tracta, nō exclamat, sus aūt ꝙ maxime uociferaī. Aesopus rursus ait, quoniam ouis assueta mulgeri, aut etiam uelleris onus deponere, tacite sequitur. ideo etiā pedibus arrepta, & ferrū uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria, & sola uidetur passura. sed sus, ut qui neq; mulgetur, neq; tondetur, neq; nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tàntum usui esse, merito uociferaī. his sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum uersi in risum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro more aggresso alloqui, illa ipsum auersata, inquit, ne mihi propinquus fias, da mihi dotem meam, & abibo. non enim manserim tecum posthac. tu autē abiens cani adulare, cui misisti partes. & Xanthus stupefactus ait, nō pōt aliq̄ mō ñ cōdiuisse mihi mali aliqd rursus Aesop⁹, & uxori inquit, domina num me poto, tu ebria es? cui partes misi, nonne tibi? nō p Iouē, mihi qdē minie inqt illa, sed cani, & Xanthus Aesopo accito inquit, cui dedisti partes? & ille, beneuolæ tuæ, & uxo-

κα ὁ ξάνθος, οὐδὲν ἔλαβες; κἀκεῖνη οὐδέν. καὶ ὁ αἴσωπος, τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέσποτα τὰς μερίδας δοθῆναι; κἀκεῖνος, τῇ εὐνοούσῃ μοι. καὶ ὁ αἴσωπος τὴν κύνα φωνήσας, αὕτη σοι φησὶν εὐνοεῖ. ἡ γὰρ γυνὴ κἂν εὐνοεῖν λέγηται, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστῳ ἀλγήσασα, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν μέντοι κύνα, τύψον, ἀπέλασον, καὶ οὐκ ἀναχωρήσειεν ἄν, ἀλλ' ἐπιλαθομένη πάντων αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνει καὶ σὺν χάριτι τὸν δεσπότην. ἔδεισε οὖν εἰπεῖν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισον, καὶ μὴ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ ὁ ξάνθος, ὁρᾷς κυρία ὡς οὐκ ἐμὸν ὂ ἁμάρτημα, ἀλλὰ τοῦ κομίσαντος; ἀνάσχου τοιγαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήσω προφάσεως, δι' ἣν αὐτὸν μαστιγώσω. καὶ δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ λάθρᾳ πρὸς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς ἀποχωρησάσης, αἴσωπος εἶπεν, οὐκ ὀρθῶς εἶπον ὦ δέσποτα, ὡς ἡ κύων σοι μᾶλλον εὐνοεῖ, καὶ οὐχ ἡ ἐμὴ δέσποινα; ἡμερῶν δέτινων πρῳχηκηῶν, καὶ καὶ γυναικὸς ἀδιαλλάκτου μενούσης, καὶ τοῦ ξάνθου τῶν προσικόντων τινὰς ὡς αὐτὴν, ὡς ἂν ὑποστρέψειεν οἴκαδε πέμψαντος, τῆς δὲ μὴ ὑπείκειν θελούσης, καὶ τοῦ ξάνθου δι' αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσόντος, αἴσωπος προσελθὼν αὐτῷ φησι, μὴ ἀνιῶ δέσποτα. ἐγὼ τὴν αὐτὴν αὔριον ἥκειν αὐθαίρετον, καὶ ἀπράλλακτον δράσω πρὸς σέ. καὶ λαβὼν κέρμα, πρὸς τὴν ἀγορὰν ἦλθεν. καὶ ὠνησάμενος χῆνας καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ' ἄττα τῶν πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδείων, βαδίζων τὰς οἰκίας πρὶ ενόσει. παρῄει τίνων καὶ τὴν τῶν καὶ αὐτοῦ δεσποίνης γεννητόρων οἰκίαν, μή τε ταύτην εἰδέναι προσποιούμενος ἐκείνων τυγχάνουσαν, μή τε μὴν ἐν αὐτῇ τὴν δέσποιναν μένουσαν. καὶ δή τινι τῶν καὶ οἰκίας ἐκείνης ἐντυχὼν

ἠρώτα

ti Xanthus, nihil accepisti? & illa, nihil. &
Aesopus, cui enim iussisti here partes
dari? & ille, beneuolæ meæ. & Aesopus
cane uocata, hæc tibi inquit bñ uult. nã mulier & si
bñ uelle dicat, tñ minima q̃q; recula offensa cõtra
dicit, conuitiatur, abit. canem tamen uerbe/
rato, expellito, non tamen discedet, sed ob/
lita omnium, statim benigne blanditur & cum
gratia hero. oportebat igitur dicere here,
uxori has partes ferto, & non beneuolæ. &
Xanthus, uides domina nõ meã esse culpam, sed
eius qui tulit? tolera itaq;, nec deerit mihi occa/
sio, qua eum uerberem. illa uero non credente,
uerum dam ad suos parentes regressa,
Aesopus inquit, non recte dixi o here, ca/
nem tibi magis beneuelle, quàm meã herã? dieb?
autẽ aliquot præteritis, & uxore irreconciliata
manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam,
ut reuerteretur domũ mittente, illa uero cũ cede/
re nollet, & inde Xanthus in mœrore esset,
Aesopus adiens ad eum, inquit, ne te afflictes he
re, ego enim eam cras uenire sponte, & citis/
sime faciam ad te. & accepta pecunia in forum
iuit. ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs q̃busdã
ad conuiuium idoneis, ambulans, domos circui/
bat. transibat igitur & ante domum pa/
rentum heræ suæ, ignorare simulans
illorum esse, & in ea he/
rã manere. & cũ in quẽdã ex domo illa incidisset,
rogabat,

ἠρώτα εἴ τι που τῶν εἰς γάμους χρησίμων οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῷ πωλῆσαι. τοῦ δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει τὴν χρείαν πυθομένου, ξάνθος φησὶν ὁ φιλόσοφος. αὔριον γὰρ γυναικὶ μέλλει συνάπτεσθαι. τοῦ δὲ ἀναβάντος, καὶ τῇ γυναικὶ ταῦτα τοῦ ξάνθου ὡς ἤκουσεν ἀναγγείλαντος, ἐκείνη σὺν δρόμῳ, καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ξάνθον ἦλθεν αὐτίκα. ἐν αὐτοῦ κατεβόα λέγουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἂν ἐμοῦ ζώσης ὦ ξάνθε ἑτέρᾳ γυναικὶ δυνηθήσῃ συνῳμοσθῆναι. καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐπὶ τῆς οἰκίας δι' αἰσώπου, ὡς καὶ δι' ἐκεῖνον ἀπῆρε. μετὰ δ' ἡμέρας πάλιν τινὰς, καλέσας ὁ ξάνθος σχολαστικοὺς εἰς ἄριστον, τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ὀψώνησον ἀπελθὼν πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπιὼν, καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν, ἐγὼ διδάξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττεσθαι. γλώττας οὖν μόνας ὑείους πριάμενος καὶ ἑτοιμάσας, ἀνακλινθεῖσι, γλῶτταν ὀπτὴν ἑκάστῳ σὺν ὀξυγάρῳ παρέθηκε. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλόσοφον τοῦ πρῶτον ἔδεσμα, διὰ τὴν τῆς γλώττης πρὸς τὸν λόγον ὑπηρεσίαν, πάλιν αἴσωπος ἐφθὰς γλόττας παρέθηκε. καὶ αὖθις αὖ βρώματος αἰτηθέντος ἄλλου ἐν ἄλλου, ὅδ' οὐδὲν ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας προυτίθει. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπὶ τῷ ταυτῷ τῆς τροφῆς ἀγανακτησάντων, μέχρι τίνος γλώττας εἰπόντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττας ἐσθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγήσαμεν, ὁ ξάνθος φησὶ πρὸς ὀργὴν, οὐδέν σοι πάρεστιν ἕτερον αἴσωπε; καὶ ὃς, οὐ δῆτα. κἀκεῖνος, οὔκουν ἐνετειλάμην σοι κατάρατον ἀνθρώπιον πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ ἄριστον ὀψωνῆσαι; καὶ ὁ αἴσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμφομένῳ με φιλοσόφων

rogabat,an aliquid ad nuptias utile dome/
ſtici poſſent ſibi uendere, illo autē,& cui eſt
opus his rogitante,Xantho inqt philoſopho. cras
enim uxori copulandus eſt. eo uero aſcen/
dente,& uxori hæc Xanthi,ut audiuit,renun/
ciante, illa curſim, & propere ad Xan/
thū iuit ſtatim, & cōtra ip̄m clamabat dicēs inter
alia & hæc, non me uiuente o Xanthe alteri
uxori coniungi poteris, & ſic manſit
i domo p̄ Aeſopū, quēadmodū ꝓpter illū diſceſ/
ſerat.Poſt rurſus dies aliq̄t, iuitās Xāthus diſcipu
los ad prandium Aeſopo inquit,i,eme,
optimū quodq̄ & præſtantiſſimū.ille inter eun/
dum ſecum dicebat,ego docebo herum non
ſtulta mandare. cū linguas igitur ſolū ſuillas emiſ/
ſet,& apparaſſet diſcūbētibus,linguā axatā ſingu/
lis cū ſalſamento appoſuit. diſcipulis laudan
tibus ut philoſophicū primum ferculum,propter
līguæ ad locutionē miniſteriū, rurſus elixas æſop?
linguas appoſuit,atq̄ iterū ēt ferculo alio,atq̄ alio
petito, ille nihil aliud quàm linguas
ꝓponebat.diſcipulis aūt eodē ſubide cibo repeti/
to indignatis,quouſq̄ linguas inquientibus,quip
pe nos per diem linguas edendo,noſtras do/
luimus, Xanthus inquit iratus, nihil aliud tibi eſt
Aeſope? & is,non certe.tum ille,nonne
mandaui tibi ſordidiſſime homule opti/
mū q̄d'q̄,& p̄ſtātiſſimū obſonari? & Aeſop⁹, mul
tas habeo tibi gratias increpanti me philo/

ſophis

σόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί ἂν οὖν γένοιτο γλώττης χρη-
στότερόν τε καὶ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία
καὶ φιλοσοφία, δι' αὐτῆς παιδεύεται καὶ διδάσκεται.
δι' αὐτῆς δόσεις. λήψεις. ἀγοραί, ἀσπασμοί. εὐφη-
μίαι. μοῦσα πᾶσα. δι' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γά-
μοι. πόλεις ἀνορθοῦνται. ἄνθρωποι διασώζονται. ὡς
συνελόντι φᾶναι, δι' αὐτῆς ἅπας ὁ βίος ἡμῶν συνέ-
στηκεν. οὐδὲν ἄρα τῆς γλώττης ἄμεινον. ἐπὶ τούτοις οἱ
σχολαστικοὶ τὸν μὲν αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάμενοι,
ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διεληλύθασιν ἕκα-
στος ἐπ' οἴκου. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν αἰτιωμένων αὐ-
τῶν τὸν ξάνθον, ἐκεῖνος ἀπολογεῖτο μὴ κατὰ γνώμην
αὐτοῦ ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ τοῦ ἀχρείου δούλου τῇ κα-
κουργίᾳ. σήμερον δὲ διαμείψει δὲ δεῖπνον. κἀγὼ δὲ πα-
ρόντων ὑμῶν αὐτῷ διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν,
πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον ὀψωνῆσαι κελεύει,
ὡς τῶν σχολαστικῶν σὺν αὐτῷ δειπνησόντων. ὁ δὲ, μη-
δὲν διατραπεὶς, πάλιν γλώσσας ἐπρίατο. καὶ ἑτοιμά-
σας, ἀνακλινθεῖσι παρέθηκεν. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ὑπε-
φώνουν, χοίρειαι πάλιν γλῶσσαι. καὶ μετὰ μικρὸν αὖ-
θις γλώττας παρέθηκε. καὶ μάλα αὖθις ὡς αὖθις. τοῦ
ξάνθου δὲ δυσαναχετήσαντος, καὶ τί τοῦτο αἴσωπε εἰρη-
κότος, μὴ πάλιν ἐνετειλάμην σοι πᾶν ὅ, τι χρηστό-
τατόν τε καὶ βέλτιστον ὀψωνῆσαι, οὐχὶ πᾶν ὅ, τι φαυ-
λότατόν τε καὶ χείριστον; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρον ἐστὶ γλώτ-
της ὦ δέσποτα. οὐ πόλεις δι' αὐτῆς καταπίπτουσιν;
οὐκ ἄνθρωποι δι' αὐτῆς ἀναιροῦνται; οὐ ψεύδη πάντα
καὶ βλασφημίαι καὶ ἐπιορκίαι διὰ ταύτῃ πραίνονται; οὐ
γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλεῖαι δι' αὐτῆς ἀνατρέπονται;

οὐχ

sophis præsentibus. quid igitur fuerit lingua me/
lius & præstantius in uita? omnis enim doctrina,
& philosophia per ipsam monstratur ac traditur.
p ipsam datiões,acceptiões,fora,salutatiões,bñdi
centiæ,musa omnis. per ipsam celebrantur nu/
ptiæ,ciuitates eriguntur,homines seruantur.&,
ut breuiter dicam,per ipsam tota uita nostra cõsi/
stit.nihil ergo lingua melius.ob hæc
discipuli Aesopum recte loqui dicentes,
aberrasse uero magistrum,abiere singu/
li in domum. Postridie rursus accusantibus i/
psis Xanthũ,ille respõdebat, nõ secundũ uolũtatẽ
suam hæc fuisse,sed inutilis serui ne/
quitia,hodie aũt permutabit cœnam, & ipse præ/
sentibus uobis cum eo colloquar, ac uocato eo,
uilissimum quodq;, & pessimum obsonari iubet;
quod discipuli secũ forent cœnaturi. ille autem ni
hil mutatus,rursus linguas emit,& appara/
tas discumbentibus apposuit.hi inter se sub/
murmurabãt,porcinæ rursus lĩguæ.& paulo post
iterum linguas apposuit. & ualde iterũ,arq; iterũ.
Xantho aũt iniquo aio ferẽte, & qd hoc æsope di
cente,num rursus mandaui tibi opti/
mũ qd'q;,& pstãtissimũ obsonari? ac nõ poti9 ui/
lissimũ qd'q;,& pessimũ? ille aũt,& qd unq; pei9 lĩ
gua o here? nonne urbes per ipsam corruunt?
nõ homines p ipsam iterficiunt? nõ mẽdacia oia,
& maledicta, & periuria p ipsam pficiunt? non
nuptiæ,& principat9,& regna p ipsam euertunt?

non,ut

οὐχ ὡς κεφάλαιον εἰπεῖν, ὁ βίος δι' αὐτῆς ἅπας μυ-
ρίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τοῦ αἰσώπου φα-
μένου, τῶν τις συνανακειμένων τῷ ξάνθῳ φησίν. οὗ-
τος εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, οὐκ ἂν ἄπορος εἴη
μανίας ἀφορμή σοι γενέσθαι. οἵα γὰρ ἡ μορφὴ, τοιά-
δε καὶ ἡ ψυχή. Ὁ αἴσωπος πρὸς αὐτὸν σύ μοι δο-
κεῖς ἄνθρωπε κακεντρεχής τις καὶ περίεργος εἶναι, δε-
σπότην προξύνων κατὰ οἰκέτου. καὶ ὁ ξάνθος πρὸς ταῦ-
τα, προφάσεως ἐφιέμενος μαστιγῶσαι τὸν ἄνθρωπον,
δραπέτα φησὶν, ἐπεὶ πρίεργον εἶπας τὸν φίλον, δεῖ-
ξόν μοι ἀπερίεργον ἄνθρωπον ἀγαγών. ἐξελθὼν τρί-
νυν καὶ ἐπιούσης ἐπὶ καὶ λεωφόρου ὁ αἴσωπος, καὶ τοὺς
παριόντας περισκοπῶν, ὁρᾷ τινα ἐφ' ἑνὸς τόπου εἰκα-
νὸν χρόνον καθίσαντα, ὃν καὶ δοκιμάσας καθ' αὐτὸν
ἀπράγμονά τινα καὶ ἁπλοῦν εἶναι, προσελθὼν φησιν,
ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀριστῆσαι. καὶ ὁ ἄγροι-
κος ἐκεῖνος μηδὲν περιεργασάμενος, μή τε τίς ὢν
ὑπὸ τίνος καλεῖται, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ σὺν
αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὖσιν ἀνέπεσεν. ἐρομένου
δὲ τοῦ ξάνθου τίς οὗτος, αἴσωπος εἶπεν, ἀπερίεργος
ἄνθρωπος· καὶ ὁ ξάνθος εἰς οὖς εἰπὼν τῇ γυναικὶ συνυ-
ποκριθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπερ ἂν αὐτὸς ἐπιτάττῃ, ποι-
εῖν, ὡς ἂν εὐπροσώπῳ λόγῳ πληγὰς τῷ αἰσώπῳ ἐν-
τείνειεν. εἶτα ἐν ἐπηκόῳ πάντων φησὶ, κυρία, ὕδωρ
ἐπὶ καὶ λεκάνης βαλοῦσα, τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψον.
διενοεῖτο γὰρ καθ' αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος εὐ-
λαβηθήσεται, ὁ δ' αἴσωπος ὡς ἐκείνου περιέργου φα-
νέντος, πληγὰς λήψεται. ἡ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὕδωρ
εἰς τὴν λεκάνην, ἤει τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψουσα. ὁ δὲ

γνοὺς

nō,ut ſummatim dicam,uita omnis q̄ ipſam infi/
nitorum errorum referta eſt. hæc Aeſopo di/
cente,quidā ex diſcūbētib⁹ unà,Xantho inqt,hic,
niſi ualde te ipſum munieris,non dubia erit
inſaniæ cauſa tibi.qualis enim forma,talis
& anima.& Aeſopus ad eum,tu mihi uide/
ris o homo prauus quidam,& curioſus eſſe, he/
rum irritans contra ſeruum. & Xanthus ad hæc,
cauſam cupiens uerberandi hominem,
fugitiue inquit,qm̄ curioſum dixiſti amicū,oſten/
de mihi incurioſum hoiem adductū. egreſſus igi
tur poſtridie in plateam Aeſopus,& eos,
q̄ p̄teribāt, circūſpiciēs,uidet q̄ndā in loco q̄dā di/
u ſedentem,quem iudicans ſecum
ocioſum & ſimplicem eſſe, accedens inquit,
herus te inuitat ſecum pranſurum. & ruſti/
cus ille nihil ſciſcitatus,neq̄ quis eſſet
à quo inuitaretur,ingreſſus eſt in domum, & cū
ipſis calceis ut erant uiles,diſcubuit.rogante
autem Xantho quis hic? Aeſopus ait, incurioſus
homo.& Xanthus i aurē fatus uxori,ut ſibi obſe/
queretur,& quod ipſe iuſſerit, faceret,
ut honeſta ratione plagas Aeſopo in/
ferret, deinde corā oīibus inquit,domina, aquā
in peluim inīce,& pedes hoſpitis laua.
cogitabat enim ſecum omnino hoſpitem recu
ſaturum, Aeſopum uero, quia ille curioſus eſſet,
uerberibus cæſum iri.illa igitur iacta aqua
in peluim,ibat pedes hoſpitis lotura. at ille

γνοὺς ταύτην οὖσαν τὴν τοῦ οἴκου δεσπότιν, καθ' ἑαυ-
τὸν εἶπε· τιμῆσαί με πάντως βούλεται. καὶ τούτου
δὲ χάριν αὐτοχειρίᾳ τοὺς ποδάς μου βούλεται νίψαι.
ἐπεὶ θεραπαινίσιν εἶχεν ἂν τοῦτ' ἐπιτάξαι. προτείνας
οὖν τοὺς πόδας, νίψον κυρίᾳ φησί. καὶ νιψάμενος
ἀνεκλίνθη. τοῦ δὲ ξάνθου κελεύσαντος οἶνον τῷ ξένῳ
δοθῆναι πιεῖν, πάλιν ἐκεῖνος διελογίσατο καθ' αὑ-
τὸν, ὡς αὐτοὺς μὲν τοῦ πρότερον ἔδει πιεῖν, ἐπεὶ δ' οὕ-
τως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐδὲν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἐρευ-
νᾶν. καὶ λαβὼν ἔπιεν. ἀριστούντων δὲ, καί τινος ἐδέ-
σματος τῷ ξένῳ παρατεθέντος, κἀκείνου ἡδέως ἐσθί-
οντος, ὁ ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς τοῦτο ἀρτύ-
σαντι ἐνεκάλει. καὶ μέντοι καὶ ἀποδυθέντι πληγὰς
ἐνεφόρει. ὁ δ' ἀγρότης καθ' αὑτὸν ἔλεγε, τοῦ μὲν ἔδεσμα
ἄριστα ἕψηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς
ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα προφάσεως βούλεται τὸν αὐτοῦ δοῦ-
λον μαστιγοῦν ὁ οἰκοδεσπότης, τί πρὸς ἐμέ; τοῦ δὲ ξάν-
θου ἀσχάλλοντος καὶ οὐχ ἡδέως διακειμένου, ἐπεὶ μη-
δὲν ὁ ξένος περιειργάζετο, τέλος πλακοῦντες ἠνέχθη-
σαν. ὁ δὲ ξένος ἅτε δὴ μήπω πλακοῦντος γευσά-
μενος, σωρεύων καὶ συνειλῶν αὐτοὺς ὡς ψωμοῦς ἤσθιε.
τοῦ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασαμένου, καὶ τί δή-
ποτε ὦ κατάρατε φαμένου καὶ μέλιτος δίχα καὶ πε-
πέρεως τοὺς πλακοῦντας ἐσκεύασας; ἐκεῖνος ἔφη,
εἰ μὲν ὠμός ἐστιν ὦ δέσποτα ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπτε. εἰ
δ' οὐχ ὡς ἔδει ἐσκεύασται, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν δέσποιναν
αἰτιῶ. καὶ ὁ ξάνθος, εἰ πρὸς καὶ ἐμῆς τοῦτο γέγονε
γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως κατακαύσω. καὶ πά-
λιν τῇ γυναικὶ νεύει αὐτῷ συνυποκριθῆναι δι' αἴσω-

πον

cognoscens hanc esse domus dominam, se/
cū loquebat, honorare me omino uult, atq; huius
rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare,
cum ancillis queat hoc mandare. extensis
igitur pedibus, laua inquit hera, ac lotus
discubuit. Xantho autē iubente uinum hospiti
dari bibere, rursus ille consyderabat se/
cum, ipsos ante oportere bibere, sed quia sic
ipsis uisum est, non opus mihi hæc inquire/
re. & accipiens bibit. prandentibus uero, & fercu/
lo quodā hospiti apposito, atq; illo suauiter cōme/
dente, Xanthus cocum, q̄ male hoc condi/
uisset, criminabatur, atq; etiā nudum uerberibus
afficiebat. rusticus autē secū dicebat, ferculū quidē
optime coctū est, & nihil ei deest, quo minꝰ recte
paratum sit, si autē absq; causa uult suum ser/
uum flagellare pater familias, quid ad me? Xan
tho aūt ægreferente, neq; iucunde affecto, qm̄ ni/
hil hospes curiose inquirebat, tandē placentæ alla
tæ sunt, hospes uero tanq; nunq; placentā gustas/
set, cōuoluēs, & accipiens ipsas, ut panes comede
bat. Xantho autē pistorem accusante, & cur nam
o execrande dicente, & absque melle, ac pi/
pere placentas præparasti? ille inquit,
si cruda est o here placenta, me uerbera. si
uero nō ut oportebat, p̄parata est, nō me sed herā
accusa. & Xanthus, si à mea hoc factum est
uxore, uiuam ipsam nunc comburam. atq; i/
terū uxori innuit, ut sibi obsequeret. ꝓpter Aeso/

πον. κελεύσας οὖν κληματίδας εἰς τὸ μέσον ἀχθῆναι, πυρὰν ἀνῆψε. καὶ λαβόμενος τῆς γυναικὸς, ἐγγὺς τῆς πυρᾶς ἤγαγε, προσδοκήσιμος ὢν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφεῖναι. διέτριβε δέ πως καὶ περιεβλέπετο τὸν ἄγροικον, εἴ πως ἀναστὰς τοι τοιοῦδε τολμήματος εἴρξαι αὐτὸν ἐγχειρήσειεν. ὁ δὲ, καθ' αὑτὸν αὖθις διεσκοπεῖτο, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τί δή ποτε οὕτως ὀργίζεται. εἶτά φησιν οἰκοδέσποτα, εἰ τοῦτο κέκρικας δεῖν γενέσθαι, ὑπόμεινόν με μικρὸν μέχρις ἂν ἀπελθὼν ἐνέγκω μου καὶ αὐτὸς δὲ ἀγροῦ τὴν γυναῖκα, ὡς ἂν ἄμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσῃς. ταῦτα τοι ἀνδρὸς ὁ ξάνθος ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον καὶ γενναῖον θαυμάσας, τῷ αἰσώπῳ φησίν, ἴδε ἀληθῶς ἄνθρωπος ἀπρίεργος. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν αἴσωπε. ἅλις ἔχει σοι τοι λοιποῦ. τὸ δ' ἐντεῦθεν, ἐλευθερίας τῆς σῆς ἐπιτεύξῃ. τῆς δ' ἐπιούσης ὁ ξάνθος ἐπέταξε τῷ αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν καὶ σκέψασθαι, εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄχλος. βούλεσθαι γὰρ αὐτὸν λουθῆναι. ἀπιόντι δὲ, ὁ στρατηγὸς συναντήσας, τοι τοι ξάνθου γνοὺς αὐτὸν ὄντα, ἤρετο ποῖ πορεύοιτο. τοι δὲ, οὐκ οἶδα φαμένου, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ παρ' οὐδὲν λογισθῆναι, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελεύει. ἀπαγόμενος τοίνυν ὁ αἴσωπος ἔκραξεν, ὁρᾷς ὦ στρατηγὲ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην; ἃ γὰρ μὴ προσεδόκησα, καὶ συνήντησά σοι, καὶ εἰς εἱρκτὴν ἤδη ἀπάγομαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ τῆς ἀπολογίας ἑτοίμῳ, ἀφῆκεν ἀπιέναι. αἴσωπος δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πλῆθος ἐν αὐτῷ θεασάμενος ὄχλου, καὶ λίθον ὁρᾷ κατὰ τὸ τῆς εἰσόδου μεσαίτα

τον

pum.iusso igitur sarmenta in medium afferri, pyram succendit,& arreptam uxorem prope pyram egit, expectaturus ipsam in ignem imittere.differebat ãt aliq̃ mõ,& circũspiciebat rusticum siquo modo assurgens à tali audacia ꝓhibere ipsum aggrederet̃.sed is secũ rursus cõsyderabat, cum nulla adsit causa, quid nam sic irascit̃? deiñ iqt,o pater familias,si hoc iudicas oportere fieri,expecta me parumꝑ dum digressus adducam & ipse meam ex agro uxorem,ut ambas simul comburas.hæc à uiro Xanthus audiẽs,& huius synceritatẽ,ac generositatẽ admiratus,Aesopo inquit,ecce uere homo incuriosus.habes accepta ꝑmia uictoriæ o æsope. satis ẽ tibi de cætero. dein uero libertatem tuam asseq̃ris.postridie autẽ Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset turba,uelle enim lauari. abeunti aũt ꝑtor occurrẽs,& xãthi ipm eẽ cognoscẽs interrogauit,quo nam iret. illo nescio dicente, existimans prætor interrogationẽ suã flocipendi, in carcerem ipsum abduci iubet.iter abducẽdũ igit̃ Aesopus clamauit,uides o ꝑtor quẽadmodũ recte rñderim? q̃ em̃ nõ expectaui,& occurri tibi,& in carcerem iam trahor.tum prætor stupefactus responsi promptitudine,siuit abire.Aesopus autẽ profectus in balneas,& multitudinẽ in ipsis intuitus turbæ,& lapidem uidet in medio ingressu

Abducẽdũ in carcerẽ.

τὸν κείμενον, ἐφ' ὃν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, τὸν πόδα προσέπταιε. τοῦτον δὲ εἷς τις εἰσιὼν εἰφῶ λούσασθαι, ἄρας μετέθηκεν. ὑποστρέψας οὖν πρὸς τὸν δεσπότην, εἰ κελεύεις φησὶ δέσποτα λούσασθαι, ἕνα ἄνθρωπον ἐν τῷδε βαλανείῳ τεθέαμαι. καὶ τοῦ ξάνθου ἐλθόντος, καὶ τοῦ πλῆθος τῶν λουομένων ἰδόντος, καὶ τί τοῦτο εἰπόντος αἴσωπε, οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἔφης ἑωρακέναι; ὁ αἴσωπος, ναί φησιν. τὸν γὰρ λίθον ἐκεῖνον (τῇ χειρὶ δείξας,) πρὸ τῆς εἰσόδου κείμενον εὗρον, ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες προσέπταιον. εἷς δέ τις πρίν ἢ προσπταῖσαι, ἄρας μετέθηκεν. ἐκεῖνον οὖν ἕνα ἄνθρωπον εἶπον ἑωρακέναι, προτιμήσας τῶν ἄλλων. ὁ ξάνθος, οὐδὲν πρὰ τῷδε αἰσώπῳ ἀργὸν εἰς ἀπολογίαν. ἄλλοτέ ποτε τοῦ ξάνθου ἐξ ἀφέδρου ἐπανιόντος, καὶ πυθομένου τὸν αἴσωπον, τί δή ποτε οἱ ἄνθρωποι μετ' ἀπόπατον τὰ τοῦ γαστρὸς ἐκκρίματα βλέπουσιν, ἐκεῖνος ἔφη. κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀνὴρ τις τῶν τρυφερώτερον ζώντων, πολὺν χρόνον ὑπὸ σπατάλης ἐν ἀφόδῳ ἐκάθητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκεῖ διατρίβων, ἀποπατῆσαι φρένας. ἐξ ἐκείνου τοίνυν δεδοικότες οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τοῦ γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα, μή πως καὶ αὐτοὶ τοῦτο πεπόνθασιν. ἀλλά σοι δέσποτα μὴ φοβοῦ. οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δέ τινι συμποσίου συγκροτηθέντος, καὶ τοῦ ξάνθου σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλινθέντος, καὶ τοῦ πότου ἤδη ἐπικρατήσαντος, συχνὰ προβλήματα μεταξὺ τούτων ἐκαλινδεῖτο. καὶ τοῦ ξάνθου ἀρξαμένου ταράττεσθαι, αἴσωπος παρεστὼς ἔφη, δέσποτα ὁ διόνυσος τρεῖς κέκτηται κράσεις. τὴν μὲν πρώτην

ἡδονοῦς,

positum, in quē singuli ingredientes, & egredien
tes offendebant. hunc aūt unus quis ingrediēs ut
lauaretur, sublatum transposuit. reuersus igitur ad
herum, si uis inquit here lauari unum
hominem in balneis uidi. & Xantho pro/
fecto, ac multitudinem lauantium uidente, &
qd hoc dicēte o Aesope, nō ne unū hoiem dixisti
te uidisse? Aesopus certe inquit. nā lapidem illū
(manu ostēdēs) añ ingressū positū reperi, in quē
igrediētes oēs, & exeūtes offendebāt. unꝰ uero q
dā añcꝫ illideret eleuatū trāsposuit. illū igit unū ho
minē dixi uidisse, pluris faciens cꝫ alios. tum Xan
thus, nihil apd Aesopū tardū ē ad respōsionē. ali/
qñ aliàs Xantho ex latrina redeūte, & interrogāte
Aesopum, quid ita homines post cacationem,
uentris excrementa aspiciunt? ille ait, An/
tiquis temporibus uir quidam delicatius ui/
uens multo tēpore præ delitijs in latrina sedebat,
ut & sua illic immōrans cacauerit præ/
cordia. ex illo tempore igit timentes cæteri homi
nes uentris inspiciunt sordes, ne
quo modo & ipsi hoc patiantur. sed tu he
re, ne time. nō em̄ sunt tibi p̄cordia. Die aūt quo/
dam celebrato conuiuio, & Xantho cum
alijs philosophis discumbente, & po
tu iam inualescente, crebræ quæstiones in/
ter hos uersabantur, atqꝫ Xantho incipiente
turbari, Aesopus adstans ait, here,
Bacchus tria possidet temperamenta, primum

ἡδονῆς. τῷ δὲ δευτέραν, μέθης. τῷ δὲ τρίτῳ, ὕβρεως. καὶ ὑμεῖς οὖν πεπωκότες ἤδη καὶ ἡδέντες, τὰ ἐφελξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθος, ἤδη μεθύων φησί σιώπα. τοῖς ἐν ἅδῃ συμβόλλε. ὁ αἴσωπος, οὐκοῦν καὶ εἰς ἅδου καταπαυθήσῃ. τῷ δὲ χολασικῶν τις ὑποβεβρεγμένον ἤδη τῇ μέθῃ τὸν ξάνθον ἰδών, καὶ ὅλον εἰπεῖν οἰνοπλῆγα, καθηγητά φησι, δύναταί τις ἐκπιεῖν τὸν θάλατταν ἄνθρωπος; καὶ ὃς, πάνυ μὲν οὖν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτῳ ἐκπίομαι. καὶ ὁ χολασικός, εἰ δ' οὐ δυνήσῃ, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπιγράψω; ὁ ξάνθος, τὴν οἰκίαν μου τίθημι πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τούτοις καταθέμενοι τὰς δακτυλίους, τὰς σωθήκας ἐκύρωσαν. τότε μὲν οὖν διελύθησαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρωΐας ἐξεγερθέντος τοῦ ξάνθου, καὶ τὸν ὄψιν νιφαμένου, καὶ τὸν δακτύλιον ἐν τῷ νίπτεσθαι μὴ ἰδόντος, τὸν αἴσωπον προσκαλουμένου, ἐκεῖνος οὐκ οἶδά φησι τί ποτε γέγονεν. ἐγὼ δ' οἶδα μόνον, ὅτι τῆς οἰκίας σαυτοῦ ἀλλότριος γέγονας. καὶ ὁ ξάνθος, ὅτι τί δή; ὁ αἴσωπος, ὅτι τὴν χθὲς μεθύων, σωφρονῶν δὲ τὸν θάλατταν ἐκπιεῖν. καὶ πρὸς ταῖς ὁμολογίαις καὶ τοῦτο καὶ τὸν δακτύλιον. κἀκεῖνος, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μείζονα πίστεως ἔργον δυνήσομαι. ἀλλά σε νεῦν δέομαι, εἴ τις σώφρων, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπρίσασθαί σε καὶ βοήθειαν ὄρεγε, ὡς προγενέσθαι, ἢ τάς γε σωθήκας λῦσαι. καὶ ὁ αἴσωπος, προγενέσθαι μὲν οὐκ ἔνι, λυθεῖσαι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὰν γὰρ αὖθις τήμερον εἰς ταυτὸ συνέλθητε, μηδ' ὁτιοῦν φανῆς δειλιάσας. ἀλλ' ἅπερ ὡμολόγησας πρόσινῶν, ταῦτα καὶ νήφων λέγε. κέλευσον μοί τοι σχοινία καὶ πρόπε-

ζαν

uoluptatis,ſecundum ebrietatis,tertium contu
meliæ.& uos igitur poti iam,& lætati,quæ reli/
qua ſunt,obmittite.tum Xanthus iã ebrius,ait,ta/
ce,inferis conſule.& Aeſopus,igi/
tur & in infernũ diſtrahẽre. Ex diſcipulis aũt qdã
ſubebrium iam Xanthum uidens,&
ut in uniuerſũ dicã,temulẽtũ, o p̃ceptor inqt, põt
ne quis ebibere mare homo? & ille, admodum
quidem.ego enim ipſe hoc ebibam.& diſci/
pulus,at ſi nõ poteris, quã nam tibi multã irroga/
bo? tum Xanthus,domũ meã depono totã.atq;
interim depoſitis anulis pa/
cta firmauerunt.tum diſceſſerunt.Poſtri/
die diluculo,excitato Xantho,ac faciem
lauante,& anulum inter lauandum non ui/
dente,& Aeſopum de eo interrogante,ille
neſcio inqt, qd nã factũ fuerit, ſed unũ ſcio tantũ,
quod à domo decideris tua. tum Xanthus,
quamobrẽ? & Aeſopus,quoniã heri ebrius pepi/
giſti mare ebibere,atq; in pactis depoſu/
iſti & anulum.& is,tum quomodo ma/
ius fide opus potero? uerum te nunc rogo,ſi
qua cognitio,ſiqua prudentia,ſiq̃ experiẽtia, p̃ſto
ſis,ac opem porrige,ut uincam,aut pa/
cta diſſoluã.& Aeſopus,uincere qdẽ haud licet,
ſed ut ſoluas pacta,efficiam. Cum hodie rur
ſus in unum conuenerítis, nullo modo uidearis
timere,uerum quæ pactus es ebrius, eadem
ſobrius quoq; dic.iube itaq; ſtramenta,& men/

ζαν πρὰ τὴν ἠϊόνα τεθῆναι, καὶ παῖδας ἑτοίμους σὺν ἐκπώμασιν ὀρέγειν σοι τὸ θαλάττιον ὕδωρ. ἐπειδὰν δὲ σύμπαντα θεάσῃ τὸν ὄχλον συνδεδραμηκότα ἐπὶ τὴν θέαν, αὐτὸς ἀναπεσὼν, κέλευσον ἐκ τῆς θαλάττης πλησθῆναι τὸ ἔκπωμα. καὶ τοῦτο λαβὼν ἐν ἐπηκόῳ πάντων, εἰπὲ τῷ συνθηκοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῖν πεποιήκαμεν τὰς συνθήκας· καὶ ὃς ἀποκρινεῖταί σοι, ὡς ὡμολόγησας τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖν. σραφεὶς οὖν σὺ πρὸς ἅπαντας, οὕτω φράσον. ἄνδρες σάμιοι, ἴσαι καὶ ὑμεῖς πάντως πλείστους ὅσους ποταμοὺς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν. ἐγὼ δὲ συνεθέμην μόνην τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν, οὐ μὴν καὶ τοὺς ἐξιόντας εἰς αὐτὴν ποταμούς. οὗτος οὖν ὁ σχολαστικὸς ἀπελθὼν πρότερον, ἐπισχέτω τοὺς ποταμοὺς ἅπαντας, εἶτα δ' εὐθὺς ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνην ἐκπίομαι. ὁ δὲ ξάνθος τὴν μέλλουσαν ἐκ τούτου τῆς συνθήκης διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς, ὑπερήσθη. τοῦ δήμου τοίνυν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συῤῥεύσαντος ἐπὶ θέαν τοῦ πραχθήσεσθαι μέλλοντος, καὶ τοῦ ξάνθου κατὰ τὰ διδαχθέντα πρὸς τοῦ αἰσώπου δράσαντος καὶ εἰπόντος, οἱ σάμιοι ἀνεβόησαν εὐφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμάζοντες. ὁ δὲ σχολαστικὸς προσπεσὼν τηνικαῦτα τῷ ξάνθῳ, νενικῆσθαί τε ὡμολόγει, καὶ τὰς συνθήκας ἐδεῖτο λῦσαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξάνθος δυσωποῦντος τοῦ δήμου. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἴσωπος προσελθὼν τῷ ξάνθῳ φησίν. ὁ πάντα σοι τὸν βίον χαρισάμενος, ἐγώ. οὔκουν ἄξιός εἰμι δέσποτα τυχεῖν ἐλευθερίας; καὶ ὁ ξάνθος λοιδορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων, μὴ γὰρ οὐ βουλομένῳ μοι ἦν

τοῦτο

ſam in litore poni, & pueros paratos cum
poculis porrigere tibi marinam aquam. cum autē
omnem uideris turbam concurriſſe ad
ſpectaculum, ipſe diſcumbens iube ex ma/
ri impleri poculū, atq; hoc accepto oībus audien/
tibus, dic pactis præfecto, quæ nam apud uos
fœdera iniuimus? atq; is reſponde
bit tibi, quod pepigeris mare ebibere.
conuerſus igitur tu ad omnes, ſic dicito, Vi/
ri Samij, ſcitis & uos penitus cūplurimos
fluuios prorumpere in mare, ego autem pe/
pigi mare ſolum ebibere, non etiam
exeuntia in ipſum flumina. hic itaq; ſcho/
laſticus eat prius contenturus flumi/
na omnia, deinde ſtatim mare ſolum
ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pa/
cti ſolutionē cognoſcēs, uehemēter lætat⁹ ē. popu
lo igitur ad litus confluente ad ſpectaculum
eius, quod faciendū erat. cumq; Xanthus quæ e/
doctus fuerat ab Aeſopo, feciſſet, ac di
xiſſet, Samij acclamarunt laudantes ipſum, &
admirātes. ſed ſcholaſtic⁹ Xāthi pedib⁹ obuolut⁹,
& uictum ſe confitebatur, & pa
cta rogabat diſſolui. quod & fecit Xanthus exo/
rante populo. Profectis autem ipſis in do
mum, Aeſopus adiens Xanthum, inquit, per o/
mnem tibi uitam gratificatus ego, nonne dignus
ſum o here cōſequi libertatē? & Xāth⁹ obiurgādo
ipſum repulit dicens, an nolo ipſe

hoc facere

τοῦτο πρᾶξαι; ἀλλ' ἔξελθε πρὸ τοῦ πυλῶνος καὶ σκέψαι. κἂν ἴδῃς δύο κορώνας, ἀνάγγειλόν μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς οὗτος. ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδῃς τοῦτο πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ Αἴσωπος, καὶ συμβὰν οὕτω δύο κορώνας ἐπίτινος ἰδὼν δένδρῳ καθεζομένας, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγγειλεν. ἀχθόντι δὲ τῷ ξάνθῳ, ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος θατέραν μόνην ἰδὼν, ἔφη, οὐκ εἶπάς μοι κατάρατε δύο ἑωρακέναι; ἡ δὲ, οὕτως. ἀλλ' ἡ ἑτέρα ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπέλιπές σοι δραπέτας χλευάζειν με. καὶ κελεύει αὐτὸν γυμνωθέντα τύπτεσθαι. τὸν δ' Αἰσώπου μασιγουμένου, προσελθών τις ἐκάλει ἐπὶ δεῖπνον τὸν ξάνθον. ἡ δ' Αἴσωπος ἔτι τυπτόμενος ἀνεβόησεν. οἴμοι τῷ δυστήνῳ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ δικόρωνον ἰδὼν, τύπτομαι. σὺ δ' ὅς μίαν ἰδὼν μόνην, εἰς εὐωχίαν ἄπει. ἕως τοῦ ἄρ' ἦν ἡ οἰωνοσκοπία. καὶ ὁ ξάνθος τὸ ἀγχίνοον αὐτοῦ θαυμάσας, παύσασθαι κελεύει τυπτόμενον. μετὰ δ' οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας καλέσας ὁ ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ Αἰσώπῳ πρὸ τοῦ πυλῶνος σιωπᾶν, καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ' ἢ φῦς σοφοὺς μόνους. τῇ δὲ ὥρᾳ τοῦ ἀρίστου κλείσας Αἴσωπος τὸν πυλῶνα, ἔντὸς ἐκαθέσθη. τῶν κεκλημένων δέ τινος ἐλθόντος, καὶ τὴν θύραν κόπτοντος, Αἴσωπος ἔνδοθεν ἔφη, τί σεῖεις τὸν κύωνα; ὁ δὲ, νομίσας κύων κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτως οὖν ἕκαστος ἀφικνούμενος, αὖθις ἀπῄει σὺν ὀργῇ, νομίζων ὑβρίζεσθαι, τοῦ Αἰσώπου ταῦτα πάντας ἔνδοθεν ἐρωτῶντος. ἑνός δ' αὐτῶν κόψαντος, καὶ τί σεῖεις τὸν κύωνα ἀκούσαντος, καὶ τοῦ τί κέρδος, καὶ τὰ ὦτα ἀποκριθέντος,

Αἴσωπος

hoc facere? ſed exi ante ueſtibulum, & ſpecu/
lare, & ſi uideris duaſ cornices, renũcia mihi. bonũ
em̃ augurĩũ hoc. q̃ ſi unã uideas, hoc malum. ac/
cedẽs igitur Aeſopus, atq; cũ forte duas ita corni/
ces ſup quadã uidiſſet arbore ſidentes, accedens
Xantho renunciauit. exeunte aũt Xantho, altera
harũ euolauit, & Xanthus alteram ſolam uidens
ait, nõne dixiſti mihi execrãde duas uidiſſe te? &
is, ita, ſed altera euolauit. tum Xanthus, deerat
tibi fugitiue deridere me. & iubet eum denu
datum uerberari. at dũ Aeſopus uerberabaẽ, pro/
fectus quidã inuitauit ad cœnã Xanthũ, ac Aeſo/
pus inter uerbera exclamauit, hei mihi miſero.
ego em̃ q̃ duas uidi cornices, uerberor, tu uero, q̃
unam tantum, in conuiuium abis. uanũ itaq; fuit
augurium. tum Xanthus ſolertiam eius admi/
ratus, ceſſare iubet uerbera. nõ multis autem poſt
diebus philoſophos, & rhetoras cũ inuitaſſet xan
thus, iuſſit Aeſopo ante ueſtibulum ſtare,
& nullum indoctum ingredi ſinere, ſed
doctos ſolos. hora aũt prãdij clauſo ueſtibulo, Ae
ſopus intus ſedebat. ex inuitatis
autẽ quodam profecto, & ianuam pulſante, Aeſo
pus intus ait, quid mouet canis? ille putans ca/
nis uocari, iratus diſceſſit. ſic ergo unuſquiſq;
ueniens rurſus abibat iratus, putans iniuria af/
fici, Aeſopo eadem omnes interrogan/
te. cũ aũt unꝰ ipſorũ pulſaſſet, & q̃d mouet canis au
diuiſſet, & caudam, & aures reſpondente,

Aeſopus

αἴσωπος αὐτὸν ὀρθῶς δοκιμάσας ἀποκεκρίσθαι, ἀνοίξας πρὸς τὸν δεσπότην ἤγαγε, καὶ φησὶν, οὐδεὶς τῶν φιλοσόφων συνεστιαθῆναί σοι ἦλθεν ὦ δέσποτα, πλὴν οὗτος μόνος, καὶ ὁ ξάνθος σφόδρα ἠθύμησε, παραλελογίσθαι οἰηθεὶς ὑπὸ τῶν κληθέντων. καὶ δ' ὑστεραίας συνελθόντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τὴν διατριβὴν, ἐνεκάλουν τῷ ξάνθῳ, φάσκοντες, ὡς ἔοικας ὦ καθηγητὰ, ἐπεθύμεις μὲν αὐτὸς ἐξουδενῶσαι ἡμᾶς. αἰδούμενος δὲ, τὸν σαπρὸν ἐπὶ τοῦ πυλῶνος ἔστησας αἴσωπον, ὡς προπηλακίσαι, καὶ κύνας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι. καὶ ὁ ξάνθος, ὄναρ τοῦτ' ἐστὶν, ἢ ὕπαρ; κἀκεῖνοι, εἰ μὴ ῥέγχομεν, ὕπαρ. καὶ δὴ τάχος μετακληθεὶς αἴσωπος, καὶ ἐρωτηθεὶς σὺν ὀργῇ, τοῦ, χάριν τοὺς φίλους ἀτίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη. οὐχὶ σύ μοι δέσποτα ἐνετείλω, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἐᾶσαι πρὸς τὴν σὴν συνελθεῖν εὐωχίαν, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους; καὶ ὁ ξάνθος, καὶ τίνες οὗτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ αἴσωπος, οὐδεμιᾷ μηχανῇ. αὐτῶν καὶ γὰρ κοπτόντων τὴν θύραν, κἀμοῦ ἔνδοθεν ἐρωτῶντος, τίποτε σείει ὁ κύων, οὐδ' ὅστι σοῦν αὐτῶν συνῆκε τὸν λόγον. ἐγὼ γοῦν ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, οὐδένα τούτων εἰσήγαγον, πλὴν τὸν σοφῶς τοῦτον ἀποκριθέντα μοι. οὕτως οὖν τοῦ αἰσώπου ἀπολελογημένου, ὀρθῶς ἅπαντες λέγειν αὐτὸν ἐψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν τινάς, ὁ ξάνθος ἑπομένου τοῦ αἰσώπου, πρὸς τὰ μνήματα παρεγένετο, καὶ ἃ ἐν ταῖς λάρναξιν ἐπιγράμματα ἦν ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἔτερπε. τοῦ δ' αἰσώπου ἔν τινι τούτων ἐγκεχαραγμένα στοιχεῖα ταῦτα ἰδόντος, $\bar{\alpha}$. $\bar{\beta}$. $\bar{\delta}$. $\bar{o}$. $\bar{\varepsilon}$. $\bar{\theta}$. $\bar{\chi}$, ἐπιδείξαντός τε τῷ ξάνθῳ,

καὶ

Aesopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, nullus philosophus ad conuiuiũ tuũ uenit o here, præter hunc solum. & Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xāthũ dicẽtes, ut uideris o p̃ceptor, cupiebas q̃dẽ ipse contemnere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo cõstituisti Aesopũ, ut nos iniuria afficeret, & canes uocaret. & Xanthus, insomniũ ne id est, an uera res? tum illi, nisi stertimus, uera res. & celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cuiꝰ rei gr̃a amicos ignominiose amoliꝰ eẽt, ait nõ tu mihi here mandasti, ne, quem uulgarium, ac indoctũ hoiem p̃mittere in tuũ cõuenire cõuiuium, sed solos doctos? tum Xanthus, & quales hi, nonne docti? & Aesopus, nullo pacto, ipsis etenim pulsantibus ianuam, & me intus rogitãte, q̃d nã moueat canis, neq; q̃l q̃; eorũ intellexit sermonẽ. ego igitur cũ indocti omnes uiderent, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc, qui docte respondit mihi. sic igitur cũ Aesopus respondisset, recte oẽs dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequente Aesopo ad monimenta accessit, & quæ in arcis erant epigrammata legẽs, se ipsum delectabat. at Aesopo in quadam ex ipsis inscalptas literas has uidente, α. ϐ. σ. ο. ε. θ. χ. ostendentéq; Xantho,

καὶ ἐρομένου εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη, ἐπιμελῶς ἐκεῖνος σκεψάμενος, οὐχ οἷός τ' ἐγένετο τὴν τούτων εὑρεῖν διασάφησιν, καὶ ὡμολόγησεν ἀπορῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰ διὰ ταύτης τῆς στήλης ὦ δέσποτα θησαυρὸν ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὃς θάρσει. λήψῃ γὰρ τὴν ἐλευθερίαν σου, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ χρυσίου. τότε ὁ αἴσωπος ἀποσχὼν τῆς στήλης βήματα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρόν, καὶ ἤνεγκε τῷ δεσπότῃ, λέγων, δός μοι τὴν ἐπαγγελίαν, δι' ἧς εὗρες τὸν θησαυρόν. καὶ ὁ ξάνθος, οὐχ ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῶν στοιχείων μοι φράσῃς. τὸ γὰρ μαθεῖν τοῦτο, πολὺ τοῦ εὑρήματος ἐμοὶ τιμιώτερον. καὶ ὁ αἴσωπος, ὁ τὸν θησαυρὸν κατορύξας ἐνταῦθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ στοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα. ἃ καὶ φησὶν, ᾱ ἀποβάς. β̄, βήματα. δ̄, τέσσαρα. ο̄, ὀρύξας. ε̄ εὑρήσεις. θ̄, θησαυρόν. χ̄, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπειδήπερ οὕτως ἐπήβολος εἶ καὶ πανοῦργος, οὐ λήψῃσου τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀναγγελῶ δοθῆναι ὦ δέσποτα τὸ χρυσίον τῷ βασιλεῖ βυζαντίων. ἐκείνῳ γὰρ τεταμίευται. καὶ ὁ ξάνθος, πόθεν τοῦτ' οἶσθα. κἀκεῖνος, ἐκ τῶν στοιχείων. τοῦτο γάρ φησιν. ᾱ, ἀπόδος. β̄, βασιλεῖ. δ̄, διονυσίῳ. ο̄, ὃν εὗρες. θ̄, θησαυρόν. χ̄, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ χρυσίον, τῷ αἰσώπῳ ἔφη. λαβὼν τὸ ἥμισυ τοῦ ἑρμαίου, ἡσύχασον. κἀκεῖνος, οὐ σύ μοι νῦν τοῦτο παρέχεις, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθοῖ κατορύξας. καὶ ὅπως, ἄκουσον. τοῦτο γὰρ λέγει τὰ γράμματα. ᾱ, ἀνελόμενοι. β̄, βαδίσαντες. δ̄, διέλεσθε. ο̄, ὃν εὕρετε. θ̄, θησαυρόν. χ̄, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος δεῦρό φησιν

atq; rogante, an hasce nouisset, diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. tum Aesopus, si per hanc columnulam o here thesaurũ oñdã tibi, q̃ re me remunerabis? & is, cõfide. accipies enim libertatem tuam, atq; dimidium auri. tunc Aesopus, distans a cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, da mihi promissum, per quod inuenisti thesaurum. & Xanthus, non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris, nam scire hoc multo re inuenta mihi precio sius. & Aesopus, qui thesaurum infodit hic, ut uir eruditus literas inscalpsit has, quæ & inquiunt, α, recedens, ϵ. passus, δ. quatuor, ο. fodiens, ε. inuenies, θ. thesaurum, χ. auri. & Xanthus, quia ita solers es, & astutus, non accipies tuã libertatẽ. & Aesopus, renũciabo dandum aurum o domine regi Bysantinorũ. illi enim recõditum est. & Xanthus, unde hoc nosti? & ille, ex literis. hoc enim inquiunt, α. redde, ϵ. regi, δ. Dionysio, ο. quem ε. inuenisti, θ. thesaurũ, χ. auri. & Xanthus audiẽs regis esse aurum, Aesopo ait, accepto dimidio lucri, taceto. & ille, non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit. ac quemadmodum, audi. hoc enim dicũt literæ, α. acceptum, ϵ. uadentes, δ. diuidite. ο, quem, ε, ĩuenistis, θ. thesaurũ, χ. auri. & Xanthꝰ, uenias in

σιν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς ἂν καὶ τὸν θησαυρὸν διελώμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων οὖν, ὁ ξάνθος φοβούμενος τὸ τοῦ αἰσώπου λάλον, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ αἴσωπος ἀπαγόμενος, τοιαῦταί φησίν εἰσιν αἱ ὑποσχέσεις τῶν φιλοσόφων; οὐχ ὅτι γὰρ οὐκ ἀπολαμβάνω μου τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμωτήριον κελεύεις βληθῆναί με. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι. καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φής. ἵν' ἐλευθερίας τυχὼν, σφοδρότερός μου γένῃ κατήγορος. ὁ δὲ αἴσωπος εἶπεν, ὅ, τί ποτέ με ἔχεις κακὸν ποιεῖν, ποίει. πάντως καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς τούτους, συνέπεσέ τι τοιοῦτον ἐν σάμῳ. πανδήμου ἑορτῆς ἀγομένης, αἴφνης ἀετὸς καταπτὰς, καὶ τὸν δημόσιον ἁρπάσας δακτύλιον, εἰς δούλου κόλπον ἀφῆκεν. οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πλείστην περὶ τοῦδε τοῦ σημείου πεσόντες τὴν ἀγωνίαν, κατὰ ταυτὸν ἀθροισθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τοῦ ξάνθου, ἅτε πρώτου τῶν πολιτῶν ὄντος καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τοῦ σημείου διασαφῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ᾔτησε. ἐν ἀφικόμενος οἴκαδε, πολὺς ἦν ἀθυμῶν, καὶ τῇ λύπῃ βαπτιζόμενος, οἷα δὴ μηδὲν κρῖναι δυνάμενος. ὁ δ' αἴσωπος τὴν ἀθυμίαν συνοήσας τοῦ ξάνθου, προσελθὼν, λέγει. τοῦ χάριν ὦ δέσποτα οὕτω διατελεῖς ἀθυμῶν ἐμοὶ προσανάθου, χαίρειν εἰπὼν τῷ λυπεῖσθαι. αὔριον δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἰπὲ τοῖς σαμίοις, ὡς ἐγὼ μὲν οὔτε σημειολυτεῖν ἐπαιδεύθην, οὔτ' οἰωνοσκοπεῖν. παῖς δέμοι πρόσεστι πολλῶν πεῖραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσει. κἂν μὲν αὐτὸς ἐπιτύχω τῆς λύσεως

δέσποτα

quit in domum,ut & thesaurum diuida/
mus,& tu libertatem accipias. profectis ergo,
Xanthus timens Aesopi loquacitatem,in carce/
rem ipsum iussit inijci. & Aesopus
inter abducendū,huiusmodi inquit sunt ꝓmissa
philosophorū? non solum em̄ non accipio meam
libertatem,sed & in carcerem iubes inij/
ci me. Xanthus igitur iussit ipsum sol/
ui,& ait ei, nimirum recte inquis,ut parta liberta/
te,uehementior sis cōtra me accusator.tum Aeso
pus dixit, quodcunq; mihi potes facere, fac
malū.om̄ino uel inuitus liberabis me. Ea uero tē/
pestate huiusmodi res Sami obtigit, cum publi
ce festum celebraret,repente aquila deuolans, &
publicum rapiens anulum,in serui sinum demi
sit.Itaq; Samij perterriti, & in plurimum ob
hoc prodigiū cū incidissent mœrorem,in unū co/
acti,cœperunt rogare Xanthū, quod primus ciui
um esset, & philosophus, ut sibi iudicium pro/
digij manifestaret, at ille omnino ambigēs tēpus
petijt,& profectus domū, multum erat tristis, &
solicitudinibus imersus, ut qui nihil iudicare pos/
set.sed Aesopus mœrore Xanthi
cognito,adiēs ait,qua causa o here sic ꝑseueras tri
stari? mihi cōmitte salute dicta mœrori.
cras in forum profectus dic Samijs,
ego neq; prodigia soluere didici, neq; augurari,
sed puer mihi est multarū rerū peritus. ipse uobis
quæsitū soluet,& si ipse cōsecutus fuero solutionē

δέσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀποίσῃ τοιούτῳ χώμενος δήλῳ. ἂν δ' ἀποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἡ ἐντεῦθεν προσβήσεται ὕβρις. πειθεὶς οὖν ὁ ξάνθος, καὶ ὑστεραίας εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ καταστὰς εἰς τὸ μέσον, καὶ τὰς ὑποθήκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς σαμίοις. οἱ δ' εὐθέως ἠξίουν τὸν αἴσωπον κληθῆναι. τοῦ δ' ἀφικομένου καὶ στάντος ἐπὶ τοῦ μέσου, οἱ σάμιοι τὴν ὄψιν αὐτοῦ κατανοήσαντες, ἐρεχελοῦντες, ἐφώνουν, αὕτη ἡ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐκ τοῦ αὐχροῦ τούτου τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ αἴσωπος κατασείσας τὴν χεῖρα, καὶ ἡσυχίαν αἰτήσας γενέσθαι, φησίν. ἄνδρες σάμιοι, τί μου τὴν ὄψιν σκώπτετε. οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρή. πολλάκις γὰρ καὶ τῇ φαύλῃ μορφῇ χρηστὸν νοῦν ἡ φύσις ἐνέθηκεν. ἢ τὴν ἔξωθεν τῆς κεραμίου μορφὴν σκοπεῖτε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ τὴν ἐντὸς γεῦσιν τοῦ οἴνου; ταῦτα τοῦ αἰσώπου πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγον. αἴσωπε, εἶτι δ' ὤασαι, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὃς, μετὰ παῤῥησίας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπειδήπερ ἡ τύχη φιλόνεικος οὖσα δόξης ἀγῶνα τέθεικε δεσπότῃ καὶ δήλῳ, κἂν μὴ ὁ δῆλος ἥττων φανῇ τοῦ δεσπότου, διὰ μασίγων ἐλεύσεται, εἰ δ' ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ οὕτω πληγαῖς ξανθήσεται. εἰ ὑμεῖς διὰ τῆς ἐμῆς ἐλευθερίας παῤῥησίαν χαρίσοισθέ μοι, ἐγὼ νοῦν ὑμῖν ἀδεῶς τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δῆμος ἀπὸ μιᾶς γλώττης πρὸς τὸν ξάνθον ἐβόων, ἐλευθέρωσον αἴσωπον. ὑπάκουσον σαμίοις. χάρισαι τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ τῇ πόλει. ὁ δὲ ξάνθος, οὐκ ἐπένευε. καὶ ὁ πρύτανις ἔφη. ξάνθε, εἰ μή σοι δοκεῖ ὑπακοῦσαι τῷ δήμῳ, ἐγὼ τῆς δε τῆς ὥρας

αἴσωπον

here,tu gloriam reportabis tali utens
ſeruo.ſin minus fuero conſecutus, mihi ſoli e/
rit dedecus.perſuaſus igitur Xanthus, & poſte/
ro die in theatrum profectus, & aſtans in me/
dio ſecūdū admonitiōes Aeſopi cōcionat⁹ ē iis,q̄
cōuenerāt. illi uero ſtatim rogabāt Aeſopū acciri,
qui cum ueniſſet, ſtaretq; in medio, Samij
facie ipſius cōſyderata deridētes clamabant, hæc
facies prodigiū ſoluet? ex deformi hoc quid unq̄
boni audiemus? atq; ridere cœperunt. & Aeſo
pus extenta manu ſilentio peti/
to,inquit,uiri Samij,quid faciem meam cauil
lamini? non faciem, ſed animum reſpicere
oportet.ſæpe em̄ in turpi forma bonum animum
natura ipoſuit.an uos exteriorē teſtarū formā cō/
ſyderatis,ac nō potius interiorē uini guſtū? hæc
ab Aeſopo cū audiſſent omnes,dixerūt, Aeſope,
ſi quid potes,dic ciuitati.& ille auda
cter ait,uiri Samij, qm̄ fortuna,q̄ cōtētiōis ſtudio/
ſa eſt,gloriæ certamen ꝓpoſuit dn̄o & ſeruo, & ſi
ſeruus inferior uideat dn̄o, uerberibus cæſus abi/
bit.ſin autē præſtantior, nihilo minus & ſic uerbe
ribus lacerabit, ſi uos per meam libertatem lo/
quēdi mihi fiducia idulſeritis,ego nūc uobis itre/
pide q̄ſitū narrabo. tūc popul⁹ uno ore clamabāt
ad Xanthum, libertate dona Aeſopum,obtēpera
Samijs, largire libertatem eius ciuitati. at
Xanthus non annuebat,& prætor ait,Xanthe ſi
tibi non placet auſcultare populo, ego hac hora

αἴσωπον ἐλεύθερον ἂν ποιήσαιμι. καὶ τότε σοι ὁμότιμος ἔσται. τηνικαῦτα τοίνυν ὁ ξάνθος ἀνάγκῃ τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα, ξάνθος ὁ φιλόσοφος ἐλευθεροῖ σαμίοις τὸν αἴσωπον. κἀν τούτῳ πέρας ὁ τοῦ αἰσώπου λόγος εἰλήφει, φαμένου πρὸς τὸν ξάνθον, ὡς καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. αἴσωπος οὖν ἐλευθερίας τυχὼν, στὰς εἰς τὸ μέσον ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴστε, βασιλεὺς τῶν ὀρνίθων ἐστίν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν δακτύλιον οὗτος ἁρπάσας ἀφῆκεν εἰς δούλου κόλπον, τοῦτο σημειώσειν βούλεται, ὅτι τῶν νυνὶ βασιλέων τὶς βούλεται ὑμῶν τὴν ἐλευθερίαν δουλῶσαι, καὶ τοὺς κυρίους νόμους ἀκύρους δεῖξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες, κατηφείας ἐπλήσθησαν. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον καὶ γράμματα πρὰ κροίσου τοῦ λυδῶν βασιλέως ἥκει σαμίοις, κελεύοντα τὰ ἀπὸ τοῦδε φόρους αὐτῷ παρέχειν. εἰ δὲ μὴ πείθοιντο, πρὸς μάχην ἑτοίμους εἶναι. ἐβουλεύσαντο μὲν οὖν ἅπαντες. ἔδεισαν γὰρ ὑπήκοοι γενέσθαι τῷ κροίσῳ. συνοῖσον μέντοι εἶναι καὶ αἴσωπον ἐροτῆσαι. κἀκεῖνος ἐροτηθεὶς εἶπε. τῶν ἀρχόντων ἡμῶν γνώμην δεδωκότων εἰς φόρου ἀπαγωγὴν ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβουλὴν μὲν οὐδ' ὣς, λόγον δὲ ἐρῶ ὑμῖν. Ὃ εἴσεσθε τὰ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἔδειξεν ἐν τῷ βίῳ. θατέραν μὲν ἐλευθερίας, ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ δύσβατος, τὰ δὲ τέλος ὁμαλόν. θατέραν δὲ δουλείας. ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ, εὐπετής τε καὶ βάσιμος, τὰ δὲ τέλος ἐπώδυνον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνεβόησαν. ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἑκόντες οὐ γινόμεθα δοῦλοι. καὶ τὸν πρεσβευτὴν οὐ σὺν εἰρήνῃ ἀπέπεμψαν. ὁ μὲν οὖν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβουλεύσατο

Aesopum libertate donabo, & tunc tibi æqua/
lis fuerit. tunc igitur Xanthus necessario
libertatē reddidit. & præco clamauit, Xanthꝰ phi/
losophus liberū Samijs largitur Aesopū. atq; inte/
rim finem sermo Aesopi accepit dicentis
Xantho, uel inuitus me libertate donabis. Aeso/
pus itaq; libertatē consecutus, stans in medio ait,
uiri Samij, aquila ut scitis, regina a/
uium est. quoniam aūt imperatoriū anulum hæc
raptum demisit in serui sinum, hoc significare
uult, quendā ex ijs, qui nūc sunt, regē, uelle uestrā
libertatē in seruitutē redigere, atq; sancitas leges ir
ritas facere. his auditis Samij mœ
rore repleti sunt. Sed nō multo post tempore, &
literæ à Crœso Lydorum rege uenerunt ad Sa/
mios, iubētes eis ab illo tpe ut tributa sibi pēdĕrēt;
sin minꝰ obtēperauerit, ut ad pugnā se pararēt. cō
sultabant igitur uniuersi. Timuerunt ēm subditi fi
eri Crœso, conducibile tamen esse & Aeso/
pum consulere. & ille consultus, ait, cum princi
pes uestri sententiam dixerint de tributo dando
obtēperādū esse regi, cōsiliū iā minie, sed narratio
nē uobis afferā. & scietis qd cōducat. fortūa duas
uias ostendit in uita, alterā libertatis, cuius prin
cipiū accessu difficile, sed finis planꝰ, alterā seruitu
tis, cuiꝰ prīcipiū facile, & accessibile, finis aūt labori
osus. his auditis, Samij exclamauerūt. nos cū simꝰ
liberi, serui esse gratis nolumꝰ, & oratorē īfecta pa
ce remiserunt. his ergo cognitis, Crœsus de/

λεύσατο πόλεμον κατὰ σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ πρεσβευτὴς ἀνήνεγκεν, ὡς οὐκ ἂν δυνηθείη σαμίους ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, αἰσώπου παρ' αὐτοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. δύνῃ δὲ μᾶλλον εἶπεν ὦ βασιλεῦ, πρέσβεις ἀποστείλας, ἐξαιτῆσαι παρ' αὐτῶν αἴσωπον, ὑποσχόμενος αὐτοῖς ἀντ' αὐτοῦ χάριτας ἄλλαστε δώσειν, καὶ λύσιν τῶν ἐπιτατομένων φόρων. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσῃ τούτων περιγενέσθαι. καὶ ὁ μὲν κροῖσος κατὰ ταῦτα πρεσβευτὴν ἀποστείλας, ἔκδοτον ᾔτει τὸν αἴσωπον. σάμιοι δὲ τοῦτον ἐκδόσθαι γνώμης ἐγένοντο. αἴσωπος δὲ τοῦτο μαθὼν, ἐν μέσῳ δὲ τῇ ἀγορᾷ ἔστη. καὶ φησὶν, ἄνδρες σάμιοι, κἀγὼ μὲν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι παρὰ τοὺς πόδας ἀφικέσθαι τοῦ βασιλέως. ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἕνα μῦθον εἰπεῖν. καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. τῶν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀποσοβούντων, οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποστείλαντες, ἔφασαν τοῖς πρόβασιν, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων, καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τούς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ τὰ πρόβατα ῥᾷστα διέφθειραν. οἱ σάμιοι τοίνυν δὲ τοῦ μύθου βούλημα συνοήσαντες, ὥρμησαν μὲν παρ' ἑαυτοῖς κατασχεῖν τὸν αἴσωπον. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο. ἀλλὰ τῷ δὲ πρεσβευτῇ συναποπλεύσας, πρὸς κροῖσον ἀπῄει. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπροσθεν αὐτοῦ στάντα τὸν αἴσωπον θεασάμενος, ἠγανάκτησε λέγων, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδών μοι γέγονε νῆσον ὑποτάξαι τοσαύτην. καὶ ὁ αἴσωπος,

μέγιστε

creuit bellum in Samios mouere, ſed legatus
retulit,non poteris Samios debella-
re,quandiu eſt apud eos Aeſopus,& conſilia ſug
gerit.potes autem magis ait o rex, legatis
miſſis,petere ab ipſis Aeſopum,pollici
tus eis & gratias alias relaturum,&
ſolutionem iuſſorũ tributorũ. & tunc forte pote-
ris eos ſuperare.& Crœſus his perſuaſus,
legato miſſo dedi ſibi petebat Aeſopum.
Samij autem hunc tradere decreuerunt.
quo cognito, Aeſop⁹ in media cõciõe ſtetit,ac iqt,
Viri Samij, & ego permulti facio ad
regis pedes proficiſci.ſed uolo uobis
fabulã dicere. quo tẽpore aialia inter ſe loq̃bant̃,
lupi bellũ ouibus intulerũt,unà uero cũ ouib⁹ cani
bus præliantibus, ac lupos ar
centibus, lupi legato miſſo di-
xerunt ouibus,ſi uoluerint uiuere in pace,& nul-
lum ſuſpicari bellum, ut canes ſibi trade-
rent,ouibus ob ſtulticiam perſuaſis, & ca-
nibus traditis,lupi & canes dilacera
runt,& oues facillime occiderunt.Samij igi
tur fabulæ ſenſu cognito, decreuerunt
apud ſe detinere Aeſopum. ille uero non tulit,
ſed cum legato unà ſoluit, & ad Crœſum
ſe conferebat.profectus autẽ in Lydiam, Rex
ante ſe ſtantem Aeſopum uidens
indignat⁹ eſt dicẽs. uide q̃lis homũcio ipedimẽto
mihi ad tantã inſulã ſubigẽdã fuit. tum Aeſopus

μέγιστε βασιλεῦ; οὐ βίᾳ οὐδὲ ἀνάγκῃ πρὸς σὲ παρεγενόμην, ἀλλ' αὐθαίρετος πάρειμι. ἀνάσχου δέ μου μικρὸν ἀκοῦσαι. ἀνήρ τις ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀποκτιννὺς, εἷλε καὶ τέττιγα. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλετο κτεῖναι, φησίν ὁ τέττιξ. ἄνθρωπε μή με μάτην ἀνέλῃς. ἐγὼ γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλοτι τῶν ἁπάντων σε ἀδικῶ. τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους. φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὑρήσεις. κἀκεῖνος ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι. κἀγὼ γοῦν ὦ βασιλεῦ τῶν σῶν ποδῶν ἅπτομαι, μή με εἰκῇ φονεύσῃς. οὐδὲ γὰρ οἷός τ' εἰμὶ ἀδικῆσαί τινα. ἐν εὐτελείᾳ δὲ σώματος γενναῖον φθέγγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα καὶ οἰκτείρας αὐτὸν, ἔφη. αἴσωπε, οὔκουν ἐγώ σοι δίδωμι δὲ ζῆν, ἀλλ' ἡ μοῖρα. ὃ γοῦν θέλεις, αἴτει καὶ λήψῃ. καὶ ὅς, δέομαί σου βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίοις. τοῦ δὲ βασιλέως εἰπόντος διήλλαγμαι, πεσὼν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν γῆν, χάριτάς τε αὐτῷ ὡμολόγει, καὶ μετὰ τοῦτο τοὺς οἰκείους συγγραφάμενος μύθους, τοὺς μέχρι καὶ νῦν φερομένους, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε. δεξάμενος δὲ παρ' αὐτοῦ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς ἕνεκεν αἰσώπου τούτοις διήλλακται, καὶ δῶρα πολλὰ, πλεύσας ἐπανῆλθεν εἰς σάμον. οἱ μὲν οὖν σάμιοι τοῦτον ἰδόντες, στέμματά τε αὐτῷ προσήνεγκαν. καὶ χοροὺς ἐπ' αὐτῷ συνεστήσαντο. ὅδ' αὐτοῖς τάτε τοῦ βασιλέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπέδειξεν ὡς τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην παρὰ τοῦ δήμου ἐλευθερίαν, ἐλευθερίᾳ πάλιν ἠμείψατο. μετὰ δὲ τοῦτο καὶ νήσου ἀπάρας, περιῄει τὴν οἰκουμένην, τοῖς ἁπανταχοῦ τῶν φιλοσόφων

maxie rex, nō ui, neq; neceſſitate coact⁹ ad te ue
ni, ſed ſponte adſum. patere autem me pa/
rumper audire. Vir quidā cū locuſtas caperet, oc/
cideretq;, cepit & cicadam, cum & illam uel
let occidere, inquit cicada, o hō ne me fruſtra occi
das. ego enim neq; ſpicam lædo, neq; alia in re
quapiā iniuria te afficio. motu uero, q̄ i me ſūt mē
branularū, ſuauiter cāto, delectās uiatores. p̄ter igi
tur uocem in me amplius nihil inuenies. & ille his
auditis, permiſit abire. & ego itaq; o rex tuos
pedes attingo, ne me ſine cauſa occidas. nō enim
poſſum iniuria quēq; afficere, ſed i uili corpe gene
roſum loquor ſermonem. rex autem miratus ſi/
mul & miſeratus ipſum ait, Aeſope, non ego tibi
largior uitam, ſed fatum. ergo quod uis, pete, &
accipies. & ille, rogo te o rex reconciliare Samijs.
cumq; rex dixiſſet, recōciliatus ſum, procidens il/
le in terram, gratiaſq; ei agebat. Et poſt
hæc ſuas conſcripſit fabulas, quas in hunc uſ/
que diem extantes apud regem reliquit.
acceptis autem ab ipſo literis ad Samios, quod
Aeſopi gratia eis recōciliat⁹ fuerit, atq; munerib⁹
multis, nauigauit in Samum. Samij igitur hunc
uidentes, coronaſq; ei intulerunt, & tripu/
dia eius gratia conſtituerunt. ille autem & re
gis literas legit, & oſtendit quod ſi/
bi donatam à populo libertatem, libertate
rurſus remuneratus fuerit. poſt hæc uero ab iſula
decedens circuibat orbem ubiq; cum phi/
loſophis

λοσόφον διαλεγόμενος. ἀφικόμενος δὲ καὶ πρὸς βα
βυλῶνα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδειξάμενος, μέ
γας παρὰ τοῦ βασιλεῖ λυκήρῳ ἐγένετο. κατ' ἐκείνους τὸ
τοὺς χρόνους οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἔχοντες,
καὶ τέρψεως χάριν προβλήματα τῶν σοφιστικῶν πρὸς
ἀλλήλους γράφοντες ἔπεμπον. ἅπερ οἱ μὲν ἐπιλυόμε
νοι, φόρους ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς τῶν πεμπόντων, ἐλάμβα
νον. οἱ δὲ μὴ, τοὺς ἴσους παρεῖχον. ὁ τοίνυν αἴσω
πος τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων λυκήρῳ συ
νὼν ἐπέλυε. καὶ εὐδοκιμεῖν ἐποίει τὸν βασιλέα. καὶ
αὐτὸς δὲ διὰ λυκήρου ἕτερα τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμ
πεν. ὧν ἀλύτων μενόντων, φόρους ὁ βασιλεὺς ὅτι
πλείστους εἰσέπραττεν. αἴσωπος δὲ μὴ παιδοποιη
σάμενος, ἕνα τινὰ τῶν εὐγενῶν ἔννον τὴν κλῆσιν εἰ
σεποιήσατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τοῦ βασιλεῖ
προσενέγκας, συνέστησε. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον τοῦ
ἔννου τῇ τοῦ θεμένου παλλακῇ συμφθαρέντος, αἴσω
πος τοῦτο γνοὺς, ἀπελαύνειν ἔμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ,
τῇ κατ' ἐκείνου ὀργῇ ληφθεὶς, ἐπιστολὴν τε πλασσάμε
νος παρ' αἰσώπου δῆθεν πρὸς τοὺς ἀντισοφιζομένους
λυκήρῳ, ὡς αὐτοῖς ἑτοιμός ἐστι προστίθεσθαι μᾶλ
λον ἢ τοῦ λυκήρῳ, τοῦ βασιλεῖ ἐνεχείρισε, τοῦ τοῦ
αἰσώπου ταύτην σφραγισάμενος δακτυλίῳ. ὁ δὲ βα
σιλεὺς τῇ τε σφραγίδι πεισθεὶς, καὶ ἀπαραιτήτῳ ὀρ
γῇ χρησάμενος, πραχθῆμα τοῦ ἑρμίππῳ κελεύει μη
δὲν ἐξετάσαντα, οἷα δὴ προδότην διαχειρίσασθαι
αἴσωπον. ὁ δὲ ἕρμιππος, φίλος τε ἦν τοῦ αἰσώ
πῳ, καὶ τότε δὴ τὸν φίλον ἐπέδειξεν. ἔν τινι γὰρ
τῶν τάφων μηδενὸς εἰδότος κρύψας τὸν ἄνον, ἐν
ἀποῤῥήτοις

losophis disputando. profectus & in Ba/
bylonem,& suã ipsius doctrinã demõstrãdo ma/
gnus apud regem Lycerum euasit. Illis enim
temporibus reges inuicem pacem habentes,
atq; delectatiõis gratia q̃stiões uicissim sophistarũ
scribendo mittebant, quas qui solue
rent, tributa pacta à mittentibus accipie
bant,qui uero non, æqualia præbebant. Aeso/
pus igit̃ quæ mittebant̃ problemata Lycero itelli
gens dissoluebat,& clarũ reddebat regem, &
ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remit/
tebat. quæ cum remanerẽt insoluta, tributa rex q̃
plurima exigebat. Aesopus aũt cũ nõ genuisset fi
lios,nobilem quendam Ennum nomine ad/
optauit, atq; ut legitimum filium Regi
allatum,cõmendauit. nõ multo autẽ post tẽpore
Ennus cũ adoptãtis cõcubina rẽ habuit, hoc sciẽs
Aesopus expulsurus erat domo
Ennum.qui in illum ira correptus,epistolamq; fi/
ctam ab Aesopo scilicet ad eos, q̃ sophismatis cũ
Lycero certabãt,q̃ ipsis parat⁹ esset adhærere ma
gis,quàm Lycero, Regi dedit
Aesopi signatam anulo. Rex
& sigillo credens, atq; inexorabili i/
ra percitus,statim Hermippo iubet, ut nul
la examinatione facta,ut proditorem occideret
Aesopum. at Hermippus & amicus fuerat Aeso
po, & tunc se amicum ostendit. in sepulchro eñ
quodam nemine sciente occultauit hominem,
& secreto

ἀποῤῥήτοις ἔτρεφεν. ἔννος δὲ, τοῦ βασιλέως κελεύσαν-
τος, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώπου παρέλαβε. με-
τὰ δέ τινα χρόνον νεκτεναβὼ βασιλεὺς αἰγυπτίων πυ-
θόμενος αἴσωπον τεθνηκέναι, πέμπει λυκήρῳ παρα-
χρῆμα ἐπιστολὴν, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀποστεῖλαι κελεύου-
σαν, οἳ πύργον οἰκοδομήσουσι, μήτ' οὐρανοῦ, μήτε γῆς
ἁπτόμενον, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον ἀεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα
ἂν ἐρωτῶσι. καὶ τοῦτο ποιήσαντα, φόρους εἰσπράττειν.
εἰ δὲ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ λυκήρῳ ἀναγνωσθέν-
τα, ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μηδενὸς τῶν φίλων δυναμένου,
τὸ πρόβλημα τὸ περὶ τοῦ πύργου συνεῖναι. ὁ μέντοι βα-
σιλεὺς, καὶ κίονα τῶν ἑαυτοῦ βασιλείας ἔλεγεν ἀπο-
λωλεκέναι τὸν αἴσωπον. ἕρμιππος δὲ τὴν τοῦ βασιλέ-
ως δι' αἴσωπον λύπην μαθὼν, προσῆλθέ τε τῷ βασι-
λεῖ. καὶ τῶν ἐκεῖνον εὐηγγελίσατο, προσθεὶς αὐτοῦ δὴ χά-
ριν αὐτὸν οὐκ ἀνεῖλεν, εἰδὼς ὡς μελήσῃ ποτὲ τῷ βα-
σιλεῖ τῶν ἀποφάσεως. τοῦ δὲ βασιλέως διαφερόντως ἐπὶ
τούτοις ἡσθέντος, αἴσωπος ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν ὅλος
προσηνέχθη, καὶ τοῦ βασιλέως ὡς εἶδεν αὐτὸν, δακρύ-
σαντος, λούσασθαί τε καὶ τῶν ἄλλης ἐπιμελείας ἀξιωθῆναι
κελεύσαντος, αἴσωπος μετὰ τοῦτο καὶ ὑπὲρ ὧν κα-
τηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκευάσατο. ἐφ' οἷς καὶ τοῦ βα-
σιλέως τὸν ἔννον ἀναιρεῖν μέλλοντος, αἴσωπος αὐ-
τῷ συγγνώμην ᾐτήσατο. ἑπομένως δὲ τούτοις, ὁ βασι-
λεὺς τὴν τοῦ αἰγυπτίου ἐπιστολὴν τῷ αἰσώπῳ ἐπέ-
δωκεν ἀναγνῶναι. ὅδ' αὐτίκα τὴν λύσιν συνεὶς τοῦ
προβλήματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράφειν ἐκέλευ-
σεν, ὡς ἐπειδὰν χειμὼν παρέλθῃ, πεμφθῆναι τούς τε
τὸν πύργον οἰκοδομήσοντας, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον

πρὸς

& ſecreto nutriuit. Ennus autem regis iuſ-
ſu omnē Aeſopi adminiſtratlonem ſuſcepit. Sed
quodā poſt tpe Nectenabo rex Aegyptiorū au-
diens Aeſopum occidiſſe, mittit Lycero ſta
tim epiſtolam architectos ſibi mittere iuben
tem, qui turrim ædificent, neq; cœlum, neq; terrā
attingentē, & reſpōſurū ſemp aliquē ad oia quæ-
cūq; rogauerint. quod ſi feciſſet, tributa exigeret.
ſin minus, ſolueret. his lectis
Lycer⁹ mœrore affect⁹ eſt, cū null⁹ ex amicis poſ-
ſet quæſtionem de turri intelligere. Rex
tamen & columnam ſui regni dicebat in-
teriſſe Aeſopum. Hermippus autem dolore re
gis ob Aeſopum cognito, adiit ad re
gem, & uiuere illū renunciauit, addiditq; ipſi⁹ cau
ſa æſopū nō peremiſſe, ſciēs q̄ pœniteret aliqñ re-
gem ſententiæ. Rege autem uehementer
his lætato, Aeſopus ſordens, ac ſqualens totus
adductus eſt. cumq; rex ut eum uidit, illachry
maſſet, atq; ut lauaretur, aliáq; cura afficeretur,
iuſſiſſet, Aeſopus poſt hoc & de quibus accu
ſatus fuerat, cauſas confutauit. ob quæ cum rex
Ennum eſſet occiſurus, Aeſopus ei
ueniam petiit. poſt hæc autem rex
Aegyptij epiſtolam Aeſopo de-
dit legendam. at ille ſtatim ſolutione cognita
quæſtionis, riſit, ac reſcribere iuſ
ſit, ut cum hyems præteriſſet, miſſum iri & qui
turrim eſſent ædificaturi, & reſponſurum aliquē
ad rogata.

πρὸς τὰ ἐπερωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν τοὺς μὲν ἀλ-
γυπίους πρέσβεις ἀπέστειλεν. αἰσώπῳ δὲ τὴν ἀρχὴν
χῆς διοίκησιν ἐνεχείρισεν ἅπασαν, ἕκαστον αὐτῷ
πρασσοῦς καὶ τὸν ἔννομον. ὁ δὲ αἴσωπος παραλαβὼν
τὸν ἔννομον, οὐδὲν ἀκριὲς αὐτὸν ἔδρασεν. ἀλλ' ὡς ἡῷ πά-
λιν προχωῶν, ἄλλως τε καὶ τότως ὑπετίθη τοὺς λόγους.

Τέκνον, πρὸ πάντων, σέβου δὲ θεόν. τὸν βασι-
λέα δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου, δεινὸν σεαυ-
τὸν παρασκεύαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσί σου. τοῖς δὲ φί-
λοις πρᾶον καὶ εὐμετάδοτον, ὡς εὐνουστέρους σοι μᾶλ-
λον γίνεσθαι. ἔτι τοὺς μὲν ἐχθροὺς νοσεῖν εὔχου καὶ πέ-
νεσθαι, ὡς μὴ οἵους τε εἶναι λυπεῖν σε. τοὺς δὲ φίλους
καὶ πάντα, εὖ πράττειν βούλου. αἰεὶ τῇ γυναικί σου
χρηστῶς ὁμίλει, ὅπως ἑτέρου ἀνδρὸς πεῖραν μὴ ζητήσῃ
λαβεῖν. κοῦφον γὰρ τὸ τῶν γυναικῶν ὄντι φῦλον. καὶ
κολακόνομον ἐλάττω φρονεῖ κακά. ὀξεῖαν μὴ πρὸς
λόγον κτῆσαι τὴν ἀκοήν. φθὴ δὲ γλώττης ἐγκρατὴς
ἔσο. τῆς εὖ πράττουσι μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγχαιρε. φθο
νῶν γὰρ σεαυτὸν μᾶλλον βλάψεις. τῶν οἰκετῶν σου ἐπι
μελοῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότην σε φοβῶνται, ἀλ
λὰ καὶ ὡς εὐεργέτην αἰδῶνται. μὴ αἰσχύνου μανθά-
νειν ἀεὶ τὰ χρείττω. τῇ γυναικὶ μηδέποτε πιστεύσῃς
ἀπόῤῥητα. ἀεὶ γὰρ ὀφλίζεται, πῶς σου κυριεύσει.
καθ' ἡμέραν καὶ εἰς τὴν αὔριον ἀποταμιεύου. βέλτι-
ον γὰρ πλουτοῦντα ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶντα
τῶν φίλων ἐπιδεῖσθαι. εὐπροσήγορος ἔσο τοῖς συναν-
τῶσιν, εἰδὼς ὡς καὶ τῷ κυναρίῳ ἄρτον ἡ οὐρὰ προσ-
ποιεῖται. ἀγαθὸς γενόμενος μὴ μετανόει. φίλυρον ἄν-
δρα ἔκβαλε σῆς οἰκίας. τὰ γὰρ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα
καὶ

ad rogata. Rex igitur, Aegyptios legatos remisit. Aesopo autem priſtinam administrationē tradidit omnē, deditū ei tradens & Ennum. at Aesopus acceptum Ennum nulla in re triſticia affecit, ſed ut filio rurſus recepto alijsq;, atq; his admonuit uerbis.

FIli ante omnia cole deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilem te ipſum præbe, ne te contemnant. amicis facilem, & cōmunicabilem, quo longe beneuolētiores tibi ſint. itē inimicos male habere p̄care & eſſe paupes, ne te poſſint offendere. at amicos in omnibus bene ualere uelis. ſemper uxori tuæ bene adhære, ne alterius uiri periculum facere uelit. leue enim mulierum eſt genus, ac adulatum minus malum cogitat. uelocem ad ſermonem ne poſſide auditum. linguæ cōtinens eſto. bene agētib⁹ ne inuide, ſed cōgratulare. inuidēs em̄ te ip̄m magis offendes. Domeſticorū tuorum ſatage, ut te nō ſolū ut dominū timeant, ſed etiā ut benefactorem uenerentur. Ne pudeat diſcere ſemper meliora. Mulieri nō unquam credas ſecreta. nā ſemp armat̄, quo modo tibi dominet̄. Quotidie in diem craſtinum reconde. melius em̄ mortuū inimicis relinquere, quàm uiuētē amicorum indigere. Salutato facile, qui tibi occurrunt, ſciens & catulo caudam panem comparare. Bonum eſſe ne pœniteat. Suſurronem uirum eijce domo tua. nam quæ à te dicuntur,

καὶ πραπόμενα ἑτέροις φέρων ἀναθήσει. πράττε μὲν τὰ λυπήσοντά σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμβαίνουσιν μὴ λυ-πῦ. μήτε πονηρὰ βουλεύσῃ ποτὲ, μήτε τρόπους καὶ κῶμ μιμήσῃ. τούτοις τοῦ αἴσώπου τὸν ἔννομ νουθετήσαν-τος, ἐκεῖνος τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ σωφρόνησεν οἷά τινι βέλει πληγεὶς τῇ ψυχῇ, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέ-ρας τὸμ βίομ μετήλλαξεμ. αἴσωπος δὲ τοὺς ἐξόντας πάν-τας προσκαλεσάμενος, ἀετῶμ νεοττοὺς τέτταρας συλλα-φθῆναι κελεύει. συλληφθέντας οὖν οὕτως, ἔθρεψεμ ὡς λέ-γεται καὶ ἐπαίδευσεμ, ὅπορ οὐ πάνυ τί με πεισόμε-νομ ἔχει, ὡς παῖδας διὰ δυλάκωμ αὐτοῖς προσκρου-μνώμ βασάζοντας εἰς ὕψορ αἴρεσθαι. καὶ οὕτως ὑπη-κόους τοῖς παισίμ εἶναι, ὡς ὅπουπορ ἂμ ἐκεῖνοι βού-λοιντο ἵπτασθαι ἄντε εἰς ὕψορ, ἄμ τε εἰς γῆῦ χαμᾶζε. φῶλ δὲ χειμερινῆς ὥρας παραδραμούσης, καὶ ἦρος δια-γελάσαντορ, ἅπαντα τὰ πρὸς τὴὺ ὁδὸμ συσκευασά-μενος αἴσωπορ, καὶ τούς τε παῖδας λαβὼμ καὶ τοὺς ἀετούς, ἀπῆρεμ εἰς αἴγυπτομ, πολλῇ φαντασίᾳ καὶ δόξῃ πρὸς κατάπληξιμ τῶῦ ἐκεῖ κεχρημένορ. νεκτενα-βὼ δ' ἀκούσας παραγεγονέναι τὸμ αἴσωπομ, ἐνήδρευ-μαί φησι τοῖς φίλοις, μεμαθηκὼς αἴσωπομ τεθνηκέ-ναι. τῇ δ' ἐπιούσῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς ἐν τέλει λιθηκὰς πορίβαλέσθαι σολάς, αὐτὸς ἐρέαμ ἐνεδύ-σατο, καὶ διάδημα, καὶ διάλιθομ κίταριμ. καὶ κα-θεδεὶς ἐφ' ὑψηλοῦ δίφρου, καὶ τὸμ αἴσωπομ εἰσαχθῆναι κελεύσας, τίνι με εἰκάζεις εἰσελθόντι φησὶμ αἴσωπε, καὶ τοὺς σοὺς ἐμοί; καὶ ὃς, σὲ μὲν ἡλίῳ ἐαρινῷ, τοὺς δὲ πορὶ σὲ τόπους, ὡραίοις σάχυσι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐτόμ, καὶ δώροις ἐδεξιώσατο. τῇ δὲ μετ' ἐκείνῃ ἡμέρᾳ πάλιμ

ac fiunt, alijs communicabit. Fac,
quæ te non mœstificent. Contingentibus ne tri-
stare. Neq; praua cõsulas unq̃, neq; mores malo-
rum imiteris. His ab Aesopo Ennus admoni-
tus, tum sermone, tum sua conscientia,
ut sagitta quadã percussus animũ, paucis post die
bus è uita discessit. Aesopus autem aucupes om-
neis accersiuit, atq; aquilarũ pullos q̃tuor ut çape-
rent, iubet. sic itaq; captos nutriuit, ut di-
citur, ac instruxit, cui rei non magnam fidem
adhibemus, ut pueros in sportis ipsis appen
sis gestando in altum uolarent, atq; ita obedi-
entes pueris essent, ut quocunq; illi uel
lent, uolarent siue in altũ, siue in terram in humũ.
præterito uero hyemali tempore, ac uere arri
dente, cum ad iter omnia paras-
set Aesopus, & pueros accepisset, &
aglas, decessit in Aegyptũ multa imaginatiõe, &
opinione ad stupefactionẽ illorũ hoim usus. Sed
Nectenabo audito adesse Aesopũ, isidijs circũuẽ-
tus sum inqt amicis, qa itellexerã Aesopũ mortu-
um esse. postridie aũt iussit rex ut omnes magi-
stratus candidis circũdarent uestib⁹, ipse ereã*idu
it, & coronam, ac gemmatam Citarim. cumq; se-
dens in alto solio, Aesopum introduci
iussisset, cui me assimilas ingrediẽti inqt Aesope,
& eos q mecũ sũt? & ille, te qdẽ Soli uerno, q uero
te circunstant, maturis aristis. & rex admiratus
ipsum, & donis eum prosecut⁹ est. postero aũt die

πάλιν, ὁ μὲν βασιλεὺς λευκοτάτην ἐνσκευασάμενος, τοῖς δὲ φίλοις φοινικᾶς κελεύσας λαβεῖν, εἰσελθόντα τὸν αἴσωπον, τὴν προτέραν αὖθις πεῦσιν ἐπύθετο. καὶ ὁ αἴσωπος, σὲ μὲν εἶπεν εἰκάζω ἡλίῳ. τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους ἀκτῖσι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ, οἶμαι μηδὲν εἶναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἴσωπος μειδιάσας, μὴ εὐχερῶς οὕτω περὶ ἐκείνου λέγε ὦ βασιλεῦ, πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἡ ὑμῶν ἐπιδεικνυμένη βασιλεία, δίκην ἡλίου σελαγεῖ. εἰ δὲ λυκήρῳ παραβληθείη, οὐδὲν ἂν δέοι μὴ τὸ φῶς τοῦτο ζόφον ἀποδειχθῆναι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ τὴν τῶν λόγων εὐστοχίαν ἐκπλαγεὶς, ἤνεγκας ἡμῖν ἔφη τοὺς μέλλοντας τὸν πύργον οἰκοδομεῖν. καὶ ὃς, ἕτοιμοί εἰσιν, εἰ μόνον ὑποδείξεις τὸν τόπον. μετὰ τοῦτο ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν χῶρον, ἀγαγὼν τοίνυν αἴσωπος ἐπὶ τὰς ὑποδειχθείσας τοῦ τόπου γωνίας τέτταρας τοὺς τέτταρας τῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ διὰ τῶν θυλάκων ἀπηρτημένοις, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δοὺς ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν ἀναπτῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὕψος γενόμενοι, δότε ἡμῖν ἐφώνουν λίθους. δότε κονίαν. δότε ξύλα. καὶ τἆλλα τῶν πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτηδείων. ὁ δὲ νεκτεναβὼ τοὺς παῖδας θεασάμενος ὑπὸ τῶν ἀετῶν εἰς ὕψος ἀναφερομένους, ἔφη. πόθεν ἐμοὶ πτηνοὶ ἄνθρωποι. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀλλὰ λυκῆρος ἔχει. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπος ὢν ἰσοθέῳ ἐρίζειν βασιλεῖ; καὶ ὁ νεκτεναβὼ, αἴσωπε, ἥττημαι. ἐρήσομαι δέ σε. σὺ δέ μοι ἀπόκριναι. καὶ φησὶν. εἰσί μοι θήλειαι ὧδε ἵπποι, αἵπερ ἐπειδὰν ἀκούσωσι τῶν ἐν βαβυλῶνι ἵπ-

πων

rursus rex candidissimam indutus,
amicis purpureas iussis accipere, ingredientem
Aesopum iterum rogauit.
& Aesopus, te inquit comparo Soli, hos autem
q stāt circū, radijs solarib⁹. & Nectenabo, puto ni-
hil esse Lycerum præ meo regno. & Aesopus
subridens, ne facile de illo sic loquere o
rex. nam genti uestræ uestrum regnum col-
latum instar Solis lucet. at si Ly
cero cōparetur, nihil aberit quin splēdor hic, tene
bræ appareant. & Nectenabo apposita uerborū
responsione stupefactus, attulisti nobis ait, qui
turrim ædificent? & ille parati sunt, si
modo ostendes locum. postea egressus extra
urbem rex in planiciem, ostendit dimen
sum locum. adductis igitur Aesopus ad
ostensos loci angulos quatuor, qua-
tuor aquilis unà cum pueris per sacculos
appensis, ac puerorum mani
bus fabrorū datis instrumētis, iussit euolare. illi ue
ro sublimes, date nobis clamabāt lapides, date cal
cem, date ligna, & alia, quæ ad ædificationem a-
pta sunt. sed Nectenabo uisis pueris ab
aquilis in altum sullatis ait, unde mihi
uolucres homines? & Aesopus, sed Lycerus
hēt. tu aūt hō cū sis, uis cū æq dijs rege cōtēdere?
& Nectenabo, æsope uict⁹ sū, pcōtabor aūt te, tu
responde. & ait, sunt mihi fœminæ hic equæ,
quæ cū audiuerint eos, qui in Babylone sunt, e-

πων χρεμετιζόντων εὐθὺς συλλαμβάνουσιν. εἴσοι πρὸς τοῦτο πάρεστι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀποκρινοῦμαί σοι αὔριον βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' οὗ κατήγετο, αἴλουρον τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλληφθέντα, δημοσίᾳ περιάγεσθαι μαστιζόμενον. οἱ δὲ αἰγύπτιοι τὸν ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάσχον αὐτὸ θεασάμενοι, συνέδραμον. καὶ τὸν αἴλουρον καὶ χειρὸς τῶν μαστιγούντων ἐκσπάσαντες, ἀναγγέλλουσιν ὡς τάχος τῷ βασιλεῖ τὸν πάθος. ὁ δὲ, καλέσας τὸν αἴσωπον, οὐκ ᾔδεις φησὶν αἴσωπε, ὡς θεὸς σεβόμενος παρ' ἡμῖν ἐστιν αἴλουρος; ἵνα τί γοῦν τοῦτο πεποίηκας. καὶ ὃς, λυκῆρον τὸν βασιλέα ἠδίκησεν ὦ βασιλεῦ καὶ παρελθούσης νυκτὸς οὗτος ὁ αἴλουρος. ἀλεκτρυόνα γὰρ αὐτοῦ πεφόνευκε μάχιμον καὶ γενναῖον, προσέτι γεμὴν καὶ τὰς ὥρας αὐτῷ καὶ νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχύνῃ ψευδόμενος αἴσωπε; πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ αἴλουρος ἀπ' αἰγύπτου ἦλθεν εἰς βαβυλῶνα. κἀκεῖνος μειδιάσας φησίν. καὶ πῶς ὁ βασιλεῦ ἐν βαβυλῶνι τῶν ἵππων χρεμετιζόντων, αἱ ἐνθάδε θήλειαι ἵπποι συλλαμβάνουσιν. ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτοῦ ἐμακάρισε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμψάμενος ἀφ' ἡλίου πόλεως ἄνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπιστήμονας. καὶ περὶ τοῦ αἰσώπου διαλεχθεὶς αὐτοῖς ἐκάλεσεν ἅμα τῷ αἰσώπῳ ἐπ' εὐωχίαν. ἀνακλινθέντων οὖν αὐτῶν, τῶν ἡλίου πολιτῶν τίς φησι πρὸς τὸν αἴσωπον. ἀπεστάλην παρὰ τοῦ θεοῦμου πεῦσίν τινα πυθέσθαι σου, ὡς ἂν αὐτὴν ἐπιλύσῃς. καὶ ὁ αἴσωπος, ψεύδῃ. θεὸς γὰρ πρὰ ἀνθρώπου οὐδὲν δεῖται μαθεῖν. σὺ δ' οὐ μόνον

σαυτοῦ

quos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. & Aesopus, respõdebo tibi cras o rex. profectus uero, ubi hospitabatur, felem iubet pueris comprehendi, & captum publice circunduci uerberando. Aegyptij autẽ illud anial colẽtes, sic male tractari ipsum uidentes, cõcurrerunt, & felem è manu uerberantium eripuerunt, ac rẽ renũciant celeriter regi, qui uocato Aesopo, nesciebas inqt Aesope tanq̃ deũ à nobis coli felem? quare igitur hoc feciſti? & ille, Lycerum regem iniuria affecit o rex præterita nocte hic felis. Gallum enim eius occidit pugnacem, & gerosum, præterea & horas ei noctis nunciantem. & rex, non pudet te mentiri Aesope? Quo nã modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? tũ ille subridendo inquit. & quo modo o rex Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autẽ his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post hæc autẽ cũ adciuisset ex Heliopoli uiros quæstionum sophisticarum peritos, atq̃ de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unà cũ Aesopo ad conuiuiũ. discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo, missus sum à deo meo q̃stionẽ quandã rogare te, ut ipsam solueres. & Aesopus, mentiris. deo em̃ ab hoie nihil opus est discere. tu autẽ nõ solũ

σαυτοῦ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ σου. ἕτερος πάλιν εἶπεν. ἔστι ναὸς μέγας καὶ ἐν αὐτῷ στύλος, δώδεκα πόλεις ἔχων. ὧν ἑκάστη, τριάκοντα δοκοῖς ἐστέγασται. τούτους δὲ περιίασι δύο γυναῖκες. καὶ ὁ αἴσωπος ἔφη. τοῦτο τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ἐπιλύσονται παῖδες. ναὸς μὲν γάρ ἐστιν οὗτος ὁ κόσμος. στύλος δ' ὁ ἐνιαυτός. αἱ δὲ πόλεις οἱ μῆνες. καὶ δοκοὶ αἱ τούτων ἡμέραι. ἡμέρα δὲ καὶ νὺξ, αἱ δύο γυναῖκες, αἱ παραλλὰξ ἀλλήλας δέχονται. τῇ δὲ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ συγκαλέσας τοὺς φίλους ἅπαντας ὁ νεκτεναβὼ, φησί. διὰ τὸν αἴσωπον τοῦτον ὀφλήσομεν φόρους τῷ βασιλεῖ λυκήρῳ. εἷς δέ τις αὐτῶν εἶπε. κελεύσομεν αὐτῷ προβλήματα φράσαι ἡμῖν. περὶ ὧν οὔτ' οἴδομεν, οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὃς, αὔριον ἐπὶ τούτου ὑμῖν ἀποκρινοῦμαι. ἀπελθὼν οὖν καὶ συνταξάμενος γραμματεῖον, ἐν ᾧ περιείχετο νεκτεναβὼ, ὁμολογῶν χίλια τάλαντα τῷ λυκήρῳ ὀφείλειν, πρωΐας ἐπανελθὼν, τῷ βασιλεῖ τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τοῦ βασιλέως φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλεγον. καὶ εἴδομεν τοῦτο καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ αἴσωπος, χάριν ὑμῖν οἶδα καὶ ἀποδόσεως ἕνεκεν. ὁ δὲ νεκτεναβὼ τὴν ὁμολογίαν καὶ ὀφειλῆς ἀναγνοὺς, εἶπεν. ἐμοῦ λυκήρῳ μηδὲν ὀφείλοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; κἀκεῖνοι μεταβαλόντες, εἶπον. οὔτ' εἴδομεν οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ αἴσωπος, καὶ εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, λέλυται τὸ ζητούμενον. καὶ ὁ νεκτεναβὼ πρὸς ταῦτα. μακάριός ἐστι λυκῆρος τοιαύτην σοφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κεκτημένος. τοὺς οὖν συμφωνηθέντας φόρους παραδοὺς τῷ αἰσώπῳ,

te ipsum accusas, sed & Deum tuum. Alius rursus ait, est templum ingēs, & in eo columna duodeci urbes cōtinēs, q̄rū singulæ triginta trabib⁹ fulciunt̄, quas circuncurrunt duæ mulieres. tū Aesopus ait, hanc quæstionem apud nos soluent & pueri. templum enim est hic mundus. columna, annus. urbes, menses. & trabes horum dies. dies autem & nox, duæ mulieres, quæ uicissim sibi succedunt. Postridie conuocatis amicis omnibus, Nectenabo inquit, propter Aesopū hunc debebimus tributa regi Lycero. At ex his unus ait, Iubebimus ei quæstiones dicere nobis ex ijs, quæ neq; scimus, neq; audiuimus. & ille, cras hac de re uobis respondebo. decedens igitur, & composito scripto, in quo cōtinebat̄, Nectenabo cōfitēs mille talenta Lycero debere. mane reuersus Regi scriptum reddidit. Regis aūt amici priusq; aperiret̄ scriptū omnes dixerunt, & scimus hoc, & audiuimus, & uere scimus. & Aesopus, habeo uobis gratiam restitutionis causa. at Nectenabo confessione debiti lecta, ait, me nihil Lycero debentes, omnes uos testificamini? & illi muta-ti dixerunt, neq; scimus, neq; audiuimus. & Aesopus, & si hæc ita se habent, solutum est quæsitum. & Nectenabo ad hæc, felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

πῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλεν. αἴσωπος δ' εἰς βαβυλῶνα, παραγενόμενος, διεξῆλθέ τε λυκήρῳ τὰ ἐν αἰγύπτῳ πραχθέντα πάντα, καὶ τοὺς φόρους ἀπέδωκε. λυκῆρος δ' ἐκέλευσεν ἀνδριάντα χρυσοῦν τῷ αἰσώπῳ ἀνατεθῆναι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον αἴσωπος εἰς ἑλλάδα ἐβουλεύσατο πλεῦσαι. καὶ δὴ τῷ βασιλεῖ συντα ξάμενος ἀπεδήμησεν, ὅρκον δοὺς αὐτῷ πρότερον, ἢ μὴν ἐπανήξειν εἰς βαβυλῶνα, κἀκεῖ τοι λοιποῦ διαβιώσειν. περιιὼν δὲ τὰς ἑλληνίδας πόλεις, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδεικνύμενος, ἦλθε καὶ εἰς δελφούς. οἱ δὲ δελφοὶ, διαλεγομένου μὲν ἠκροῶντο ἡδέως. τιμῆς δὲ καὶ θεραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν οὐδοτιοῦν. ὁ δὲ, πρὸς αὐτοὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες δελφοὶ, ἐπεισί μοι ξύλῳ ὑμᾶς εἰκάζειν τῷ ἐν θαλάττῃ φερομένῳ, κἀκεῖνο γὰρ ὁρῶντες ἐκ πολλοῦ διαστήματος ὑπὸ κυμάτων φερόμενον, πολλοῦ τινος ἄξιον εἶναι οἰόμεθα. ἐπειδὰν δ' ἐγγυτάτω προσέλθῃ, εὐτελέστατον φαίνεται. κἀγὼ γοῦν πόῤῥωθεν καὶ ὑμῶν πόλεως ὤν, ὥς τινας τῶν ἀξίων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ' ἐλθὼν ὡς ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπεῖν ἀνθρώπων εὗρον ἀχρειοτέρους, οὕτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ δελφοὶ, καὶ δείσαντες μή πως αἴσωπος καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδίζων κακῶς αὐτοὺς λέγῃ, βουλὴν ἐβουλεύσαντο δόλῳ τὸν ἄνθρωπον ἀνελεῖν. καὶ δῆτα χρυσῆν φιάλην ἐκ τοι παρ' αὐτοῖς ἱεροῦ τοι ἀπόλλωνος ἀνελόμενοι, λάθρᾳ τοῖς αἰσώπου κατέκρυψαν στρώμασι. τοι δ' αἰσώπου τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀγνοοῦντος σκαιωρηθέντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοὶ δ' ἐπιδραμόντες, καὶ κατασχόντες αὐτὸν, ἀνέκρινον,

ὡς

pō, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylonē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem iussit statuam auream Aesopo erigi. Nō multo autē post tēpore, Aesopus in Græciam decreuit nauigare. atq; cū rege compositione facta discessit, iuratus ei prius, proculdubio rediturū se i Babylonē, atq; illic reliquū uitæ uicturum. peragratis autē græcis urbibus, & sua doctrina patefacta, peruenit & Delphos. uerum Delphi differentē quidē audiuerūt lībēter, sed honore, & obseruātia eum affecerūt nulla. is autē ad eos suscipiens ait. Viri Delphi succurrit mihi ligno uos comparare, quod in mari fertur. illud etenim uidētes ex multa distantia dū fluctib⁹ agitatur magni precij esse existimam⁹, postq; aūt proxime aduenerit, uilissimum apparet. & ego itaq; cū prpcul essem ab urbe uestra, ut eos, q̄ existimatiōe digni sūt, uos admirabar. nūc aūt ad uos profectus oibus, ut ita dixerim, iueni inutiliores. sic deceptꝰ sum. hæc cū audiuissent Delphi, & timerent ne aliquo modo Aesopus & ad alias urbes accedens male de se diceret, decreuerunt dolo hominē occidere, atq; igitur auream phialam ex eo, qd' apd' se erat, sacello Apollinis accipiētes, clā in Aesopi absconderunt stratis. cum Aesopus uero ignoraret quæ ab ipīs dolo facta fuerāt, egressus ibat in Phocidem. at Delphi aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur

ut sacrilegū.

ὡς ἱεροσυληκότα. τοῦδ' ἀρνουμένου μηδὲν πεπραχέναι τοιοῦτο, ἐκεῖνοι πρὸς βίαν τὰ στρώματα ἀναπτύξαντες, τὴν χρυσῆν εὗρον φιάλην. ἣν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἐπεδείκνυσαν οὐ σὺν ὀλίγῳ θορύβῳ. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος τὴν ἐκείνων συνοήσας ἐπιβουλὴν, ἐδεῖτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἱ δ' οὐ μόνον οὐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτοῦ καταψηφισάμενοι. αἴσωπος δὲ μηδεμιᾷ μηχανῇ τῆς πονηρᾶς τοῦ δε τύχης σωθῆναι δυνάμενος, ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς ἐθρήνει καθήμενος. τὴν συνήθων δέ τις αὐτῷ δαμᾶς τοὔνομα πρὸς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ ἰδὼν οὕτως ὀλοφυρόμενον, τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους ἤρετο. καὶ ὃς ἔφη. γυνή τις προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρήνει. ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόῤῥω τοῦ μνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἧκε τῆς γυναικός. καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα. καὶ καθίσας, συνεθρήνει τῇ γυναικί. τῆς δὲ, πυθομένης τί δή ποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρεται, ὅτι κἀγώ φησιν εὐπρεπῆ γυναῖκα κατώρυξα. καὶ ἐπειδὰν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι. ἡ δὲ, κἀμοὶ τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται. κἀκεῖνος, εἰ τρίνυν τὴν αὐτὴν περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δή ποτε ἀλλήλοις μὴ σύνειμεν. ἐγώ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναῖκα. καὶ δὴ συνῆλθον. ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλασεν. ὁ δ' ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὑρηκὼς, κόπτεσθαί τε καὶ οἰμώζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνὴ,

ut ſacrilegum. illo autem negante aliquid feciſſe eiuſmodi, illi ui ſtratis euolutis auream inuenerunt phialam, quã etiã acceptam omnibus ciuibus oſtenderũt non cum paruo tumultu. Igitur Aeſopus cognitis illorum inſidijs, rogabat eos, ut ſolueretur. hi autẽ nõ ſolũ non ſoluerunt, ſed ut ſacrilegum in carcerem quoq; iniecerunt, morte eius ſuffragijs decreta. Aeſopus autem cum nulla aſtutia à mala hac fortuna liberari poſſet, ſe ipſum ĩ carcere lugebat ſedens. ex familiarib⁹ aũt ipſius quidã, Damas nomine ad ipſum ingreſſus, & uidens eum ſic lamentari, cauſam rei rogauit. & ille ait, mulier q̃dã cũ recẽter ſuũ uirũ ſepeliuiſſet, quotidie profecta ad tumulum, plorabat. Arans autẽ quidã nõ procul à ſepulchro, amore capt⁹ eſt mulieris, & derelictis bobus, iuit & ipſe ad tumulum, ac ſedens unà cum muliere plorabat. cũ illa rogaret, cur nam & ipſe ſic lugeret. qm̃ & ego inquit, decentem mulierẽ ſepelui. & poſteaq̃ plorauero, mœſtitia leuor. illa autem, & mihi id ipſum accidit. & ille, ſi igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non cõiungimur? ego etenim amabo te, ut illam, & tu me rurſus ut tuum uirum? his perſuaſit mulieri, & conuenerunt. interim autem fur profectus, & boues ſoluens, abegit. ille autem reuerſus non inuentis bobus, & plangere & lugere uehemẽter inſtituit. pfecta igit & mulier & lamen-

καὶ ὀλοφυρόμενον εὑροῦσα, φησὶ. πάλιν κλαίεις; κἀκεῖνος, νῦν εἶπεν ἐπ' ἀληθείας κλαίω. κἀγὼ γοῦν πολλοὺς διαδρὰς κινδύνους, νῦν τωόντι θρυνῶ, λύσιν τοῦ κακοῦ μηδαμόθεν εὑρίσκων. μετὰ ταῦτα παρῆσαν καὶ οἱ δελφοὶ. καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν καὶ εἱρκτῆς εἷλκον βιαίως ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν. ὅτε ἦν ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βατράχῳ φιλιωθεὶς, εἰς δεῖπνον αὐτὸν ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμεῖον πλουσίου, ἔνθα πλεῖστα τῶν ἐδωδίμων ἦν, εὐωχοῦ φησι φίλε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν ἑστίασιν, καὶ ὁ βάτραχος τὸν μῦν ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἐκάλεσε δίαιταν. ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκάμῃς φησὶ νηχόμενος, μηρίνθῳ λεπτῇ τὸν σὸν πόδα τῷ ἐμαυτοῦ προσαρτήσω. ὃ τοῦτο πράξας, ἥλατο εἰς τὴν λίμνην. αὐτοῦ δὲ καταδύναντος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, ὃ θνήσκων εἶπεν. ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω. ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. ἐπιπλέοντος οὖν τοῦ μυὸς ἐν τῇ λίμνῃ νεκροῦ, καταπτὰς ἀετὸς, τοῦτον ἀφήρπασε. σὺν αὐτῷ δὲ προσηρτημένον ὁμοῦ καὶ τὸν βάτραχον. καὶ οὕτως ἄμφω, κατεθοινήσατο. κἀγὼ τοίνυν βίᾳ πρὸς ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἕξω τὸν ἀμυνοῦντα. βαβυλὼν γὰρ καὶ ἑλλὰς πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι θάνατον. οἱ μὲν οὖν δελφοὶ, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τοῦ αἰσώπου. ὁ δ' ἐπὶ τὸ τοῦ ἀπόλλωνος κατέφυγεν ἱερόν. οἱ δὲ, κἀκεῖθεν ἀποσπάσαντες μετ' ὀργῆς, ἐπὶ τὸν κρημνὸν αὖθις εἷλκον. ὁ δ' ἀπαγόμενος ἔλεγεν. ἀκούσατέ μου δελφοὶ, λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν,

μὴ

& lamentantẽ inueniẽs inquit, iterũ ploras? & ille nunc ait, uere ploro. & ego itaq; multis euitatis periculis, nunc uere fleo solutionem mali necunde inueniens. Post hæc affuerunt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebãt in præcipitium. ille autem eis dicebat, quando colloq̃bãt aialia bruta, mus ranæ amic⁹ fact⁹ ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penarium diuitis, ubi multa comestibilia erant, comede inqt amica rana. Post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationem. Sed ne defatigere inquit natando, filo tenui tuum pedem meo alligabo. atq; hoc facto salta uit in paludem. ea autem urinata in profundũ, mus suffocabatur, & moriẽs ait, ego quidẽ per te morior, sed me uindicabit maior. supernatante igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam unà etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui ui per uos morior, habebo ultorem. Babylon enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerunt Aesopo. Ille autẽ in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illinc extraxerunt irati, & in p̃cipitiũ rursus traxerũt. Aesop⁹ cũ abduceret, dicebat, audite me Delphi, lepus aquila insectante in lustrum scarabei confugit rogans, ut ab eo seruaretur. scarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret

μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου διός, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τοῦ τε ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ, δεινὸν ποιησαμένου εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τοδεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν, ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν δία, τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὠῶν ἔθηκε, τοῦ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ διὸς ταύτην καθῆκεν. ὁ δὲ ζεὺς ἀναστὰς ἐφῶ τὴν ὄνθον ἀποτεινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέῤῥιψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ δὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα. κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τοῦ κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τοῦ δὲ, πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι. καὶ ὑμεῖς οὖν ὦ ἄνδρες δελφοὶ, μὴ ἀτιμάσητε τοῦτον δὴ τὸν θεὸν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικροῦ τετύχηκεν ἱεροῦ. οὐ δὲ γὰρ ἀσεβεῖς περιόψεται. οἱ τε δελφοὶ τούτων ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ἐπὶ τὸν θάνατον

ὁμοίως

ne occideret ſupplicē obteſtādo ipam p̄ maximū Iouem, ſaltem ne deſpiceret paruitatem ſuam. Illa uero irata ala percutiens ſcarabeum, leporem raptum depaſta eſt. ſcarabeus autem & cum aquila uolauit, ut nidum eius diſceret, ac iam profectus oua eius deuoluta diru/pit. illa aūt cū graue exiſtimaret ſiqs hoc auſus fuiſ ſet, & in altiore loco ſecundo nidificaſſet, & illic rurſus ſcarabeus ijſdem hanc affecit. Sed aquila inops conſilij penitus, aſcēdit ad Iouē, (i ei/us em̄ tutela eſſe dicitur) & in ipſius genibus ter/tiam fœturam ouorum poſuit, deo ipſa com mēdans, & ſupplicās ut cuſtodiret. ſed ſcarabe⁹ è ſtercore pilula facta, aſcendit, & in ſinum Iouis eam demiſit. Iupiter aſſurgens ut fimum ex cuteret, & oua abiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Sed cū didiciſſet à ſcarabeo, q̄ hæc feciſſet ut aquilam ulciſceretur, non enim ſcarabeum tantū illa affecit iniuria, ſed & in Iouē ipſum impia fuit, aquilæ reuerſæ ait, ſcarabeum eſſe qui affecit mœrore, & certe iure affeciſſe. no/lens igitur aquilarum genus deficere, con ſuluit ſcarabeo, ut aquilæ reconciliaretur. cum hic non paruiſſet, ille in aliud tempus tranſpoſuit aquilarū partum, cū nō appareāt ſcara bei. Et uos igitur o uiri Delphi, ne deſpicite hunc deum, ad quem profūgi, & ſi paruum ſorti/tus eſt delubrum, neq; em̄ impios negliget. Del/phi uero hæc parum curantes, recta ad mortem

ὁμοίως ἤγομ. Αἴσωπ@ δὲ μηδενὶ τ ὑπ' αὐτ@ λεγο
μένων ὁρῶμ καμπτομένους, πάλιμ φησίμ. ἄνδρες ἀνή
μεροι καὶ φονῶντες ἀκόσατε. γεωργός τις ἐπ' ἀγρ@
γεγηρακὼς, ἐπεὶ μηδέ ποτε εἰσῆλθεμ εἰς ἄσυ, παρεκά
λει τοὺς οἰκείους τ@τ@ θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζεύξαντες ονά
ρια, καὶ ἐπὶ τὴ ἀπήνης αὐτὸμ ἀναβιβασάμενοι,
μόνομ ἐκέλευσαμ ἐλαύνειμ. ὁδεύοντι δὲ, χειμῶν@
καὶ θυέλλης τὸμ ἀέρα καταλαβόντων, καὶ ζόφ@ γε
νομένου, τὰ ὀνάρια τῇ ὁδῷ πλανηθέντα, εἰς τινα
κρημνὸμ ἤλασαμ τὸμ πρεσβύτην. ὁ δὲ μέλλων ἤδη
κατακρημνίζεσθαι, ὦ Ζεῦ εἶπε. τί ποτέ σε ἠδίκησα,
ὅτι οὕτω παρὰ λόγομ ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα οὔτ'
ὑφ' ἵππων γενναίων, οὔτ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀνα
ρίων εὐτελεστάτων. κἀγὼ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦ@
χεραίνω, ὅτι μὴ ὑπ' ἐντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογίμων,
ἀλλ' ὑπ' ἀχρείων καὶ κακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων
δὲ ἤδη κατὰ τ@ κρημν@ ἀφίεσθαι, τοι@τ@μ εἴρηκε πά
λιμ μῦθομ. ἀνήρ τις τῆ οἰκείας ἐραθεὶς θυγατρός,
εἰς ἀγρὸμ ἀπέστελε τὴ γυναῖκα. μόνῃ δὲ τὴ θυ
γατέρα ἀπολαβὼμ, ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πάτερ εἶπεμ
ἀνόσια πράττεις, εὐχόμῃ μέντοι ὑπὸ πολλῶμ ἀν
δρῶμ αἰσχυθῆναι, ἢ ὑπὸ σ@ τ@ γεννησαμέν@. τ@τ@
τοίνυν καὶ ἐφ' ὑμῶμ ὦ παράνομοι ἀδελφοὶ λέγω, ὡς
ἁρπάμῃ σκύλακι καὶ χάρυβδι πορπεσεῖμ, καὶ ταῖς
τ@ ἀφρικῆ σύρτεσιμ, ἢ παρ' ὑμῶμ ἀδίκως καὶ ἀνα
ξίως ἀποθανεῖμ. καταρῶμαι γοῦμ ὑμῶμ τῇ παρ' ἐ
μοὶ. καὶ θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀ
πόλλυμαι, οἵ μοι τιμωρήσουσιμ εἰσακούσαντες. ἐξ
ῆλθαμ μὲν οὖμ αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ κ τ@ κρημν@ μὴ ἀπέ
θανεμ.

idem agebant. Aesopus nulla re à se di/
cta uidens eos flecti, rursus ait, uiri cru
deles, & interfectores, audite. Agricola qdã i agro
cõsenuit, cũ nunc ingressus esset in urbem, preca
batur domesticos ut eã uideret. at illi iunctis asel
lis, atq; in curru eo impositio,
solum iusserũt agere. eunti autem procella
& turbine aerem occupantibus, & tenebris fa
ctis, aselli à uia aberrantes in quoddam præcipitiũ
deduxerunt senem. at ille iam
præcipitãdus, o Iupiter ait, q̃ in re te iniuria affeci,
qm̃ sic inique occidor, præsertim̃q; neq;
ab equis generosis, neq; à mulis bonis, sed ab asel/
lis uilissimis. & ego itaq; eodem modo nunc tri
stor, quoniã nõ ab honoratis uiris, & elegãtibus,
uerum ab inutilibus, & pessimis interficior.
Iam̃q; præcipitandus eiusmodi dixit rur
sus fabulam. Vir quidam suam deamans filiam,
rus misit uxorem, solam autem fi/
liam receptam uiolauit. illa autem pater ait
sceleste facis, optarem tamen à multis ui/
ris dedecore hoc affici, quàm à te, q genuisti. hoc
nunc & in uos o iniqui Delphi dico, quod
eligerẽ in Scyllã, & Charybdim potiꝰ incidere, ac
in Africæ syrteis, quàm per uos iniuste, atq; in/
digne mori. execror igitur uestram patri/
am, & deos testor, me præter omnem iustitiã in/
terire, qui me ulciscentur exauditum.
Præcipitẽ igitur ipsum dederunt de rupe, & mor

θανεν. οὐ πολλῷ δ' ὕστερον λοιμῷ συσχεθέντες, χρησμὸν ἔλαβον ἐξιλάσκεσθαι τὸν αἰσώπου θάνατον. ὧν καὶ ὡς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονευθέντι, καὶ στήλην ἀνέστησαν. οἱ δ' ἐν τῇ ἑλλάδι πρωτεύοντες, καὶ ὅσοι τῶν σοφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἴσωπον πεπραγμένα μαθόντες, εἴς τε δελφοὺς παρεγένοντο. καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῷ αἰσώπου θανάτῳ γεγόνασιν.

*

*ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩ

ΠΟΥ ΒΙΟΥ ΥΠΟ ΜΑ

ΞΙΜΟΥ ΤΟΥ

ΠΛΑΝΟΥ/

ΔΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΝΤΟΣ.*

*

tu⁹ eſt. nō multo poſt aūt peſtilētia laborātes, oraculū acceperunt expiandā eſſe Aeſopi mortē. cui ꝙ & cōſcij ſibi eſſent iniuſte eū iterfeciſſe, etiā cippū erexerūt. ſed primates græciæ, ac doctiſſimi ꝙ cum & ipſi, quæ in Aeſopum facta fuiſſent, intellexiſſent, & in Delphos profecti ſunt, & cum illis habita inquiſitione, ultores & ipſi Aeſopi mortis fuerunt.

*

FINIS AESOPI VITAE AMAXIMO PLANVDE CONSCRIPTAE.

*

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

ΑΕΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Αετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν, οὖν ἐφ' ὑψυλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο, ἡ δ' ἀλώπηξ, ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τοῦ ἀλώπεκος προελθούσης, ὁ ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ δὲ πραχθὲν μαθοῦσα, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῦ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τοῦ τοῦ ἀμύνης ἀπόρῳ. χερσαία γὰρ οὖσα, πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν. διὸ καὶ πόῤῥωθεν στᾶσα, τοῦθ' ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τοῦ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. οὐ πολλῷ δ' ὕστερον, αἶγά τινων ἐπ' ἀγροῦ θυόντων, καταπτὰς ὁ ἀετὸς, μέρός τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, κἀπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγεν. ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀετιδεῖς ἀπτῆνες ἔτι τυγχάνοντες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον, ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας κατέφαγεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

AESOPI FABVLAE.

AQVILA ET VVLPES.

Aquila & uulpes inita amicitia propè habitare decreuerunt cõfirmationẽ amicitiæ faciendo cõſuetudinẽ. Aqla ſup alta arbore nidum affixit, uulpes uero ĩ pximis arbuſtis filios peperit. ad pabulũ igit aliquando uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos unà cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, & recognita non tam filiorum triſtata eſt morte, quàm uindictæ inopia. quia enim terreſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. non multo autẽ poſt caprã quibuſdã in agro ſacrificãtibus euolãs aqla partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidũ tulit. uento autẽ uehemẽti tunc flante, & flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cũ eſſent, aſſati in terrã decidunt, uulpes uero accurrens in cõſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παραπορνοῦντες, κἂν τὴν ἐκ τῆς ἡδικημένων φύσωσι τιμωρίαν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ τῷ γε θείαν δίκην οὐ διαφεύξονται.

β'. Ἀετὸς, καὶ κάνθαρος.

Λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην ὁρκίζων αὐτὸν τὸν μεγίστου Διός, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος ζῆλός τε ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. τὸν δὲ δεινὸν ποινασάμενον, εἴτις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τρίτον νεοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία, τοῦτον γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὸν τρίτον γονὴν τῶν ὠῶν ἔθηκε, ζῆλον δεῖν ταῦτα παραδέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρον σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τὸν κόλπον τοῦ Διὸς ταύτην καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀνασὰς, ἐφῶ τὸν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέῤῥιψεν ἐκλαδόμενος. ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ μὴν τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν ὁ Ζεὺς ὁ τῶν ἀετῶν πανιδιῶναι, συνεβούλευε

ζῆλ

Fabula ſignificat eos,qui amicitiam uiolarit,licet ab affectis iniuria fugiant ultionē ob impotentiā, diuinum tamen ſupplicium non depulſuros.

2. Aquila & Scarabeus.

LEpus aquila inſectante in luſtrum ſcarabei profūgit,rogans ut ab eo ſeruaretur. Scarabeꝰ aūt rogabat aq̄lā,ne occideret ſupplicē, obteſtans ipſam p̄ maximū Iouē,ne ſcilicet contēneret paruitatem ſuam.illa uero irata aquila percuſſit ſcarabeum, & leporem arreptū deuorauit.at ſcarabeus & cum aquila uolauit,ut nidum eius diſceret, & iam profectus oua ipſius deuoluta dirupit. illa indigne ferente,ꝙ q̄s hoc auſus fuiſſet, & in ſublimiore loco ſecundo nido conſtructo,& illic rurſus ſcarabeus eiſdem eam affecit. Aquila autē cōſiliꝝ inops penitus, aſcendit ad Iouem, (huius em̄ ſacra eſſe dicitur,) in cius genibus tertiū partū ouorum poſuit,deo ipſa commendans, ac ſupplicans ut cuſtodiret.Scarabeus aūt ex fimo pilula facta, & aſcendit,& in ſinum Iouis eam demiſit,ſed Iupiter cum ſurrexiſſet,ut fimum excuteret,& oua proiecit oblitus,quæ & contriuit deiecta.cognito à ſcarabeo,quod hoc feciſſet ut aquilam ulciſceret,nam nō modo ſcarabeū illa iniuria affecit, ſed & in Iouem ipſum impia fuit, reuerſæ aq̄læ ait Iupiter, ſcarabeū eſſe q̄ mœſticiæ cauſa fuerit,& certe iure fuiſſe. nolens igitur genus aquilarum rareſcere, conſuluit

τῷ κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τοῦ δὲ, μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς προπηλακισθεὶς, οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

Ανδὼν, καὶ ἱέραξ.

Ανδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη, κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾔδεν. ἱέραξ δὲ θεασάμενος καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπτάς. ἡδ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ ἱέρακος μὴ βρωθῆναι. μὴ δὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι ἱέρακος γαστέρα πληροῦν. δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι. καὶ ὁ ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἱ δι' ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων, τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

Αλώπηξ, καὶ τράγος.

Αλώπηξ καὶ τράγος διψῶντες, εἰς φρέαρ κατέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ τράγου σκεπτομένου τὴν ἄνοδον, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, θάρσει. χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα. εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς, τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοὔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων

ſcarabeo,ut aquilæ conciliaretur,ſed eo non parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum tranſmutauit partum, cũ ſcarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula ſignificat nullũ eſſe contemnendũ,cõſyderando non eſſe quenq; qui laceſſitus ſe ulciſci non queat.

3. Philomela, & Accipiter.

PHilomela ſuper arbore ſedens de more canebat,Accipiter autem uidens,ac cibi indigens uolando corripuit.quæ cũ occidẽda foret, orabat accipitrem,ne deuoraretur.neq; enim ſatis eſſe ad accipitris uẽtrẽ iplendũ,ſed oꝑtere ipm cibo egentem ad maiores aues conuerti.at accipiter ſuſcipiens ait,ſed ego certe demẽs eſſem,ſi q in manibꝰ paratꝰ eſt, cibo dimiſſo, quæ non uidentur, perſequar.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſq; hoies eodẽ mõ eſſe inconſultos,qui ſpe maiorũ incertorũ,q̃ in manibus habentur,amittant.

4. Vulpes, & Hircus.

VVlpes & Hircꝰ ſitiẽtes in puteũ deſcẽderũt, ſed poſtq; biberunt, Hirco indagante aſcenſum,uulpes ait;confide, utile quid in utriuſq; etiam ſalutem excogitaui.ſi enim rectus ſteteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorẽ partem inclinaueris,cũ percurrerim ipſa ꝑ tuos humeros & cornua

καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τῶν φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου, ἐκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ δὲ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡδ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας εἶπε φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷδε πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβη, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Αλώπηξ, Ὁ λέων.

Αλώπηξ μή πω θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατά τινα τύχην αὐτῷ συνήντησε, δὲ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. ἔπειτα τοδεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν ὡς δὲ πρότερον. ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάρησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα, διαλεχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια, καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

Αἴλουρος, καὶ ἀλεκτρυών.

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἠβουλήθη καταφαγεῖν. καὶ δὴ κατηγόρει αὐτοῦ, λέγων ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύττων κεκραγὼς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι.

πάλιν

& cornua,& extra puteum illinc exiluerim,
& te postea extraham hinc. ab hirco,
aũt ad hoc prompte officio præstito, illa cũ ex pu-
teo sic exiluisset, exultabat circum os
læta,hircus autem ipsam accusabat,quod trans-
gressa fuerit cõuentiones.illa aũt, sed si tot inquit,
mentes possideres,quot in barba pilos, non
ante descendisses,quàm ascensum consyderasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum
oportere prius fines consyderare rerum,
deinde sic ipsas aggredi.

5. Vulpes & Leo.

VVlpes cum nunquam uidisset Leonem, cũ
ei casu quodam occurrisset,pri
mum sic timuit, ut fermè moreretur. Dein-
de cum secundo uidisset,timuit certe,nõ tamẽ ut
prius. tertio autem cum ipsum uidisset, sic
cõtra eum ausa est,ut & accederet,& colloquere-
tur. Affabulatio.

Fabula significat conuersatione terribilia
quoq; accessu facilia fieri.

6. Feles & Gallus.

FEles comprehenso Gallo,cum rationabili ip-
sum causa uolebat deuorare.cæterum ac-
cusabat ipsum, dicendo molestũ esse hominibus
nocte clamantem, neq; permittentẽ somno frui.
eo uero respondente ad illorum utilitatem id
se facere, ut ad consueta opera excitarentur,

πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. τοι δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὠῶν τικτομένων, ὁ αἴλουρος εἰπὼν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι ἄτροφος οὐ μενῶ, τοῦτον κατεθοινήσατο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἱρουμένη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γεμὴν πονηρεύεται.

Αλώπεκες.

Αλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τοῦ οὐρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τοῦτ' αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τοῦ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος. καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρῄνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον. ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν εἶπεν, ὦ αὕτη, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐ δι' εὔνοιαν τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Αλώπηξ, καὶ βάτος.

Αλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπεὶ δὴ ὀλισθήσασα, καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτου.

rursus feles causam afferebat, quod impius esset erga naturam cum matre, ac sororibus coeundo. eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc oua pariantur, feles præfatus, sed si tu multis abundas euidentibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauam naturam peccare uolentem, si non uerisimili cum prætextu facere id possit, aperte tamen malignari.

7. Vulpes.

VVlpes laqueo capta, cum abscissa cauda euasisset, non uiuendam præ pudore existimabat uitam. decreuit itaq; & alijs uulpibus hoc idem persuadere, ut communi malo suum cœlaret dedecus. & iam omnibus collectis suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & supuacuum onus appensum. respondens autem ex ipsis quædam ait, heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significat prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo commodo.

8. Vulpes, & Rubus.

VVlpes sepe conscensa, cum lapsa casura foret, apprendit in adiutorium rubum

βάτου. ἡ δὲ τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς ἐκείνης κέντροις αἱμάξασα, καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν. οἴμοι. καταφυγοῦσαν μὲν ἐπί σε ὡς ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖρον διέθηκας. ἀλλ' ἐσφάλης ὦ αὕτη φησὶν ἡ βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἢ τις τῶν ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τοῖς ἀνθρώποις μάταιοι, ὅσοι βοηθοῖς προσέχουσιν, οἷς δ' ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

Αλώπηξ, ἡ κροκόδειλος.

Αλώπηξ, ἡ κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. πολλὰ δὲ τὸ κροκοδείλου ὑπερήφανον περὶ τῆς προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γυμνασιαρχηκότων, ἡ ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὦ τᾶν, εἶπεν, ἀλλὰ κἂν μὴ σὺ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδομένοις ἀνδράσιν, ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

Αλεκτρυόνες, καὶ πέρδιξ.

Αλεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πιάμενος ἡ πέρδικα σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τὴν δὲ, τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἡδύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κἀκείνους ἑώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθείς, εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νοῦ οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

rubū. Quare cum pedibus ſuis illius aculeis lacerratis doleret, ad eam dixit, hei mihi, confugi enim ad te tanq; ad auxiliatorē, ſed tu peius me tractaſti. ſed erraſti, heus tu inquit rubus, quæ me apprendere uoluiſti, quæ omnes apprendere ſoleo.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic homines quoq; eſſe ſtultos, qui ad eos auxilij gratia accurrūt, quib⁹ magis iniuria afficere natura inſitum eſt.

9. Vulpes, & Crocodilus.

VVlpes & Crocodilus cōtendebant de nobilitate. cū multa autē Crocodilus ſuperba de progenitorum narraſſet ſplendore, quód exercitationū prīcipes fuerit, Vulpes ſuſcipiēs 'o amiciſſime, ait, ſed ſi ipſe nihil dicas, tamē excute uidēris antiquis temporibus eſſe exercitatus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat mendaces uiros res ipſas arguere.

10. Galli, & Perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis paſci dimiſit, qui cum ipſam uerberarent, ac expellerent, illa triſtabatur ualde, exiſtimans ut alienigenā hæc ſe pati à gallis. Cum uero paulo poſt & illos uideret pugnare, & ſe ipſos cædere, mœrore ſoluta, ait, ſed ego poſthac non triſtabor, uidens & ipſos pugnare inter ſe.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι, ῥᾳδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μὴ ἐν τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

Αλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἑκάστῳ αὐτοῦ σκευῶν διαφθυνομένην, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην. ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη· ὦ οἵα κεφαλή, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τὸ σῶμα, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

Ανθρακεὺς, καὶ γναφεύς.

Ἀνθρακεὺς ἐπί τινος οἰκίας, ἧς καὶ γναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. ὁ δὲ γναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτο διαιτήσαιμι ἐγώ γε πρᾶξαι. διὰ γὰρ, μή ποτε, ἃ περ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πλήσοις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

Αλιεῖς.

Ἁλιεῖς εἶλκον σαγήνην. βαρείας δὲ, αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ ἡσύχου ταύτην ἑλκύσαντες, τὴν μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ, πάμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον, ὅτι καὶ τἀναντία πεπονθέναι φασίν. εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε· μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι· τῇ γὰρ ἡδονῇ ὡς ἔοικεν, ἀδελφὴ ὄδιμ

Fabula ſignificat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cùm ipſos uideant neq; a ſuis abſtinere.

11. Vulpes.

VVlpes in domũ mimi profecta & ſingula ipſius uaſa perſcrutata, inuenit & caput laruæ ingenioſe fabricatum, quo & accepto manibus, ait, o quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, ſed animo inconſultos.

12. Carbonarius, & fullo.

CArbonarꝰ in q̃dã habitãs domo, rogabat ut & fullo accederet, & ſecum cohabitaret; ſed fullo reſpondendo ait; ſed non hoc poſſem ego facere. timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat omne diſſimile eſſe inſociabile.

13. Piſcatores.

PIſcatores trahebãt uerriculũ, qd' cũ graue foret, gaudebãt, & exultabãt, multũ ineſſe p̃dæ exiſtimantes. ſed cùm in litus ipſum traxiſſent, piſcesq; paucos quidẽ, ſed lapidem in eo permagnũ inueniſſent, triſtari & mœrere cœperũt nõ tã piſciũ paucitate, q̃ quód & cõtraria antea aio præſumpſerãt. qdã aũt inter eos natu grãdior dixit; ne triſtemur o ſocij; nam uoluptati ut uidetur, ſoror

ἐστὶν ἡ λύπη. καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

Κομπαστής.

Ανήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλά τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἀν τῇ ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τῶν δὲ παρόντων τὶς ὑπολαβὼν, ἔφη: ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἐστὶν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων, ἰδοὺ ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

Αδύνατα ἐπαγγελλόμενος.

Ανὴρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἴ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνούμενος εἰς θυσίαν. καὶ δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, καὶ πῦ σοι ταῦτα ἢν ὑγιάνῃς, ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναστῆναί με ἐντεῦθεν, ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως κατεπαγγέλλονται, ἅπερ τελέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

Ανὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν δελφοῖς ἧκεν ἀπόλλωνα,

est tristitia;& nos igit oportebat tantũ ante læta/
tos,omnino aliqua in re etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustra/
ta spe.

14. Iactator.

VIr quidam peregrinatus, deinde in
suam patriam reuersus, aliáq; multa in di/
uersis uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiam
Rhodi saltasse saltum, quem nullus eius lo/
ci potuerit saltare, ad hoc & te/
stes,q ibi iterfuerũt,dicebat habere.qdã aũt ex ijs
qui aderant,suscipiens ait,heus tu, si uerũ hoc est,
non est tibi opus testibus.En Rhodus, en sal/
tus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prompta rei
demõstratio sit,oẽm sermonẽ uanũ esse & supua
cuum.

15. Impossibilia promittens.

VIr pauper ægrotans,& male affectus,
cũm à medicis desperatus esset,deos
rogabat,pollicens si sanitatem sibi rursus restitu/
issent, centum boues ipsis oblaturum esse in
sacrificium.uxore autem eius audiente,& ubi
tibi hæc,si conualueris? ille ait,putas enim surgere
me hinc, ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat,multos facilè pollicerí,
quæ re comprobare non sperent.

16. Malignus.

VIr malignꝰ ad eũ, q i Delphis est,iuit Apol/

λωνα, πειρᾶσαι τοῦτον βυλόμενος, καὶ δὴ λαβὼν σχοινίον ἐν τῇ χειρί, καὶ τοῦ τῇ ἑαυτῦ σκεπάσας, ἔσκε τε τοῦ τρίποδος ἔνισα, καὶ ἤρετο τὸν θεὸν λέγων; ἄπολλον, ὁ μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον, ἔμπνουν, ἢ ἄπνουν; βυλόμενος, ὡς εἰ μὲν ἄπνουν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ σχοινίον, εἰ δὲ ἔμπνουν, εὐθὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο προενεγκεῖν. ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτοῦ γνοὺς ἐπίνοιαν, εἶπεν· ὁπότερον, ὦ οὗτος, βούλει ποιῆσαι, ποίησον· παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τοῦτο πρᾶξαι, ἤτοι ζῶν, ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδεῖξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον ἡ ἀλήθεια.

Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς, ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες, οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. εὐθὺς δὲ θεώμενοι, ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμενον ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο· οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μετ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐσώσατο.

Φένακες.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. οἱ δὲ θεοὶ παρᾶσαι τοῦτον βυλόμενοι, τὸ πάθος ἀπήλλαξαν. ὁ δὲ ἀνασὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, σεσταμένους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τῶν βωμῶν θεὶς ὁλοκαύτωσεν. οἱ δὲ θεοὶ βυλόμενοι

pollinem tentaturus ipsum. Atq; ideo cõprehẽso passerculo manu, & eo ueste contecto, stetitq; proximè tripodem, ac rogauit Deũ dicendo: o Apollo, quod manibus fero, utrum, uiuum ne est, an mortuum? nam si mortuum diceret, uiuũ oñsurus erat passerculũ, sin uiuũ, stati suffocatum mortuum illum efferre. Sed deus, maligna ipsius cognita mente, ait; utrum uis heus tu facere facito, penes te eñ est istud facere, siue uiuũ q̃d cõtines, siue mortuum ostendere.'

Affabulatio.

Fabula significat, numẽ neq; decipi posse, neq; q̃c q̃ latere.

Piscatores.

PIscatores egressi ad uenationẽ, cũ multo tempore defatigati, nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant. sed statim Thunnus, maximo quodam insectante pisce, in nauigium ipsorum insiluit, quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe, quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

VIr pauper ægrotãs, orabat deos, si euaderet, boues centũ in sacrificiũ oblaturũ. sed dei tẽtaturi à morbo liberarunt. at ille surgẽs, qm̃ bob⁹ carebat, ex adipe boues cẽtũ à se formatos, in ara positos sacrificauit. Sed dei

βουλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ εἶπεν. ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ δὲ ἀπτικὰς χιλίας εὑρήσεις. ἐκεῖνος δὲ διυπνισθεὶς, σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς περιτυχὼν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη. ἁλοὺς δὲ ἤδη, ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδεῖτο, χίλια χρυσίου τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος. ὡς δ' οὐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀπεμπολήθη χιλίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

Βατραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες, ἐπεζήτουν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι. ὅπερ ἰδὼν ἅτερος, θατέρῳ φησί. συγκατέλθωμεν ὦ οὗτος εἰς τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ, ὑπολαβὼν εἶπεν. ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

Γέρων, καὶ θάνατος.

Γερων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, κἀπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν, ἀπειρηκὼς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπιστάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπι-

θῇς

ipſum ulturi, in ſomnijs adfuerunt ei, dicentes, abi ad litus ad eum locū, illic enim Atti/cas mille drachmas iuenies. ille aūt excitat⁹, læt⁹ & alacer ad demonſtratum locum perrexit aurum diſquirens. ſed illic in piratas incidit, & ab ipſis cōprehēſus eſt. capt⁹ ergo, ut dimitteret pira tas orabat, mille auri talenta daturum ipſis promittens. ſed cum non crederetur, abactus ab ipſis diuenditus eſt mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat mendacijs hominum inimicum eſſe deum.

Ranæ.

RAnæ duæ in palude paſcebant. æſtate aūt ſic cata palude, illa derelicta, quærebant aliā. cæterū profundū inuenerūt puteū, quo uiſo, altera alteri inquit, deſcendamus heus tu in hunc puteum. illa reſpondendo ait, ſi igitur & hic aqua aruerit, quomodo aſcendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere inconſyderate res aggredi.

Senex, & Mors.

SEnex q̄ndā incisis i mōte lignis, ac i humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defeſſus & depoſuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. at morte illico adſtante & cauſam rogante, qua ſe uocaſſet, ſenex ait, ut onus hoc ſullatum im/

θῆς μοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θανάτου ἐπιθυμεῖν, ὅμως δὲ ζῆν πολύ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

Γραῦς, καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσκαλεῖταί τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτὴν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν. εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ. καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρεσβύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἕν τι τῶν περὶ οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος, ὁσημέραι ἀπῄει. ἡ μὲν οὖν γραῦς, τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα καθ' ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον μὲν οὖν εἶπεν ἐκείνη τανῦν οὐδοτιοῦν βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν. νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπειν φῄς, οὐδοτιοῦν ἐκείνων ὁρῶ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπιστώμενοι.

Γεωργὸς, καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργὸς

ponēres mihi. Affabulatio.
Fabula ſignificat oēm hoīem uitæ ſtudioſū eē, & li cet infinitis piculis imerſus, uideat mortē appetere tamen uiuere multo magis, & mori eligere.

Anus, & Medicus.

MVlier anus dolens oculos, condu/xit medicū quēdā mercede, cōuētiōe facta ſi ſe curaret, pactam mercedē ei daturā, ſin aūt minīe, nihil daturā. ag/greſſus eſt igitur medicus curam. Quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquā uidere poſſet ea hora ob unctionem, ipſe uas aliquod ex domo auferens, quotidie diſcedebat. Anus igīt ſuā ſupellectilē uidebat ſingulis diebus minui, adeo ut tandem omni/no liberatæ nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea efflagi tante quaſi pure iam uidente, & teſtes adducente, magis certe ait illa nunc nihil uideo. nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nunc autē cū me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prauos homines ex iis quæ agant, ignaros cōtra ſe ipſos argumentum afferre.

Agricola, & filij ipſius.

Agricola

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας περὶ γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἔφη· παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι. ὑμεῖς δ' ἂν ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ τινα κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν ἀμπελον γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν. τῇ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον. ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις. Δεσπότης, καὶ κώμες.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀπολειφθείς, πρῶτα μὲν, τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας. τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας, ἐδοιπόρησε. οἱ δὲ κῶμες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται; Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς μάλιστα φεύγειν μὴ φυλάττεσθαι χρή, οἵ τινες οὐ δὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ, καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ᾠὸν αὐτῇ τίκτουσαν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δὶς τέξεται τὴν ἡμέρας, τοῦτο ἐποίησεν. ἡ δ' ὄρνις πιμελὴς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τὴν ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Επιμύθιον.

AGricola quidam uita exceſſurus, ac uo
lens ſuos filios periculum facere
de agricultura, uocatis ipſis, ait, filij
mei, ego iam è uita diſcedo, uos autem ſi quæ in
uinea à me occultata ſunt, quæſieritis, ĩuenietis o/
mnia. illi igitur rati theſaurum illic defoſ/
ſum eſſe, omnem uineæ terram poſt interi/
tum patris defoderunt, ac theſaurum non inue/
nerunt, ſed uinea pulchre foſſa multi/
plicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat laborem theſaurum eſſe homi/
nibus.

Herus, & Canes.

VIr quidam à tempeſtate in ſuo ſuburbio
deprehenſus, primum oues co/
medit, hinc capras. tempeſtate autem inualeſcen/
te, & oparios boues iugulatos comedit. canes ue/
ro his uiſis, dixerunt inter ſe,
ſed fugiamus nos hinc. ſi enim operariorum
boũ her⁹ noſter nõ abſtinet, quo mõ noſtrũ abſti
nebit?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos maxime fugere, & caue/
re oportere, qui neq; ſuorum abſtinent.

Mulier, & Gallina.

MVlier q̃dã uidua gallinã hẽbat ſingul' dieb⁹
ouum ſibi parientem, rata uero ſi plus gal/
linæ ordei proijceret, bis parituram die, hoc
fecit. ſed gallina pinguefacta ne ſemel quidem
die parere potuit.

Affabulatio.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβαλλουσι.

Κυνόδηκτος.

Δηχθεὶς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιήει ζητῶν. ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ ὦ οὗτος εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει λαβὼν ἄρτον, καὶ τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος. κἀκεῖνος γελάσας ἔφη. ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

Νεανίσκοι, καὶ μάγειρος.

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἅτερος τούτων μέρος τὶ τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον. ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν. ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν. ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ἐπιορκούμενον θεὸν οὔκουν λήσεσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε θεὸν οὐ λήσομεν.

Εχθροί.

Δυο

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos, qui ob auaritiam plu/rium ſunt appetentes, & quæ adſunt, amit/tere.

25. Morſus à cane.

MOrſus à cane quidam medicaturum circu/ibat quærẽs, cũ aũt occurriſſet qdã ei, & co gnoſceret, qd' q̃rebat, heus tu ait, ſi ſanari uis, acci pe panẽ, atq; eo ſanguinẽ uulneris ſicca, & ei q mo mordit cani ad edendum præbe. & is ridẽdo ait, ſed ſi hoc fecero, oportebit me ab oĩbus qui in urbe ſunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prauos etiã homĩes beneficio af fectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

26. Adoleſcentuli.

DVo adoleſcentuli apud cocũ aſſidebant, & coco in aliquo domeſtico opere occupato, alter horum, partem quandam carnium ſubre/ptam in alterius demiſit ſinum. conuer ſo autem coco, & carnem quærente, qui abſtulerat, iurabat nõ habere, q ãt hẽbat, nõ abſtu liſſe. cocus uero cognita malitia ipſorum, ait, ſed & ſi me latueritis, peie/ratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quod licet homĩes peierantes la teamus, deum tamen non latebimus.

27. Inimici.

Duo

Δύο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ θαλάσσης νεὼς ἔπλεον. ὧν ὁ μὲν ἐπὶ θαλάσσης πρύμνης, ὁ δὲ ἐπὶ θαλάσσης πρώρας ἐκάθητο. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ θαλάσσης νεὼς μελλούσης καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον αὐτῷ μέρων τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. τοῦ δὲ φάσκοντος, ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔσεσθαι λυπηρὸν εἶπεν ὁ θάνατος, εἰ γε ὄψομαι μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

Αἴλουρος, καὶ μύες.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων αἴλουρος τοῦτο ἔγνους ἦκεν ἐνταῦθα. καὶ καθέκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν. οἱ δὲ, καθ' ἑκάστην ἑαυτοὺς ἁναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ πανταπασιν ἀπολώμεθα. ἢ γὰρ αἴλουρος μὴ δυναμένου δεῦρο ἀφικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρος μηκέτι τῶν μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι. καὶ δή ἀπὸ πασπάλης τινὸς ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπῳώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη. ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ ᾖς, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ. ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς φυσικῆς μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἁλίσκονται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Αλώπηξ,

DVo quidam inter ſe inimici, in eadem na/ui nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora ſedebat. tempeſtate autem ſuperue niente, & naue iam ſubmergen/da, qui erat in puppi, gubernatorem rogabat, utrã pars nauigij prius obruenda eſſet. cumq; ille prora dixiſſet, ſed mihi non erit gra/ue, ait, mors, ſi uiſurus ſum ante me inimicum morientem. Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos homines nihil ſuum nocumẽtum curare, ſi modo inimicos ſuos uideant ante ſe malo affectos.

28. Felis, & Mures.

IN domo quadã cũ multi eſſẽt mures, felis hoc cognito iuit eò, ac eorum ſingulos ca/ptos deuorabat. at illi quotidie cum ſe ab/ſumi uiderent, dixerunt inter ſe, ne poſthac in/fra deſcendamus, ne penitus pereamus. nam ſi felis non poteſt huc uenire, nos ſalui erimus. ſed felis nõ amplius muribus deſcen dentibus, decreuit per aſtutiam eos fallens euo/care. cæterũ conſcenſo peſſulo quodã, de eo ſe ſu/ſpẽdit, & mortuũ ſimulabat. ex muribꝰ aũt quidã acclinatus, uiſoq; eo inquit, heus tu, & ſi ſac culus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prudentes homines, cum aliquorũ prauitatẽ expti fuerit, nõ amplꝰ eorũ fal li ſimulationibus.

29. Vulpes

Ἀλώπηξ, καὶ πίθηκος.

Ἐν συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο πίθηκος. καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν πίθηκον λαβοῦσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὕροι μὲν αὐτὴ λέγουσα θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ. τοῦ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προὐτρέπετο αὐτὸν ἅ τε δὴ βασιλέα τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. ὁ δ' ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ συλληφεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο τὴν ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, δυστυχήμασι περιπίπτουσι.

Θύννος, καὶ δελφίν.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ δελφῖνος, καὶ πολλῷ τοῦ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἴς τινα νῆσον. ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν. ὁ δὲ θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν. οὐκέτιμοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

Ιατρὸς,

Vulpes, & Simius.

IN concilio quondã irrationaliũ anialiũ saltauit Simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in casse quodam carnem uidit, Simium secum illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurum illum dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret, atq; hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. at ille inconsyderate profectus, & captus à casse, quod decepisset, accusabat uulpem. illa autem ei, o Simie talem tu habẽs dementiam, brutis dominaberis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos q actiones aliquas incõsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus, & Delphin.

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. cum capiendus foret, inscius ob uehementem impetum decidit in insulam quandam. ab eodẽ uero impetu & Delphin cum eo eiectus est. Thunnus aũt cõuersus, cum agentem animam Delphinum uidisset, ait, nõ amplius mihi mors molesta ẽ, cũ eũ uideã, q mihi causa fuit ipsius, unà mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miserias ferre homines, si eos, qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere uideant.

Ιατρὸς, καὶ νοσῶν.

Ιατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε. τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν. οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις ἔφη. βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν. ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους, ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.

Ιξευτὴς, καὶ ἔχις.

Ιξευτὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψυλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βουλόμενος ἐφεώρα. καὶ δὴ λαθὼν, ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. καὶ δ' ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε. δύστηνος ἐγὼ. ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

Κάστωρ.

Ο Κάστωρ, ζῶόν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον. οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπειδὰν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Επιμύθιον.

31. Medicus, & ægrotans.

MEdicus ægrotũ curabat, ægroto autẽ mortuo, ille efferentibus dicebat, homo hic si uini abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, nõ interijsset. qdã aũt ex ijs q aderãt respõdẽdo ait, optie, nõ optebat te hæc nũc dicere, cum nulla utilitas est, sed tunc admonere, cum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat oportere amicos tẽpore necessitatis præbere auxilia.

32. Auceps, & Vipera.

AVceps uisco accepto, & arũdinib⁹, aucupatũ egressus ẽ. uiso aũt turdo sup alta arbore sedente, & arundinibus inter se in lõgitudinẽ coniunctis, sursum eum cõprehensurus, suspiciebat. cæterũ ignarus uiperã dormientem conculcauit. hæc uero irata momordit ipsum. ille iam agens animam dicebat, me miserũ, aliũ enim capturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab alijs id ipsum pati.

33. De Fibro.

FIber animal est quadrupes, in stagnis pleruq; degẽs, cuí⁹ pudẽda dicũt usui esse medicis. hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, abscissa sua pudenda proijcit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῶν ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

Κύων, καὶ μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν. ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπου περ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε. οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις, μαθήματα γίνονται.

Κύων, καὶ λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. λύκου δ' ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος θήσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. νῦν μὲν γάρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός. ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους. κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγὼν, πιμελέστερος ἔσομαι. καὶ σοὶ ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθεὶς, ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα. καὶ στὰς κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε εἰ τραποτοῦδε πρὸ τῶν ἐπαύλεώς με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines pru/
dentes pro sua salute nullum agere respe/
ctum pecuniarum.

34 Canis, & Cocus.

CAnis irrumpens in culinam,& Co
co occupato,corde arrepto fugit.at
cocus conuersus ut uidit ipsum fugientem,a/
it,heus tu scito ubi ubi tu fueris,me te obseruatu/
rum.non enim mihi cor
abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat,sæpe mala ho
minibus documenta esse.

35 Canis,& Lupus.

CAnis añ stabulũ quoddã dormiebat,cũ lup⁹
irrupisset, & deuoratu/
rus eum esset,rogabat, ne tunc se mactaret. nunc
em̃ inqt tenuis sum,& macilẽtus, si aũt parumper
expectaueris,mei domini facturi sunt nu/
ptias,& ego tunc multa depastus, pingui/
or ero,& tibi suauior cibus fiam.
Lupus igitur persuasus,abiuit. post aliquot di/
es reuersus, inuenit superius sup domicilio canẽ
dormientem,& stans inferius ad se uocabat,
admonens eum fœderis. & Canis,
o lupe,si posthac ante stabulum me uideris dor/
mientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

Κύων, καὶ ἀλεκτρυών.

Κυων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον. ἑσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβάς. ὁ δὲ κύων, πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε. καὶ στᾶσα κάτωθεν πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου. ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. τοῦ δὲ, εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσαι ὑπὲρ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας, αὐτὴν διεσπάραξεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς, ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

Λέων, καὶ βάτραχος.

Λεων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγατι ζῶον εἶναι. προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τοῦ λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τοῦ ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

Λέων, καὶ ὄνος, ἀλώπηξ.

Λεων, καὶ ὄνος, καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποιησάμενοι,

Fabula ſignificat prudentes homines, cum aliqua in re periclitati, ſalui facti fuerint, ca uere ab ea quandiu uixerint.

36. Canis, & Gallus.

CAnis, & gallus inita ſocietate iter faciebant, ueſpera autē ſuperueniente Gallus conſcenſa arbore, dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatæ. cum Gallus, ut aſſolet, noctu cantaſſet, uulpes, ut audiuit, accurrit, & ſtans inferius, ut ad ſe deſcenderet, rogabat, ꝙ cuperet cōmēdabile adeo cātu aial complecti. cum autē is dixiſſet, ut ianitorē prius excitaret ad radicem dormientē, ut cū ille aperuiſſet, deſcenderet. & illa quærēte, ut ipm uocaret, canis ſtatim proſiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines inimicos inſultantes, ad fortiores aſtu mittere.

37. Leo, & Rana.

LEo audita aliqn̄ Rana ualde clamante, uertit ſe ad uocem, ratus magnum aliquod animal eſſe, parūper aūt expectādo, ut uidit ſtagno egreſſam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat non oportere ante ꝙ uideas, uoce ſola perturbari.

38. Leo, & Aſinus, & Vulpes.

LEo, & Aſinus, & Vulpes, inita ſocieta-

σάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλλη-φθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τοῖς ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μοίρας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο. καὶ ὁ λέων δυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι μοίρίζειν ἐκέλευσεν. ἡ δ' εἰς μίαν μοῖραν πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε ὦ βελτίστη διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν. ἡ δ' εἶπεν, ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

Λέων, καὶ ἄρκτος.

Λέων, καὶ ἄρκτος ὁμοῦ βουκολοῦντες περιτυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ δὴ πολλῆς μάχης μὴ σκοτοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιϊοῦσα, περπωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βούκερων ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα, καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, δειλαιοι ἡμεῖς εἶπον ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαίνουσιν.

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ἐπισάντος δέ τινος αὐτῷ καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ θύραι οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφηρημένα, ἀνεπήδησέ τε σενάξας.

καὶ

te egressi sunt ad uenandū. multa igit̄ præda capta, iussit Leo Asino, ut diuideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent, eos hortabatur. & Leo iratus, Asinum deuorauit. Inde Vulpi, ut diuideret, iussit. illa uero in unā partē oībus cōgestis, sibi minimum quiddam reliquit. tum Leo ipsi, quis te o optima diuidere sic docuit? ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo, & Vrsus.

LEo & Vrsus simul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. grauiter igitur à se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiam uertigine corriperent̄, defatigati iacebāt. Vulpes aūt circūcirca eundo, ubi prostratos eos uidit, & hinnulum in medio iacentem, hunc per utroscꝫ percurrendo, rapuit, fugiensꝫ abiuit. at illi uidebant quidē ipsam, sed quia nō poterant surgere, nos miseros dicebāt, quia uulpi laborauimus.

Affabulatio.

Fabula significat, alijs laborantibus, alios lucrari.

Vates.

VAtes in foro sedens disserebat, cū aūt supueniisset quidam derepēte, & nunciasset, quod domus ipsius & fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus, ablata omnia, exiluit suspirando,

& currendo

καὶ δρομαῖος ᾔει, τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὗτος εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τὴν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

Μύρμηξ, καὶ περιστερά.

Μυρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο. περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελοῦσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν. ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξευτὴς δέ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεὶς, ἐπὶ δὲ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ᾔει. τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τοῦ ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ, ἀλγήσας, τοὺς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθηα.

Νυκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθηα ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς δὲ μέσον. ἡ δὲ βάτος, ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν. ἡ δὲ αἴθηα τρίτη, χαλκὸν. καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ σὺν νεὼς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἴθηα τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἡ θάλαττα. ἡ δὲ

νυκτερὶς

& currendo ibat. at cum quidam uidisset ipm currentē, heus tu inqt, q alienas res pſci re profiteris, tuas ipſius non præuaticinabare.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui cum ſuam uitam praue gubernant, quæ nihil ad ſe attinent, præſcire conantur.

Formica, & Columba.

FOrmica ſitiens deſcendit in fontem, ac tracta à fluxu, ſuffocabatur. Columba uero hoc uiſo, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, ſuper quo ſedendo formica, euaſit. auceps autē quidam poſt hoc calamis cōpoſitis ad colūbā cōprehēdēdū ibat. hoc aūt uiſo, formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos proiecit, & columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere bñfactoribus gratiā referre.

Veſpertilio, & Rubus, & Mergus.

VEſpertilio, & rubus, & mergus inita ſocietate mercatoriā decreuerunt uitam agere. Ltaq; Veſpertilio argentum mutuata proiecit in medium, rubus ueſtem ſecum accepit, Mergus tertius, æs. & nauigauerunt. tempeſtate autem uehementi oborta, & naui euerſa, omnibus perditis, ipſi in terram euaſerunt. ex illo igitur mergus litoribus ſemper aſſidet, num quopiam æs eiciat mare.

Veſpertilio

νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, καὶ μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. ἡ δὲ βάτος, καὶ τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐσύστζον περιπίπτομεν.

Νοσῶν, καὶ ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὲρ τοῦ ἰατροῦ ἐρωτώμενος ὅπως διετηρήθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἱδρωκέναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔσχε, φρίκῃ συσχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετινάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρίτων αὖθις ὅπως διεγένετο. εἶπεν ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος ὅπως ἔχεις, ἐγὼ εἶπεν ὦ οὗτος, ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν,

Ξυλευόμενος, καὶ ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις πρὰ τῷ ποταμῷ, τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμηχανῶν τρίνυν πρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν. καὶ εἰ οὗτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τοῦ δὲ, μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ, μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς ἐκεῖνον

τὸν

Vespertilio uero creditores timens, interdiu non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, sicubi suam cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum recidere.

43. Aegrotus, & Medicus.

AEgrotus quidã à medico rogat⁹, quomodo ualuisset, plus ait quàm oporteret sudasse. ille autẽ bonũ ait hoc esse. secũdo uero ab ipso ite rũ rogat⁹, quõ habuisset, horrore correptũ ait ualde concussum fuisse. ille & hoc bonum esse ait. Tertio rogat⁹ quomõ ualuisset, ait in intercutẽ incidisse. ille & hoc rursus bonum ait esse. inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes, ego ait heus tu ex bonis occidor.

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominib⁹ odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

44. Lignator, & Mercurius.

LIgnator quidam apud fluuium suam amisit securim, inops igitur consilij iuxta ripã sedẽdo plorabat. Mercuri⁹ aũt itellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluuium, auream sustulit securim. & an hæc esset, quã perdiderat, rogauit. illo non eam esse dicente, iterum urinatus, argenteam sustulit. illo neq; hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam

ipsam

τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. τῇ δὲ, τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, πάσας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ, παραγενόμενος, πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο. καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. ἐπιφανεὶς οὖν ὁ ἑρμῆς κἀκείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν. καὶ ἤρετο εἰ ταύτην ἀπέβαλε. τοῦ δὲ, σὺν ἡδονῇ, ναὶ ἀληθῶς ἥ δ' ἐστὶ φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ' οὐ δὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις ὁ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

Ονος, καὶ κηπωρός.

Ονος ὑπηρετούμενος κηπωρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ἤυξατο τῷ διῒ ὥς τε τοῦ κηπωροῦ ἀπαλλαγεὶς ἑτέρῳ ἀπεμπολησθῆναι δεσπότῃ. τοῦ δὲ διὸς ἐπακούσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει πλέον, ἢ πρότερον ἀχθοφορῶν, καὶ τόν τε πηλόν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμεῖψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε. καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπολεῖται. εἰς χείρονα τρίνων τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ στεναγμῶν ἔφη. οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἦν μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν. οὗτος γὰρ ὡς ὁρῶ, καὶ ὁ δέρμα μου κατεργάσεται.

ipſam ſuſtulit,illo hanc uere eſſe deper
ditam dicente, Mercurius probata ipſius
æquitate,omnes ei donauit. ille profe/
ctus omnia ſocijs, quæ acciderant,nar
rauit. Quorum unus eadem facere decreuit,
& ad fluuium profectus, & ſuam ſecurim
cõſulto demiſit in ꝓfluentẽ, & plorãs ſedebat.ap/
paruit igitur Mercurius & illi,& cauſa intellecta
ploratus, urinatus ſimiliter aureã ſecurim extulit,
& rogauit an hanc amiſiſſet.illo lætabundo,& ue/
re hæc eſt dicente, peroſus deus tan
tam impudentiã,nõ ſolum illam detinuit,ſed ne
propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, quantum iuſtis deus auxilia/
tur,tantum iniuſtis eſſe contrarium.

45. Aſinus,& Hortulanus.

ASinus ſeruiens olitori, quoniam parum
comedebat,plurimũ laborabat,precat⁹ ẽ Io
uem,ut ab olitore liberatus,alteri uenderetur do/
mino.cum Iupiter exoratus,iuſſiſſet
ipſum figulo uẽdi,iterũ iniquiore aĩo ꝓferebat,q̃ꝫ
prius,onera,& cœnum, & te
gulas ferre. Rurſus igitur,ut mutaret dominũ ro/
gauit,& coriario uenundatus eſt. peiorem itaq;
prioribus herum nactus, uidens quæ ab
eo fierent, ſuſpirando ait,hei mihi mi/
ſero,melius erat mihi apud priores he/
ros manere. hic enim ut uideo, & pellem meã o/

περγάσεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς πρότερον δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πεῖραν.

Ορνιθοθήρας, καὶ κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνιθα ἴδεν παγίδας. κορυδαλὸς δὲ τοῦτον πόρρωθεν ἰδὼν, ἐπωθάνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο. τοῦ δὲ, πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα δὲ πορρώτερω ἀποχωρήσαντος καὶ κρυβέντος, ὁ κορυδαλὸς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἅλω. τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρα ἐπιβαμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν. ὦ οὗτος, εἰ τοιούτῳ πόλιν κτίζεις, οὐ πολλοὺς εὑρήσεις τοὺς συνοικοῦντας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσιν.

Οδοιπόρος.

Οδοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ἤυξατο, εἴ ἄρα εὑρήσει τί, ὃ ἥμισυ τοῦτο Ἑρμῇ ἀναθήσειν. περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μεστῇ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνης μὲν ἔφαγε. τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὀστᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας. ἀπέχεις ὦ Ἑρμῆ τὴν εὐχήν. τοῦ γὰρ εὑρεθέντος τὰ ἐκτὸς καὶ ξύλα, πρός σε διανέμηται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς θεοὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφιζόμενον.

Παῖς, καὶ μήτηρ.

Παῖς

perabitur. Affabulatio.
Fabula ſignificat tunc maxime priores domi/
nos à famulis expeti, cum de ſecundis peri/
culum fecerint.

46. Auceps, & Caſſita.

AVceps auibꝰ ſtruxerat laqueos, alauda uero
hunc procul uidẽs rogauit, quid nã opareẽ,
eo urbem condere dicente, deinde pro/
cul regreſſo, & abſcondito, Galeri/
ta uiri uerbis credendo, acceſſit ad
caſſem, & capta eſt. at aucupe accurrente,
illa dixit, heus tu, ſi talem urbem condis, non
multos inuenies incolentes.

Affabulatio.
Fabula ſignificat, tũc maxĩe domos & urbes deſo
lari, cum præfecti moleſti fuerint.

47. Viator.

VIator multa confecta uia, orauit, ſiquid
inuenerit, dimidiũ Mercurio dedicaturũ.
nactus igitur peram cariotarum, & amygdalarũ
plenam, atq; ea accepta, eas comedit. ſed
cariotarũ oſſa, & amygdalarũ cortices ſup altari q̃
dam impoſuit, locutus, habes o Mercuri,
uotum. nam rei inuentæ exteriora & interiora
tecum partior.

Affabulatio.
Fabula aduerſus uirum auarum, qui & deos ob
cupiditatem fallit.

48. Puer, & Mater.

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρί. ἡ δὲ μὴ ἐπιπλήξασης, μᾶλλον μὴν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. ἐπαυρφώρῳ δέ ποτε ληφθείς, ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον. ἡ δὲ μητρὸς ἑπομένης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῇ δημίῳ ἐδέετο βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς ἀὐτήν. ἡ δὲ ταχέως τῷ σώματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος ἀὐτῆς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν. αὐτή μοι τῆς ἀπολείας γέγονεν αἰτία. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτον ἐκέκλοφειν ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων, ἐπὶ μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν, καὶ θάλασσα.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαλήνην οὖσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπολήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάντιον πριάμενος, ἀνήχθη. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηὶ διεσώθη. μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης, ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα, τὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντος ὑπολαβὼν οὗτός εἶπε. φοινίκων αὖθις ὡς

ἔοικεν

PVer ex literario ludo condiſcipuli librum furatus, tulit matri, cum ea uero non corripuiſſet, ſed potius amplexata fuiſſet, prouectus ætate cœpit & maiora furari. in ipſo autem furto aliquãdo deprehenſus, ducebat̃ recta ad mortẽ. at ſequente, & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narraret in aurem. quæ cum illico ori filij ſe admouiſſet, ille aurẽ dentibus demorſam abſcidit. matre autem & aliꝭs accuſantibus, quia non ſolum furatus ſit, ſed & in matrem impius eſſet, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit cauſa. ſi enim cum librum furatus fui, me corripuiſſet, non ad hæc uſq; procedendo, nuuc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eorũ quæ nõ in principio puniuntur, in maius augeri mala.

49. Paſtor, & Mare.

PAſtor in maritimo loco armentum paſcens uiſo tranquillo mari, deſydera-
uit nauigare ad mercaturam. uenditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, ſoluit. tempeſtate uero uehementi facta, & naui in periculo ut ſubmergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua naui euaſit incolumis. poſt uero dies non paucos tranſeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirãte, ſuſcepto ſermone, hic ait, cariotas iterũ, ut

ἔοικεν ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Ῥοιὰ, καὶ μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ μηλέα πρὸς ἄλληλας ἤριζον. πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, παυσώμεθα εἶπεν ὦ φίλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων στάσεσι, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πείθονται εἶναί τι.

Ασπάλαξ.

Ο Ασπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι. φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ, συγκαμινέαν μητρὸς ὁρῶ. εἶτα αὖθις φησι, λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι. κἀκτρίτου πάλιν, χαλκῆς φησι φιάλου κτύπον ἀκούω. ἡ δὲ μήτης ὑπολαβοῦσα εἶπεν. ὦ τέκνον. ὡς ἤδη καταμανθάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται. καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκες, καὶ πέρδικες.

Σφῆκες καὶ πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι, πρός γεωργόν ἦλθον παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν. οἱ μὲν πέρδικες, σκάψειν τὰς ἀμπέλους. οἱ δὲ

uidetur, desyderat, & propterea uidet quietum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documento esse.

50. Punica, & Malus.

PVnica & malus de pulchritudine cõtẽdebãt. multis cõtentionib⁹ interim factis, rubus ex proxima sepe audiens, desinamus ait o amice aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstantiorum seditionibus, uilissimos quoq; conari esse aliquos.

51. Talpa.

TAlpa cæcũ animal est. dixit igitur aliquando matri, morum mater uideo. deinde rursus ait, thuris odore plena sum. & tertio iterum, ærei inquit lapilli fragorem audio. Mater uero respondendo ait, o filia ut iam percipio, non solum uisu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nõnullos iactabũdos impossibilia promittere, & in minimis redargui.

52. Vespæ, & Perdices.

VEspæ & perdices sitibundæ ad agricolam iuerunt, ab eo petentes bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam redditurum, perdices fodere uineas,

οἱ δὲ σφῆκες κύκλω περιϊόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη. ἀλλ' ἔμοι γέ εἰσι δύο βόες, οἳ μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν. ἄμεινον οὖν ἐστιν ἐκείνοις δοῦναι, ἤπερ ὑμῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταὼς, καὶ κολοιός.

Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου τὸ κάλλος χειροτονεῖν. αἱρουμένων δὲ τοῦτον πάντων, κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' εἰ σοῦ βασιλεύοντος ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιὸς, καὶ ἀλώπηξ.

Μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑστὼς δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγεν. ἀλώπεκος δ' ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας θήγει, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ. εἰ γάρ με κίνδυνος περιστάη, οὔκουν με τηνικαῦτα πρὸς τοὺς ὀδόντας ἀκονᾷν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμοις οὖσι χρῆσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν. οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, καὶ δυστήνῳ πτηνῷ. οὐ χρυσὸν

uespæ circumcirca eundo aculeis arce/
re fures. at agricola ait, sed mihi sunt
duo boues, qui nihil promittendo, omnia faci/
unt. melius igitur est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros pernicioſos, qui pro/
mittunt quidem iuuare, lædunt autem admodū.

53. Pauo, & Monedula.

A Vibus creaturis regem, Pauo
orabat ut se ob pulchritudinē eligerēt. eligē
tibus aūt eū oīb⁹, monedula susceptο sermōe ait,
sed si te regnāte aquila nos pſequi aggressa fuerit,
quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, prīcipes nō mō ꝓpter pulchritu
dinē, sed & fortitudinē & prudētiā eligi oportere.

54. Singularis animal, & Vulpes.

S Ingularis agrestis sup quadā sidens arbore dē
tes acuebat. uulpe rogante cau/
sam, quare nulla præpoſita neceſſitate den
tes acueret, ait, non ab re hoc facio. nam si me pe/
riculū inuaserit, minime aūt me tunc acuēdis den
tibus occupatum esse oportebit, sed potius pa/
ratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præpa/
ratum esse oportere.

55. Cassita.

C Assita laqueo capta plorans dicebat, hei
mihi miseræ, & infelici uolucri. Non au/

σὸν ἐνοσφισάμην τινός. οὐκ ἄργυρον. οὐκ ἄλλότι τῶν τιμίων. κόκκος δὲ σίτου μικρὸς, τὸν θάνατόν μοι προὐξένησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε. πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας. καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν. τί δήποτ' οὖν οὕτω τούτους φοβῇ; κἀκεῖνος γελῶν εἶπεν. ἀληθῆ μὲν ταῦτα φὴς τέκνον, ἓν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρομαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοῦς, οὐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

Λαγωοὶ, καὶ βάτραχοι.

Οἱ λαγωοί ποτε συνελθόντες, τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη καὶ δειλίας πλέως. καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ταυτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. τῶν δὲ καθημένων κύκλω τῆς λίμνης βατράχων ὡς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ᾔσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγωῶν τις ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων, ἔφη. σῆτε ἑταῖροι. μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. ἤδη ὡς ὁρᾶτε καὶ ἡμῶν ἕτερ

rum ſurripui cuiuſq;,nõ argentũ, nõ aliud quicq; p̃cioſum.Granũ aũt tritici paruũ,mortis mihi cau ſa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos,qui ob uile lucrum, magnum ſubeunt periculum.

Hinnulus.

HInnulus aliquando ceruo ait, Pater tu & maior,& celerior canibus,& cornua præterea ingentia geſtas ad uindictam, cur nam igitur ſic eos times? & ille ridens ait,uera quidem hæc inquis fili.unum uero ſcio, quod cum canis latratum audiuero, ſtatim ad fugam neſcio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,natura timidos nulla admonitione fortificari.

Lepores,& Ranæ.

LEpores aliquando in unum profecti, ſuã ipſorũ deplorabãt uitã, q̃ foret p̃icul' obnoxia, & timoris plena,quod & ab hominib⁹, & canib⁹, & aquilis,& alijs multis conſumantur. melius itaq; eẽ mori ſemel,q̃ toto uitæ tp̃e timere.hoc igitur firmato,impetum fecerunt ſimul in paludẽ, quaſi in eam inſulturi,& ſuffocandi.
ſed cum ranæ, quæ circum paludem ſedebant, curſus ſtrepitu percepto, illico in hanc inſiluiſſent,ex leporibus quidam prudentior eſſe uiſus alijs, ait,ſiſtite o ſocij,nulla re graui uos ipſos afficite,iam ut uidetis, & nobis alia

ſunt

ἐστὶ ζῶα δειλότερα. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χείρονα πασχόντων παραμυθοῦνται.

Ονος, καὶ ἵππος.

ΟΝΟΣ ἵππον ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχύρων ἅλις ἔχων. καὶ ταῦτα, πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνέβη τὸν ἵππον πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο, ταῦτα ἑωρακὼς ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν καθ' ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους τὴν πενίαν ἀγαπᾷν.

Φιλάργυρος.

ΦΙλάργυρός τις ἅπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατωρύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν. καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δ' ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κἀκεῖνος ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. τοῦτον δέ τις ὀλοφυρόμενον οὕτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ οὕτως εἶπεν ὦ οὗτος ἀθύμει. οὐδὲ γὰρ ἔχων τὸν χρυσὸν εἶχες. λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θές. Ὁ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὁρῶ γὰρ οὐδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει

ἦσθα.

ſunt animalia timidiora. Affabulatio.
Fabula ſignificat, miſeros grauioribus aliorum conſolari calamitatibus.

58. Aſinus, & equus.

ASinus equũ beatũ putabat, ꝙ abũdãter nutriret, & accurate, cũ ipſe neq; palearũ ſatis haberet, præſertimq; defatigatus. cum autem tempus inſtitit belli, & miles armatum aſcendit equũ, huc illuc ipm ipellẽdo, cæterũ & in medios hoſtes inſiluit, & equus uulneratus iacebat. his uiſis aſinus equum mutata ſententia miſerum exiſtimabat. Affabulatio.
Fabula ſignificat, non oportere principes, & diuites imitari, ſed in illos inuidia, & pericu lo conſyderatis, paupertatem amare.

59. Auarus.

AVarus quidam cum omnia ſua bona uendidiſſet, & auream glebam feciſſet, in loco quodam infodit, unà defoſſo illic & animo ſuo, & mente. atq; quotidie eundo, ipſam uidebat. id ãt ex opis q̃dã obſeruãdo cognouit, & refoſſam glebam abſtulit.
poſt hæc & ille profectus, & uacuum locum uidens, lugere cœpit, & capillos euellere. hũc cũ q̃dam uidiſſet ſic plorantem, & cauſam audiuiſſet, ne ſic ait o tu triſtare. neq; enim habens aurũ, habebas. lapidẽ igit ꝓ auro acceptũ recõde, & puta tibi aurum eſſe, eundem enim tibi uſum præſtabit, nã, ut uideo, neq; cũ aurũ erat, utebare.

ἦσθα τοῦ κτήματος. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις προσῇ.

Χῆνες, καὶ γέρανοι.

Χηνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταὐτοῦ λειμῶνος ἐνέμοντο. τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν. οἱ δὲ χῆνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν. οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἁλισκόμενοι.

Χελώνη, καὶ ἀετός.

Χελώνη ἀετοῦ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δὲ, παραινοῦντος πόῤῥω τοῦτο καὶ φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ' ἀφῆκεν. ἡ δὲ, κατὰ πετρῶν πεσοῦσα, συνετρίβη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὁ δὲ, τὸν ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. καὶ δὲ, ἐκεῖθεν αὖθις ἀφελομένης, στενάξας εἶπεν. ὦ ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσι ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θείου δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

Ελαφος.

bare.

Affabulatio.

Fabula significat,nihil esse possessionē,nisi usus ad fuerit.

50. Anseres,& Grues.

ANseres, & Grues in eodem prato pasce/bantur.uenatoribus autem uisis, grues,ꝙ essēt leues,stati euolauerūt, anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis,inopes facile fugere,diuites autem seruire captos.

61 Testudo,& Aquila.

TEstudo orabat aquilā,ut se uolare doceret. ea aūt admonēte procul hoc à natura ipsius esse,illa magis precibus instabat. accepit igitur ipsam unguibus,& in altum sustulit,inde demisit.hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat,multos, qa in cōtentiōibꝰ prudētioribus non audiuerint,se ipsos læsisse.

62 Pulex.

PVlex aliquando saltans, uiri pedi inhæsit,hic aūt Herculem in auxiliū inuocabat. at hic cū illinc rursus saltasset,suspirando ait,o Hercules,si cōtra pulicē nō auxiliatꝰ es,quō cōtra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat nō oportere in minimis Deum rogare, sed in necessarijs.

Cerua.

Ελαφος.

Ελαφος τὸν ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ τοὺς κυνηγετοῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν, πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπτευε. παραπλέοντες δέ τινες, καὶ τούτου στοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν. ἡ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἣν δ' οὐκ ᾤετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦντα ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ελαφος, καὶ λέων.

Ελαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσέδυ. λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχοῦσα, ὑπ' αὐτοῦ συνελήφθη. θνήσκουσα δ' ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα, τοῦ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ. ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικρούς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Ελαφος, καὶ ἄμπελος.

Ελαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπ' ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τοῦ ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὅ περ ἦν ἀληθὲς νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τὶ κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε. δίκαια πέπονθα. οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Επιμύθιον.

63 Cerua.

CErua altero obcæcata oculo,
in littore pascebatur, sanum oculum
ad terram propter uenatores habens,
alterum uero ad mare, unde nihil suspicabat. præ/
ternauigantes autē quidā, & hoc cōiectantes, ip/
sam sagittarunt. hæc autē seipsam lugebat, ꝙ unde
timuerat, nihil passa foret. quod nō putabat malū
illaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia ui/
dentur, utilia fieri. quæ uero utilia, noxia.

64 Cerua, & Leo.

CErua uenatores fugiēs i speluncā ingressa ē,
in leonē aūt ibi cū icidisset, ab eo cōphēsa ē.
moriēs autē dicebat, hei mihi quod hoies fugiēs,
in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fu/
giunt pericula, in magna incurrere.

65 Cerua, & Vitis.

CErua uenatores fugiens, sub uite delituit.
cum præterijssent aūt parūper illi, cerua pror
sus iam latere arbitrata, uitis folia pa/
sci incepit. illis uero agitatis, uenatores conuer/
si, & quod erat uerū arbitrati, animal aliquod sub
folijs occultari, sagittis confecerunt ceruam.
hæc aūt moriens talia dicebat, iusta passa sum, nō
enim offendere oportebat, quæ me seruarat.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας, ὑπ' ἀνδρὸς κολάζονται.

Ονος, καὶ λέων.

Ονῳ ποτὲ ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. λέοντι δ' ἐπελθόντι περὶ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι, ἔφυγεν. ὁ δ' ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν τοῦτον φεύγειν, ἐπέδραμεν εὐθὺς περὶ λέοντι. ὡς δὲ πόρρω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἦν τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφικνεῖτο φωνή, σχασεὶς ὁ λέων κατεθοινήσατο. ὁ δὲ, θυμήσκων ἐβόα. ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολεμιῶν μὲν μὴ ὢν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἀξιωμάθην.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινομίοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται. καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Κηπωρὸς, καὶ κύων.

Κηπωρὸς κύνα εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ κηπωρὸς, βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνενεγκεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰκθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν κηπωρὸν, σχασεὶς, ἔδακεν. ὁ δὲ, μετ' ὀδύνης ἐπανιὼν, δικαίως φησὶ, πέπονθα. τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐπεχείρησα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς, καὶ κύων.

Σῦς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδορεῖτο. καὶ ἡ μὲν σῦς, ὤμνυε καὶ τὴν Ἀφροδίτης ἢ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀναξήξειν

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiũt, à Deo puniri.

66 Asinus, & Leo.

CVm Asino gallus aliqñ pascebat̃. Leone aũt aggresso asinum, gallus exclamauit, & leo (aiunt enim hunc galli uocem timere) fugit. at asinus ratus propter se fugere, aggressus est statim leonem. ut uero procul hunc ꝑsecutus est, quo nõ amplius galli peruenie bat uox, conuersus leo deuorauit. hic uero moriẽs clamabat, me miserũ, & dementẽ. ex pugnacibus em̃ nõ natus parentib⁹, cui⁹ gr̃a in aciẽ irrui?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, q se de industria humiliarunt, aggredi, atq; ita ab illis occidi.

67 Olitor, & Canis.

Cum canibus in puteo pugnare

OLitoris canis in puteum decidit, olitor autẽ, ipsum illinc extracturus, descendit & ipse ĩ puteũ. rat⁹, aũt canis, accessisse, ut se ĩferius magis obrueret, olitorẽ uersus momordit. hic aũt, cũ dolore reuersus, iusta, inqt, patior. nã cur unq̃ sui ĩterfectorẽ seruare studui?

Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

68 Sus, & Canis.

SVs & canis mutuo conuitiabantur. & sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus

ἀναῤῥήξειν τὴν κύνα. ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε. καλῶς κατὰ τὴν ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι. ἢ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσά με. τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄζεις καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων, τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνείδη, εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

ΥΣ, καὶ κύων.

ΥΣ, καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων εὔτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ ὗς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτά φησιν. ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

ΟΦΙΣ, καὶ καρκίνος.

ΟΦΙΣ καρκίνῳ συνδιητᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας. ὁ δὲ, οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας, φονεύει. τοῦ δ' ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν. οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. οὐ δὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν

δίκην

discissurũ canem. canis uero ad hæc dissimulanter dixit, bene per Venerem nobis iuras. significas em̃ ab ipsa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes deguſtantem, nullo pacto in ſacellum admittit. & ſus propter hoc igitur magis præ ſe fert dea amare me. nam occidentem, aut a/lio quouis modo lædentem omnino auerſat̃. tu ta men male oles & uiua, & mortua.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificioſe in laudem con/uertere.

69 Sus, & Canis.

SVs & Canis de fœcũditate certabãt, dixit aũt canis fœcũda eſſe maxime pedeſtriũ omniũ. & ſus occurrens ad hæc inquit, ſed cum hæc dicis, ſcito & cæcos tuos te ca/tulos parẽre. Affabulatio.

Fabula ſignificat non in celeritate res, ſed in pfectione iudicari.

70 Serpens, & Cancer.

SErpens unà cum cancro uiuebat, inita cum eo ſocietate. Itaq; cancer ſimplex moribus, ut & ille mutaret admonebat aſtu/tiam. hic autem minime obediebat. cũ obſeruaſſet igit̃ cancer ip̃m dormientẽ, & p ui ribus cõpreſſiſſet, occidit. at ſerpente poſt mortẽ extenſo, ille ait, ſic oportebat antehac rectum & ſimplicem eſſe. neq; enim hanc

δήκλω ἔτισας. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῆς φίλοις σὼ δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμὴν, καὶ λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὗρὼν, καὶ ἀνελόμενος, σὼ τοῖς κυσὶν ἔβεφεν. ἐπεὶ δ' ἠυξήθη, εἴποτε λύκῳ πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν ἠδίωκε. τῶν γὴ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποσβεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, οἷα δὴ λύκος συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέσβεφεν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινᾶτο. ἕως ὁ ποιμὴν σὺν χασάμενος, καὶ σωσεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ, χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

Λέων, καὶ λύκος.

Λέων γηράσας, καὶ νόσῳ κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. παρῆσαν δ' ἐπισκεπτόμενοι τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος, τἄλλα θῆρες. ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴ δ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. ἐν τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ. καὶ τῶν πλησταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη τῶν σωελθόντων τοσοῦτον

ὠφέλησεν

pœnam dediſſes. Affabulatio.
Fabula ſignificat, qui cum dolo amicos ade/
unt, ipſos offendi potius.

71 Paſtor, & Lupus.

PAſtor nup natũ lupi catulũ reperit, ac ſuſtu/
lit, unáq; cũ canib⁹ nutriuit. at cũ adoleuiſſet,
ſiquando lupus ouem rapuiſſet, cum canibus &
ipſe pſequebat̃. cũ canes uero aliqñ nõ poſſent aſ/
ſequi lupum, atq; ideo reuerterentur,
ille ſequebatur, ut cũ ipſum aſſecutus eſſet, ut
lupus particeps foret uenationis. inde redibat.
ſin aut̃ lupus extra nõ rapuiſſet ouem, ipſe clam
occidẽs, unà cũ canib⁹ comedebat, donec paſtor
cum coniectaſſet, & intellexiſſet rem, de arbore i/
pſum ſuſpendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, naturam prauam bonos mores
non nutrire

72 Leo, & Lupus.

LEo cum conſenuiſſet, ægrotabat iacens in an
tro, acceſſerant autem uiſitatura regem
præter uulpem, cætera animalia. lupus igitur
capta occaſione accuſabat apud leonem
uulpem quaſi nihili facientem ſuum omnium
dominum, & propterea neq; ad uiſitatio/
nem profectam. interim affuit & uulpes,
& ultima audiuit lupi uerba.
Leo igitur contra eam infremuit, ſed defenſionis
tẽpore petito, & qs inquit eorũ, q cõuenerũt, tãtũ

ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα. τοι δὲ λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. καὶ τοι λύκου κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν, οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστην μηχανώμενος, καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. τοι δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόν δέ τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τοῦ μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοι πολυανδρίου. ἐκείνου δὲ φήσαντος τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων, ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρειμι. κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν ἀλλὰ πιεῖν ὦ βέλτιστε μᾶλλον προσένεγκε. λυπεῖς γάρ με βρώσεως ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων. ἡ δὲ, τὸ στῆθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ φησίν. οὐ δὲ γὰρ οὐ δὲ σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γὰρ ἄνερ οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοι πάθους.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ

τὸ

profuit,quantū ego,quæ in oēm partē circuiui,& medicamentum pro te à medico quæsiui,& didi/ci:cū autē leo statim ut medicameutū diceret,im/peraſſet,illa inquit,si lupo uiuente excoriato, ipsius calidam pellem indueris.& lupo iacente, uulpes rídens ait,sic non oportet dominum ad maleuolentiam mouere,sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

MVlier q̄dā uirū ebriū hēbat. ip̄m aūt à mor bo liberatura,tale quid commenta est. ag/grauatū enim ipsum ab ebrietate cū obseruasset, & mortui instar insensatū, in humeros eleuatū, in sepulchretum allatum deposuit, & abiuit. cū uero ipsum iam sobriū esse cōiectata est, profe cta ianuam pulsauit sepulchreti,ille autē cum dice ret,quis est,qui pulsat ianuam? uxor respondit, mortuis cibaria ferens ego adsum. & ille, non mihi comesse, sed bibere o optime potius af/fer,tristificas enim me,cum cibi, non potus me-ministi.hæc autē pectus plangēdo,hei mihi mise/ræ inquit,nam neq; astu profui.tu enim uir nō solū nō emēdatus es, sed peior quoq; te ip so euasisti. in habitum tibi deductus est morbus.

Affabulatio.

Fabula significat nō oportere in malis actibus im morari. nam & nolentem quandoq; hominem

δ' ἔθος ἐπιτίθεται.

ΚΥΚΝΟΣ.

ΑΝὴρ εὐπορῶν, χιῶά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν. οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μύτοι. τὸν μὲν γὰρ, ᾠδῆς, τὸν δὲ, τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χιῶνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νυὶξ μὲν ἦν. καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ κύκνος ἀντὶ τοῦ χιῶνος ἀπαχθεὶς, ἄδει τι μέλος θανάτου πρόοιμον. καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μιαίνει τὴν φύσιν. τὴν δὲ πλουτὴν, διαφεύγει ζῶν μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ, πλουτοῦς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

ΑΙΘΙΟΨ.

ΑΙθιοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ δοκοῦν χρῶμα εἶναι δοκῶν, ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καταίρειν. καὶ δὲ μὴν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε. νοσεῖν δὲ δὲ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχήν.

ΧΕΛΙΔΩΝ, ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ.

ΧΕλιδὼν, ἡ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ δὲ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ. δὲ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

consuetudo inuadit.

Cycnus.

VIr diues anseremq; simul & cycnum nutri/ebat, non ad eadem tamen. sed alterum cantus, alterũ mẽsæ gratia. cũ aũt oporteret anserẽ pati ea, quorũ causa nutriebaẽ, nox erat, ac discer/nere tempus non permisit utrũq;. cycnus aũt pro ansere abductus, cantat cantũ quẽdã, mortis exor dium, & cantu significat naturam, mortem uero effũgit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicen differre mortem.

Aethiops.

AEthiopem quidam emit, talem ei colorem ineſſe ratus negligẽtia eius, qui priº habuit. ac assumpto in domum, omnes ei adhibuit absterſiones. omnibus lauacris tentauit munda/re, & colorẽ quidẽ trãſmutare nõ potuit, sed mor/bum dolor parauit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à prin/cipio prouenerunt.

Hirundo, & Cornix.

HIrũdo & cornix de pulchritudie cõtẽdebãt Respondens autem cornix ei dixit, sed tua pulchritudo uerno tempore floret, meum uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος, εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

Βύταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπωδάνετο τὴν αὐτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει. φησὶ δέ, μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτερὶς εἶπεν. ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος. ἀλλὰ πρίν, ἢ συλληφθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόνητος ἡ μετάνοια.

Κοχλίαι.

Γεωργός ποτε ὤπτα κοχλίας. ἀκούσας δὲ αὐτῶν τρυζόντων, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκίων ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

γυνὴ, καὶ θεράπαιναι.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς, θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. αἱ δὲ, συνεχῶς ὑπὸ πόνου ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. συνέβη δὲ αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις, χαλεπωτέροις ὑποπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δεσπότις ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν συνεχώτερον

ταύτας

Fabula significat durationem corporis, de/
core meliorem esse.

77 Butalis.

BVtalis à fenestra quadã pẽdebat, uespertilio autem profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. cum autem id ea non incas/sum hoc facere dixisset, nam die canendo olim ca/pta fuerat, & ꝓpterea ex illo prudẽs euasit, uespertilio ait, sed non nunc te cauere oportet, cũ nulla utilitas, sed ante quàm capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse pœnitentiam.

78 Cocleæ.

RVsti- filiꝰ assabat cocleas. cũ aũt audiret eas stridẽtes, ait o pessimæ aiantes domibꝰ uris incensis uos canitis?

Affabulatio.

Fabula significat omne intempestiue fa/ctum, uituperabile.

79 Mulier, & Ancillæ.

MVlier uidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera ad gallorũ cantus. hæ uero assidue defatigatæ labore uisum est oportere domesticum occi/dere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. euenit autem ipsis hoc facto, ut in grauiora inciderent mala. nam he/ra ignorans gallorum horam, temporius

eas exci

ταύτας ἀνίσκ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύ/ματα κακῶν αἴτια γίνεται.

Γυνὴ μάγος.

Γυνὴ μάγος θείων μιαιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος οὐτεῦθεν ἔχουσα. γραφάμενοί δέ τινες αὐ/τὴν ἀσεβείας, εἷλον. καὶ καταδικασθεῖσαν, ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδών δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν ἔφη. ἢ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι δύναται;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, πολὺ ἐ/κεῖ κειμένην προσιέλειχε σίνεσθαι. ξυομένης δὲ τῆς γλώτ/της, αἷμα πολὺ ἐφέρετο. ἡ δὲ, ἥδετο, νομίζουσά τι τῶν σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς ὑπὲρ φιλονεικίας ἑαυτοὺς βλά/πτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων, χρυσίου προσιέτυχε. καθ' ἑκά/στην οὖν, τὴν γῆν ὡς ὑπὸ αὐτῆς εὐεργετηθεὶς ἔσε/φε. τοῦ δέ, ἡ τύχη ἐπισᾶσα, φησίν. ὦ οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἃ πρὸ ἐγώ σοι δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ

eas excitabat. Affabulatio.
Fabula significat pleriſq; hominibus con/
ſilia eſſe malorum cauſas.

80 Mulier uenefica.

MVlier uenefica diuinarũ irarũ ꝓpulſiones promittens, multa facere perſeuerabat, & lucrum inde facere. quidam igitur accuſauerũt eam impietatis, & cõuicerũt, & damnatã ducebãt ad mortem. uidens autẽ quidam eam duci, ait, tu quæ deorũ iras auertere promittebas, quomõ neq; hominum conſilium mutare potuiſti?

Affabulatio.
Fabula ſignificat multos magna promittentes, ne parua quidem facere poſſe.

81 Muſtela.

MVſtela in officinam ingreſſa ferrariĩ, ibi iacentẽ circũlambebat limã. raſa igit lingua, ſanguis multus ferebat. hæc aut lætabat, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam abſumpſit.

Affabulatio,
Fabula in eos, qui in contentionibus ſe ipſos offendunt.

82 Agricola.

AGricola quidã fodiendo aurũ reperit. quotidie igit terrã ut ab ea bñficio affect⁹ coronabat. huic aũt Fortũa adſtãs inqt, heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam ſi tempus immutetur,

& in alias

καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτό σοι δὲ χρυσίον ἔλθοι, οἷ δ' ὅτι τηνικαῦτά με τὴν τύχην μέμψῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

Οδοιπόροι.

Δυο τινὲς κατὰ ταυτὸν ὡδοιπόρουν. καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, ἅτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν. ὃ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν. καὶ γὰρ καὶ ὅ τε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βεβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Δυο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἷς ἐν βαθείᾳ καὶ πόῤῥω τῆς ὁδοῦ λίμνῃ. ὁ δὲ, ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τοι ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας. ἕως οὗ συνέβη ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ δὲ βέλτιον τραπέσθαι.

Μελιττουργός.

& in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorē cognoscere, atq; huic gratiam referre.

83 Viatores.

DVo quidā unà itinerabantur, & cum alter securi repisset, alter, q nō iuenit, admonebat ipm, ne diceret iueni, sed iuenim⁹. sed paulo post cum aggrederētur ipsos, qui securim perdiderāt, habēs ipsam, psequētib⁹ illis, ad eū, qui unà itinerabatur, dicebat, perijmus. hic autem ait, perij dic, non perijmus. etenim & tunc, cum securim inueniſti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatū, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

84 Ranæ.

DVæ ranæ uicinæ sibi erant. pascebantur aūt altera in profundo, & procul à uia stagno, altera in uia parum aquæ habens. uerū, cū quæ in stagno, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit currū prætereūtē ipsam confringere. Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; prava aggredientes citius mori, quàm mutentur in melius.

Μελιττουργός.

Εἰς μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τοῦ νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείρισα διετίθοσαν. ὁ δὲ, πρὸς αὐτὰς, κάκισα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

Αλκυών.

Αλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δέποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τοῦ καλλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν, τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. ἡ δὲ, ἐπανελθοῦσα καὶ γνοῦσα τὸ πραχθὲν, εἶπε. δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐθχροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Αλιεὺς

85 Apiarius.

IN mellarium ingreſſus quidam domino ab ſente fauum abſtulit. hic autem reuerſus, ut alueolos uidit inanes, ſtando quod in his erat, perſcrutabatur. Apes autem è paſtu redeuntes, ut deprehenderunt ipſum, aculeis percutiebāt, peſſimēq; tractabant. hic autem ad eas, o peſsimæ animātes, furatū ueſtros fauos illæſum dimiſiſtis, me uero ſatagentem ueſtri percutitis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic hominum quoſdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut inſidiatores repellere.

86 Alcedo,

ALcedo auis eſt ſolitaria, ſemper in mari uitam degens. hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in ſcopulis maritimis nidificare. cæterum aliquando paritura, pullos fecit. egreſſa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatum uento, eleuari ſupra nidum. atq; hoc ſubmerſo, pullos perdere. hæc uero reuerſa, re cognita, ait, me miſeram, quæ terram ut inſidiatricem cauens, ad hoc confūgi, quod mihi longe eſt infidius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat homines etiam quoſdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεὺς.

Αλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν. ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τὶς θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὃς, ἀπεκρίνατο. ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ, τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν περιάγωσιν.

Πίθηκος, καὶ δελφίς.

Εθους ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τίς, εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ σούνιον τὸ τῆς ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ κατὰ τὸν πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῶν ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν ἀθηναῖος. τοῦ δὲ, εἰπόντος καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸν πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ

συνήθη

Piſcator.

PIſcator in fluuio quodã piſcabat̃.extenſis aũt retibus,& fluxu comprehenſo utrinq;, funi alligato lapide,aquam uerberabat,ut piſces fugientes incaute in retia in/ciderẽt.cũ quidã uero ex ijs,qui circa locũ habita/bant,id facere uideret, increpabat, quod fluuium turbaret,& claram aquam non ſineret bibere. & is reſpondit, ſed niſi ſic fluuius per/turbetur,me oportebit eſurientem mori.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ciuitatum etiam recto/res tunc maxime operari,cum patrias in ſeditionem induxerint.

Simius, & Delphis.

MOris cũ eẽt nauigãtib⁹ melitẽſes catulos & ſimios adducere in ſolamen nauigationis. quidam habebat ſecum & ſimium.cum autem peruenirent ad Suniũ Atticæ promontoriũ,tem/peſtatem uehementẽ fieri contigit. naui aũt euer ſa, & omnibus natantibus, natabat & ſimius.Delphis quis ipſum conſpicatus, & hominem eſſe ratus,digreſſus leuabat ad ter ram perferens.ut uero in Piræo fuit Athenienſium nauali,rogauit ſimium, an genere eſſet Atheniẽſis.cũ aũt hic diceret & claris hic eſſe parentibus, rogauit, an & Pi/ræum ſciret. ratus autem ſimius de homine eum dicere,ait, & ualde amicum eſſe ei,& familiarẽ.

σωήθη. καὶ ὁ δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτή-
σας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες,
ἀπατᾶν νομίζουσιν.

Μῦαι.

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μῦαι προσ-
επτᾶσαι κατήθιον. ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐ-
τῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον. ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον,
ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμε-
θα. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία, πολλῶν κα-
κῶν αἰτία γίνεται.

Ερμῆς, καὶ ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώ-
ποις εἴη, ἦκεν εἰς ἀγαλματοποιόν, ἑαυτὸν εἰκά-
σας ἀνθρώπῳ. καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διός,
ἠρώτα πόσου τις αὐτὸ πρίασθαι δύναται. τοῦ δὲ, εἰ-
πόντος δραχμῆς, γελάσας, πόσου δ' ἂν ἦρας ἔφη.
εἰπόντος δὲ πλείονος, ἰδὼν καὶ ἑαυτοῦ ἄγαλμα,
καὶ νομίσας ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ κερδῷος,
πολλοῦ αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρε
το περὶ αὐτοῦ. ὁ δ' ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν τούτους
νικήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοι δίδωμι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾶς παρὰ ἄλ-
λους ὄντα τιμῆς.

Ερμῆς, καὶ τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν τειρεσίου μαντικὴν εἰ ἀληθὴς
ἐστι

familiarem. & Delphis tanto mendacio indignatus submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ aduolantes comedebãt. implicitis aũt earũ pedib⁹ euolare nõ poterãt. cũ uero suffocarent̃, dicebãt, Miseræ nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius, & Statuarius.

MErcurius scire uolens quanti apud homines esset, iuit in Statuarij, transformatus in hominem, & uisa statua Iouis, rogabat, quãti ꝙs ipsã emere posset. hic aũt cũ dixisset, drachma, risit. & quanti Iunonis ait, cum dixisset, pluris. uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximã de se apud homies haberi rationẽ, rogauit de se. statuarius uero ait, si hasce emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum glorioſum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

MErcurius uolens Tiresiæ uaticiniũ an uerũ

δεῖ γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἦκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄσυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ. καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. ὁ δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος. καὶ τούτῳ παρήνει φράζειν αὐτῷ, ὅν τινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δ' ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἄετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διιπτάμενον, ἔφρασε. τοῦ δὲ, φήσαντος μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἕτερον κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν καὶ πάντα φράζει. καὶ ὃς, ὑποτυχὼν εἶπεν. ἀλλ' αὕτη γε ἡ κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις, πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Κώνες.

Ἔχων τις δύο κώνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ δή ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἶγε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοι χθὲς, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πώποτε τοῖς αὐτοῦ ξέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε. μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ἐπιμύθιον.

Οὗτος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπισάμενοι.

esset,cognoscere,furatus ipsius boues,ex rure ue/
nit ad ipm in urbē,similis factus homini, & ad ip
sum diuertit.boum autem amissione renunci/
ata Tiresiæ,ille assumpto Mercurio exi/
uit,augurium aliquod de fure consyderaturus, &
huic iubet dicere sibi,quam nam auim
uiderit. Mercurius autem primum uidisse aqui/
lam à sinistris ad dextra uolantem dixit,
hic non ad se id esse cum dixisset,se/
cundo cornicē sup arbore quadā sedentē uidit,&
modo superius aspicientem, modo ad terram de/
clinatam,& uati refert.& is re cogni/
ta ait, sed hæc cornix iurat &
cœlum,& terram,si tu uelis,meas
me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti qspiā poterit aduersus uirū fura
cem.

Canes.

HAbens quidā duos canes,alterū uenari do/
cuit,alterum domū seruare. Cæterū siquan/
do uenaticꝰ capet aliqd,& domituꝰ particeps unà
cum eo erat cœnæ.ægre ferente autē uenatico,
& illi obiciente, quod ipse quotidie labo/
raret, ille nihil faciens suis nutriretur labo/
ribus,respondens ipse ait,non me, sed he/
rū repēde, q nō laborare me docuit,sed labores
alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat adolescentes, qui nihil sci/

 unt,haud

μενοι, οὐ μεμπτοί εἰσιμ, ὅταμ αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιμ.

Ανὴρ, ἡ δὲ γυνή.

Ἔχωμ τίς γυναῖκα, πρὸς τὰς κατ' οἶκομ ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαμ, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους οἰκέτας οὕτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸμ αὐτῆς αὐτὶὼ ἀποστέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθόσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο. ἡ δὲ φαμένης ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες μετ' ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὶὼ ἔφη. ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τοσοῦτις ἀπεχθάνη, οἷ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἀξελαύνουσιμ, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾶμ περὶ τούτωμ, οἷς πᾶσαμ σπουδὲ τρίβεις τὴν ἡμέραμ.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶμ τὰ μεγάλα, κἀκτῶμ προσήκωμ τὰ ἄσηκα γνωρίζεται.

Ερίφος, καὶ λύκος.

Ἔριφος ὑστερήσασα τῆ ποίμνης, ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸμ εἶπεμ. ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸμ βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀνάξιος ἀποθάνω, αὔλησομ πρῶτομ ὅπως ὀρχήσωμαι. τοῦ δὲ λύκου αὐλοῦντος, καὶ τῆ ἐρίφου ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκούσαντες τὸμ λύκομ ἐδίωκομ. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῆ ἐρίφῳ φησί. δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γάρ με μάγειρομ ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιμ ἀμελοῦντες,

unt,haud esse reprehendendos, cũ eos parentes sic educauerint.

93 Maritus, & Vxor.

HAbens quidã uxorẽ,quæ domesticis oñibus inimica erat,uoluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeret, quapropter cũ rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem.paucis uero post diebus ea reuersa, rogauit quõ aduersus illos habuisset.hæc uero cũ dixisset, bubulci & pastores me suspectabant,ad eam ait,sed o uxor, si eos odisti,qui mane greges agunt,sero autem redeũt,quid sperare oportet in ijs, quibus cũ tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat,sic sæpe ex paruis magna.& ex manifestis incerta cognosci.

94 Hedus,& Lupus.

HEdus derelictus à grege, persequente lupo,conuersus ad eũ dixit,o lupe, quoniã credo me tuum cibum futurum, ne iniucunde moriar,cane tibia primum,ut saltem. lupo autem canente tibia,atq; hedo saltante, canes cũ audiuissent,lupũ pſecuti sunt.hic cõuersus hedo inqt,merito hæc mihi fiunt,optebat eñ me cocus cum sim,tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt,

negligũt

ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίαις περιπίπτουσιν.

Καρκίνος, καὶ ἀλώπηξ.

Καρκίνος ἀνὴρ ἦλθε θαλάσσης ἀναβάς, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα. ὃς θαλάττιος ὢν, χερσαίοις ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, ἡμῖν τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ὢν οἴκῳ κεκονιαμένῳ σωφρόνως ᾄδων, ἡμῖν ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι. ἡμῖν δὲ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφικόμενος δὲ ἐπιδείξασθαι, ἡμῖν κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν βληθέντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω ἡμῖν ῥητόρων ἔνιοι ὄντες ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσιν.

Κλέπται.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὗρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα. ἡμῖν τοῦτον λαβόντες ἀπῆλθον. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι. λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν,

negligũt, q̃ uero aliorũ ſunt, exercere conãt, in in/
fortunia incidere.

Cancer, & Vulpes.

CAncer è mari cũ aſcendiſſet, in loco quo/
dam paſcebatur. Vulpes exuriens ut ui/ *exuriens*
dit, acceſſit, ac eum rapuit. ille deuo/
randus ait, ſed ego condigna patior,
qui marinus cum ſim, terreſtris eſſe uolui.

Affabulatio.

Fabula ſignificat homines, etiam qui proprijs de/
relictis exercitijs, ea quæ nihil conueni/
unt, aggrediuntur, merito infortunatos eſſe.

Citharœdus.

CItharœd⁹ rudis ī domo calce icruſtata famili
ariter, ut ſolebat, canẽs, & cõtra reſonãte ī ſe
uoce exiſtimabat ualde canor⁹ eſſe. uerũ elat⁹ ſup
hoc, cogitauit & in theatro ſeſe cõmittere optere.
pfect⁹ uero ad ſe oñdẽdũ, cũ male admodũ cane
ret, lapidibus ipſum exploſum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic ex rhetoribus quoſdã, qui in
ſcholis putant eſſe aliqui, cum ad reſ/
pub. ſe conferunt, nullius precij eſſe.

Fures.

FVres in domũ q̃ndã ingreſſi, nihil inuenerũt
niſi gallum, atq; hoc capto, abie/
runt. hic ab eis occidendus rogabat, ut ſe
dimitterent, dicens, utilem eſſe homi/
nibus noctu eos ad opera excitãdo. hi uero dixe/
runt, ſed

σαμ, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν. ἐκείνους γὰρ ἐγείρωμ, κλέπτειμ ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλισα τοῖς πονηροῖς ζῆαν τίθεται, ἃ τοῖς χρησοῖς ὄφελομ εὐεργετήματα.

Κορώνη, ἢ λύκος.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶμ τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, ἢ διὰ τοῦτο μαρτυρομένῳ ὡς προλέγοντι τὸ μέλλομ, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἦκεμ ἐπί τι δένδρομ. ἢ σᾶσα, μεγάλως ἔκραξεμ. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴμ ἐπισχαφέντωμ, ἢ καταπλαγέντωμ, ὑποτυχόμ τις ἔφη. ἀπίωμεν ὦ οὗτοι. κορώνη γάρ ὄφι, ἥτις κέκραγε. ἢ οἰωνισμὸμ οὐκ ἔχει.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω ἢ τῶν ἀνθρώπωμ. οἱ τοῖς κρείττοσιμ ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσωμ μὴ ἐξικνεῖσθαι ἢ γέλοτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη, ἢ κύωμ.

Κορώνη ἀθλιᾶς θύουσα, κύωα ἐπὶ ἑστίασιμ ἐκάλει. ὁ δὲ, πρὸς αὐτὴμ ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις. ἢ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς κἀκτῶμ σωτῆρά σοι οἰωνῶμ τῶν ἱερῶμ περιελεῖμ. ἢ ἡ κορώνη πρὸς αὐτόμ, διὰ τοῦτο μᾶλλομ αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετοῦμ οὐκ ὀκνοῦσιμ.

Κόραξ, ἢ ὄφις.

Κόραξ σοφὸς ἀπορῶμ, ὡς καταφάγοι ἔμ τινι εὐκλίῳ τόπῳ ὄφιμ

rũt, sed ꝓpter hoc te tãto magis occidim⁹. illos em̃ excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa, quæ bonis sunt beneficio.

95 Cornix, & Coruus.

COrnix coruo inuidens, quod is per auguria hominibus uaticinaretur, ob idq; crederetur uti futura p̃dicẽs, cõspicata uiatores quosdã prætereuntes, iuit super arborẽ quandam, stansq; ualde crocitauit. illis uero ad uocem conuersis, & admiratis, re cognita, quidam inquit, abeamus heus uos, cornix em̃ est quæ crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines præstãtiorib⁹ certãtes, præter q̃ꝫ ꝙ nõ ad æqua perueniunt, risum quoq; debere.

96 Cornix, & Canis.

COrnix Mineruæ sacrificans, canẽ ĩuitauit ad epulas, ille uero ad eã dixit, qd frustra sacrificia absumis? dea enim adeo te odit, ut ex peculiarib⁹ quoq; tibi augurijs fidẽ subtulerit. cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; ob lucrũ nõ uereri inimicos beneficijs prosequi.

97 Coruus, & Serpens.

COru⁹ cibi ĩdigẽs, ut serpẽtẽ ĩ aprico q̃dã loco dormientem

ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. τοῦ δὲ, ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε. δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἕρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα, διὰ θησαυρῶν εὕρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

Κολοιὸς, καὶ περιστεραί.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς καὶ αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίουσαι. καὶ ὃς, ἀποτυχὼν καὶ ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ δὲ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, καὶ μετ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν. ὥς τε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τοῦ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

Κολοιός.

Κολοιόν τις συλλαβὼν καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τοῦ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλλιάν. περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς

ἑαυτὸν

dormientem uidit, hunc deuolando rapuit. hic cũ ſe uertiſſet, atq; momordiſſet ip̃m, coru⁹mo riturus dixit, me miſerum, qui tale reperi lu/crum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirũ, q ob theſaurorũ inuentionẽ de ſa/lute periclitatur.

98 Monedula, & Columbæ.

MOnedula in colũbario q̃dã colũbis uiſis bñ nutritis dealbauit ſeſe, iuitq;, ut & ip/ſa eodem cibo impertiretur. hæ uero, donec tacebat, ratæ eam eſſe columbam, admi ſerunt. ſed cũ aliquando oblita uocẽ emiſiſſet, tũc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, e/áq; priuata eo cibo rediit ad monedulas rurſũ. & illæ ob colorẽ, cũ ipſã nõ noſ/ſent, à ſuo cibo abegerunt, ut duo/rum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere & nos noſtris conten/tos eſſe, cõſyderantes auaricią, p̃terq; quod nihil iuuat, auferre ſæpe & quæ adſunt bona.

99 Monedula.

MOnedulam cum quis cepiſſet, & pe/dẽ alligaſſet filo, ſuo tradidit filio. hæc non ferendo uictum inter homines, ubi parum/per libertatem nacta eſt, fugit, in ſuum̃q; nidum ſe contulit. circũuoluto uero ramis uinculo, euola/re haud ualens, cum moritura eſſet, ſe/

ἔφη. δείλαιε ἔγωγε, ὃς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπὸ μείνας δ' υλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν φίλ ζωῆς στερήσας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔστ' ὅτε μεῖζον κινδύνων ἑαυτοὺς βυλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

Ερμῆς.

Ζεὺς ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδος φάρμακον ἐγχεῖν. ὁ δὲ, τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνος τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλων λαβὼν τὴν δυείαν ἐνέχεεν αὐτῷ. καὶ κατὰ τοῦτο σωέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλισα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέδηκε. μόνων δ' ἐνδεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ, δ' μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ. ἂν δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. ἀπὸ δὴ τοῦτο σωέβη πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

Ζεύς.

tum loquebat̃, me miserã. quæ apud hoies nõ fe/
rendo seruitutem, incaute mea me uita priuaui.

Affabulatio.

Fabula significat, nõnũq̃ q̊sdã, dũ se à mediocrib⁹
student periculis liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

IVpiter Mercurio iussit, ut artificib⁹ oĩbus men
dacij medicamentum misceret. hic eo trito, &
ad mẽsurã facto, æq̃biliter singulis miscet. cũ uero
solo relicto sutore, multum superesset
medicamenti, totum acceptũ mortariũ ei miscuit.
atq; hinc contigit artifices omneis mentiri,
maxime uero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

IVpiter formatis hominibus, omneis
illis affectus indidit, solum indere
pudorẽ oblit⁹ est. quapropter nõ habẽs, unde nã
ipsum introduceret, per turbam ingredi eum ius/
sit. hic uero primũ cõtradicebat, quod indigna fer
ret. uehementius uero eo instante, ait, Sed
ego sanè his ingredior pactis, si
amor non ingrediatur. sin ingrediatur, ipse exi/
bo quamprimum. ex hoc sanè euenit, omnia
scorta inuerecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore
inuerecundos esse.

Ζεὺς.

Ζεὺς γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἱστία. μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τῷ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος, καὶ πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοί φησι δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ, ὑποτυχὸν, ἔφη. ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ, ἔφασαν. ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ τί σι πολεμεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι,

Μύρμηξ.

Μύρμηξ

Iupiter.

IVpiter nuptias celebrãs, oia aialia accipiebat, sola uero testudine tarde profecta, admirans causam tarditatis, rogauit eam quamobrem ipsa ad cœnam nõ accesserat. cũ hæc dixisset, domus cara, domus optima, iratus ipsi, damnauit ut domum baiulans circunferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines eligere, parce potius apud se uiuere, quàm apud alios laute.

Lupus, & Ouis.

LVpus à canibus morsus, & male affectus, abiectus iacebat. cibi uero indigens, uisa oue, rogabat ut potũ ex præterfluẽte flumine sibi afferret. si enim tu mihi inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inueniam. illa re cognita, ait, sed si ego potum do tibi, tu & cibo me utêris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum per simulationem insidiantem:

Lepores.

LEpores olim belligerãtes cũ aquilis, iuocarũt in auxilium uulpes. hæ autem dixerunt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis, & cũ quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cũ præstantioribꝰ certãt, suam salutem contemnere.

Formica.

Μυρμηξ ὁ νῶν, ὁ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν. ἡμὶ τῇ γεωργίᾳ διλωεκῶς προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἐκ κεῖτο πόνοις. ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφηρεῖτο. ὁ δὲ ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τότε πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας πορθμεύων, τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ κἂν ταμάλισα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτερὶς, ἡμὶ γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη. ἡμὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. ἡ δὲ, φαμένης μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα. καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. ἡ δὲ, εἰπούσης ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι. καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω σωθεῖσα διὰ τὴν ἀλλαξαμένη τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν. λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχηματιζόμενοι, πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Ὁδοιπόροι.

QVæ nunc formica, homo olim fuit. hic agriculturæ assidue incũbẽs, nõ erat ꝓprijs laboribus cõtẽtus, sed & uicinorũ fructus surripiebat. Iupiter autẽ indignatus huius auaritia, transmutauit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. uerũ cũ mutasset formã, nõ & affectum mutauit. nam usq; nunc arua circumeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, & si maxime speciem transmutarint, mores non mutare.

Vespertilio, & Mustela.

VEspertilio ĩ terrã cũ cecidisset, à mustela capta est. & cũ occidenda foret, ꝓ salute rogabat. hac uero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura uolucribus oĩbus inimica foret, ait, nõ auẽ, sed murẽ esse, & sic dimissa est. postremo autem cũ iterum cecidisset, & ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. hac autẽ dicente, cunctis inimicã esse murib⁹, hæc nõ mus, sed uesp̃tilio esse dicebat. & rursus dimissa est. atq; ita euenit bis mutato nomine, salutem consecutam fuisse.

optime notandum et cogitatum.

Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in ijsdem semp̃ esse oportere, cõsyderãtes eos, qui ad tẽpus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores.

Ὁ Δοιπόροι κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν. κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόῤῥωθεν ἐπιπλέοντα ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. διὸ δὴ προσέμενον ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν. ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς οὐ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

Ονος ἄγριος.

Ονος ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τοῦ τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

Ονοι.

Ονοι ποτὲ ἐπὶ τοῦ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς

ἀπαλλαγήσεσθαι

VIatores secũdũ litus quoddã iter faciẽtes, i/uerunt in speculã quandam, & illic cõspicati sarmenta procul natantia nauim esse magnam existimarũt, quãobrẽ expectarũt, tanq̃ appulsura ea esset. cum uero à uento lata sarmenta propi⁹ forẽt, nõ nauim ampli⁹, sed scaphã u idere uidebant. aduectis aũt illis, cũ sarmẽta eẽ uidissẽt, inter se dixerunt, ut nos igitur frustra, quod nihil est, expectabamus.

Affabulatio.

Fabula significat, nõnullos hoĩes, qui ex improuiso terribiles esse uidentur, cum periculum feceris, nullius esse precij, inueniri.

Asinus syluestris.

ASinus syluestris asino uiso domestico in loco q̊dã aprico, ꝓfect⁹ ad ip̃m, beatũ dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cũ uidisset eum ferentẽ onera, & agasonem retro sequẽtẽ, & baculis ipsum percutientẽ, ait, ast ego nõ ãpli⁹ beatũ te existimabo. uideo em̃ non sine magnis malis habere te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula significat, nõ esse æmulanda lucra, in quib⁹ insunt pericula, & miseriæ.

Asini.

ASini oli ꝓpterea ꝙ assidue onera ferrẽt, & fatigarentur, legatos miserunt ad Iouem, solutionẽ laborũ petẽtes. hic aũt ostẽdere ipsis uolens, id non posse fieri, ait, tunc eos

ἀπαλλαγήσεσθαι καὶ κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιήσωσι ποταμόν. κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔνθα οὖρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ πρίσσάμενοι οὐροῦσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστιν.

Ονος, καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝΟΣ ἐνδυσάμενος λεοντῆν, πορίηει τἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδείττεσθαι. ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκοῆα, πρὸς αὐτὸν ἔφη. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ καὶ ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

Ονος. καὶ βάτραχοι.

ΟΝΟΣ ξύλα βαστάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθήσας δὲ, ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τῶν στεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, ὦ οὗτος ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν, οὕτως ὀδύρῃ.

Επιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἄνδρα ῥᾴθυμον ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥᾳδίως ὑφιστάμενος.

Ονος,

liberatum iri laboribus, cū mingendo fluuiū fe/
cerint. ac illi eum uerum dicere existiman/
tes, ex illo & nunc usq;, ubi aliorum urinam
uiderint asinorū, illic & ipsi circunstando mingūt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est, incu/
rabile esse.

Asinus, & Vulpes.

ASinus indutus pelle leonis, uagabat reliqua
bruta perterrendo. cæterum uisa uul
pe, tentauit & hanc perterrefacere. hæc autē (ca/
su enim ipsius uocem audiuerat) ad
ipsum ait. sed bñ scias, quod & ego timuissem, ni/
si rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos indoctos, q̄ ijs, q̄ extra
sunt, aliqui esse uidentur, ex sua linguacitate
redargui.

Asinus & ranæ.

ASinus ligna ferens ptrāsibat paludē q̄ndā. la
psus autem, ut decidit, nec surgere pos
set, lamentabatur, ac suspirabat. Ra/
næ aūt q̄ erāt i palude auditis suspirijs, heus tu dixe
runt, & qd faceres, si tāto hic tēpore, quāto nos fuis
ses, cū quia ad breue tempus cecidisti, sic lamēte/
ris.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in uirum se/
gnē, q̄ ob minimos quosq; labores tristat, cū ipse
maioribus facile resistat.

Asinus

Ονος, καὶ κόραξ.

Ονος ἡλκωμένος τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο. κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ δὲ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ ὄνος ὀγκᾶτο καὶ ἥλατο. τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόῤῥωθεν ἱσταμένου καὶ γελῶντος, λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε καὶ ἔφη. ἄθλιοι ἡμεῖς, οἳ κἂν μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ διωκώμεθα, τούτῳ δὲ καὶ προσεγγελῶσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες δῆλοί εἰσιν.

Ονος, καὶ ἀλώπηξ.

Ονος, καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. λέοντος δ' αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ τὸν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίνδυνον προσελθοῦσα τῷ λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτῇ δὲ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγοῦσα τὸν ὄνον, εἴς τινα πάγιν ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν ἀλώπεκα συνέσχεν, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολοῦντες.

Ορνις, καὶ χελιδών.

Ορνις ὄφεως ὠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη. ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ αὐξηθέντα, ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Asinus, & Coruus.

ASinus ulcerato dorso in prato quodã pasce batur. coruo autem insidendo sibi, & ulcus percutiendo, asinus rudebat, ac saltabat. sed agasone procul stante, ac ridente, lupus præteriẽs, ipm uidit, & dixit, miseri nos, quos si tã tum uiderit, persequitur, huic autem & ar/ rident.

Affabulatio.

Fabula significat maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus, & Vulpes.

ASinus & Vulpes inita inter se societate, exi uerunt ad uenationẽ. Leo uero cũ occurris set ipsis, uulpes imminens periculum uidens, pro/ fecta ad leonem, tradituram ei asinum pollicita est, si sibi impunitatẽ promiserit. qui cum dimissurum eam dixisset, illa addu/ cto asino, in casses quosdam ut incideret, fecit. sed leo uidens illum fugere minime posse, pri/ mam uulpẽ cõprehendit. deinde sic ad asinũ uer/ sus est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui socijs insidiantur, sæpe & se ipsos nescios perdere.

Gallina, & Hirundo.

GAllina serpẽtis ouis inuentis diligẽter caleſa cta excudit, hirundo aũt cum eam uidisset, ait, o demẽs, quid hæc nutris? quæ cũ excreuerint à te prima iniuriam auspicabuntur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφευγον. ὡς δὲ χρόνου προϊόντος, συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾷον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥς τε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

Οφις.

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τοῦ διὶ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν. ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Περιστερά.

Περιστερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῷ τοῦ ροΐζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τοῦ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὡς καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Fabula significat, implacabilē esse prauitatē, licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

CVm primū uisa est Camelus, homines pterriti, & magnitudinem admirati, fugiebāt. ubi uero ꝓcedēte tpe cognouerūt ipsius māsuetudinē, cōfisi sūt eo usq; ut ad eā accederēt. at intellecto paulo post belluæ nō inesse bilem, eò contemptus iere, ut & frena ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat terribiles res consuetudine contemptiles fieri.

Serpens.

SErpens à multis hominibus pessundatus Iouem postulauit. Iupiter autem ad eū dixit, sed si qui prior conculcauit, pupugisses, nequaquā id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui prius inuadentibus resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

COlumba siti correpta, ut uidit quodam in loco poculum aquæ depictum, uerum rata atq; multo elata ipetu inscia in tabulā offēdit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atq; a quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat nō nullos hoīes ob uehemētes, alacritates

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περιστερὰ, καὶ κορώνη.

Περιστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τρεφαμένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη. ἀλλ' ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη. ὅσω γὰρ ἂν πλείονα τίκτῃς, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

Πλοῦσιος.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, καὶ μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. καὶ τὴν ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵγε αὐταὶ ὧν ἐστι δὲ πένθος θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται, ἡ μήτηρ ἔφη. μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν. ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φυλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

Ποιμήν.

Ποιμὴν ἐλάσας εἴς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρῦν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς τὸν καρπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τοὺς βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς εἶδε τὸ γεγονὸς, ὦ κάκιστα ἔφη ζῶα. ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑμᾶς, καὶ δ' ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Επιμύθιον.

alacritates inconsulto res aggredienteis,
iniicere sese in perniciem.

Columba, & Cornix.

COlumba in columbario quodam nutrita fœcunditate supbiebat. Cornix uero ea audita, ait, sed heus tu desine hac re gloriari, nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, q in seruitute multos filios faciũt.

Diues.

DIues duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit. cum uero altera filia dixisset, ut nos miseræ, ipsæ, ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ uero nõ necessariæ sic uehementer plangunt. mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentantur. nam numorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat nonnullos homines ob auaritiã non uereri alienis calamitatib⁹ quæstũ facere.

Pastor.

PAstor actis in quercetum quoddam ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructũ decutiebat. oues uero inter edẽdũ glandes, nesciæ & uestes unà deuorarunt. at cum pastor descẽdisset, ut qd' erat actũ, uidit, o pessima ait aialia, uos cæteris uellera ac uestes p̃betis, à me uero, qui uos nutrio, & uestem surripitis.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ ἄνοιαν, τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, καὶ τὰ οἰκεῖα φαῦλα ἐργάζονται.

Αλιεὺς, καὶ σμαρίς.

Ἁλιεὺς δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν νεῶ μὲν μὴ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλ' ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξηθῶ καὶ μεγάλη φήσι γένωμαι, συλλαβεῖν με δικαίη, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἄνδρα ἂν εἴην, εἰ τὸν ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον κἂν μέγα ὑπάρχῃ ἐλπίζειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ διὰ ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ὄντα.

Ιππος, καὶ ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁδοιπορούντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ. ἆρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι μετ' ἐμοῦ. ὁ δὲ οὐκ ἐπείθη. ὁ δὲ ὄνος παρὰ τὴν κόπον ἐτελεύτησεν. τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ καὶ αὐτὸν τὸν ὄνον δοράν, βαρυνόμενος ὁ ἵππος ἐβόα. οἴμοι τῷ πανάθλιῳ, τίμοι σφόδρα τῷ ταλαιπώρῳ. μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ανθρωπος, καὶ σάτυρος.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſq; homines ob/ dementiã eos, qui nihil attinẽt, bñficio afficere, in domeſticos mala operari.

Piſcator, & Cerrus.

PIſcator demiſſo reti in mare re/ tulit Cerrũ, qui paruus cũ eſſet, ſupplicabat ip ſum ne tunc ſe caperet, ſed dimitteret, quod par/ uus foret. at cum creuero, & magnus in/ quit euaſero, me capere poteris, quoniã & maio/ ri tibi ero utilitati. tum piſcator ait, ſed ego demẽs fueri, ſi q̃d ĩ manib⁹ ẽ, dimiſſo lucro, licet ſit paruum, expectando magnum ſpe/ rem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, incõſyderatum eſſe, qui ſpe ma/ ioris rei, quæ inter man⁹ eſt, amittat, q̃a pua fuerit.

Equus, & Aſinus.

HOmo q̃dã hẽbat equũ, & aſinũ. cũ ãt iter fa/ cerẽt in uia ait aſinus equo. tolle a me oneris partẽ, ſi uis me eſſe ſaluũ. illo nõ pſuaſo, aſinus cecidit, atq; è labore mortuus eſt. ab he/ ro autem omnibus impoſitis ei, & ipſa aſini pelle, cõq̃rẽs equ⁹ clamabat. heu mihi miſerrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim pa/ rum oneris nolui accipe, ecce omnia geſto, & pel/ lem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſi magni cum paruis iun/ gantur, utroſq; ſeruari in uita.

Homo, & Satyrus.

Ἄνθρωπός τις πρὸς σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος. συνεδίων ἦν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ ἡ ψύχρα γενομένη, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ σώματι ἀπέπνει. τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, διὰ ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη. τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. μετὰ μικρὸν δὲ ἐσθίοντος θερμὸν προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ στόματι ἐφύσα αὐτό. ποιουμένου δὲ πάλιν διὰ ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη. τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε ἔφη ἀπὸ τοιοῦτου ἀποτάσσομαί σου τὴν φιλίαν, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Ἀλώπηξ, καὶ δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγοὺς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ τινὶ δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὗρεν ἐν ταύτῃ. ὃν καθικέτευε τὸ κρύψαι αὐτήν. τοῦ δὲ ὑπὸ δείξαντος αὐτῇ τὸ ἑαυτοῦ καλύβιον, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας. τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἤρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι. τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσέχοντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ ἀλώπηξ ἀπελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ προσφωνοῦσα. μεμφομένου δὲ αὐτὴν ἐκείνου, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογοῦσαν, ἡ ἀλώπηξ ἐπισχοῦσα ἔφη. ὦ οὗτος, ἀλλ' ἔγωγε ἤδειν ἄν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα ἦν τοῦ χαροῦς, καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.

HOmo quidam cum ſatyro inita ſocietate unà cũ eo comedebat. hyẽs uero, & frigꝰ cũ foret, homo manus ſuas admotas ori afflabat. rogante autem ſatyro, quam ob cauſam hoc faceret, ait, manus meas calfa/cio propter frigus. Sed paulo poſt edulio calido allato, homo admotum ori inſufflabat ipſum. conſulente rurſus, qua re id faceret, ait, ferculum frigefacio. ſuſcepto ſermone ſatyrus ſed ego ait, ex nunc renuntio tuam amicitiam. quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, fugere nos amicitias oportere, q̃rum anceps eſt affectio.

Vulpes & lignator.

VVlpes uenatores fugiens, & in deſerto multa decurſa uia, uirum lignatorem in eo inue/nit, cui ſupplicabat, ut ſe abſconderet, a quo ei oſtenſo ſuo tugurio, ingreſſa delituit in angulis. at uenatoribꝰ ꝓfectis, & uirũ rogãtibꝰ, hic uoce quidem negabat ſcire quicq̃, ſed manu ibi locũ oſtẽdebat. hi uero cũ id nõ egiſſẽt, ſtatim abiere. ut igitur uidit eos uulpes præ/terijſſe, exiuit nihil allocuta. eo ipſam accuſante, quod ſeruata à ſe, gratias ſi/bi non ageret, uulpes conuerſa ait, heus tu. ego uero egiſſem tibi gratias, ſi uer/bis ſimiles & manuum geſtus, & mores

εἶχες.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

Ανθρωπος, καταθραύσας ἄγαλμα.

Ανθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτευε τοι ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ οὐδὲν ἧττον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἔῤῥιψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς ἔῤῥευσεν ὅτι πλεῖστος. ὅν περ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα. στρεβλὸς ὑπάρχεις ὥς γε οἶμαι καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἥκιστά με ὠφέλησας. τυπτήσαντα δέ σε, πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον. τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Ανθρωπος, καὶ κύων.

Ανθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἑστιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι. ὁ δὲ, προσελθὼν, χαίρων ἵστατο βλέπων τὸν μέγαν δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί. πόσῃ μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη. τραφήσομαί τε γὰρ καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥς τέ με αὔριον μηδαμῆγε πεινᾶσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοι κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαῤῥοῦντος, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κἀκεῖσε τὴν κέρκον περιστρέφοντα, κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ κατιὼν, ἀπήει

μεγάλως

habuisses. Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia ꝓmittunt, sed contraria rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

HOmo qdã ligneũ cũ haberet deũ, supplicabat, ut sibi benefaceret. cũ igit hæc faceret, & nihilo minꝰ in pauptate degeret, iratꝰ eleuatũ ipsum cruribus, proiecit in pauimentũ. illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quãplurimũ effluxit, quod iam ille dũ colligeret, exclamabat, peruersus es ut puto, & ingratus. colenti enim mihi nequaquã ꝓfuisti, uerberãti autem te, multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nõ profuturũ te tibi, honorãdo prauũ hoiem, sed uerberãdo ipm, ꝓfuturũ magis.

Homo, & Canis.

HOmo qdã ꝑabat cœnã acceptũrꝰ amicũ q̃n dam suum, & familiarem, canis item ipsius alium inuitando canẽ dicebat, o amice ueni cœna unà mecũ. is cũ accessisset, lætꝰ astabat magnã spẽctans cœnã secũ loquens. papæ, quanta mihi lætitia nuper derepẽte oblata est. nã & nutriar, & ad satietatem cœnabo, ita ut nullo modo crasesuriam. hæc secum dum diceret canis, simulq; moueret caudam, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc, & illuc caudam circumagentẽ, arreptis ipsius cruribus eiecit statim de fenestris. at is cum decidisset, ibat

μεγάλως κράζων. τῶν τις δὲ κυνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας φίλος, ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη. ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐ δὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ὅθεν ἐξῆλθον οἶδα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

Αλιεὺς.

Αλιεὺς ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ στὰς ἐπί τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ἤυλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδὲν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον. καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε ἤυλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε. ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρόν τι πράττοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον διέτριβεν ἐρευνῶν. ὡς δὲ οὐδὲν εὑρεῖν ἐδυνήθη, ἤυξατο τῷ διὶ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοβος

uehementer exclamando. sed canis quidam cũ il/
li ĩ uia occurrisset, ꝑcũtabat̃, ut belle cœnat⁹es ami
ce⁹is suscipiens ei dixit. multo po/
tu inebriat⁹ supra satietatẽ, ne ipsam ꝗdẽ uiã, qua
egressus sum, noui.

Affabulatio.

Fabula significat, nõ oportere cõfidere ijs, ꝗ ex ali
enis bene facere pollicentur.

Piscator.

PIscator piscandi rudis acceptis tibijs, ac
retibus perrexit ad mare, & stans
sup̱ petra q̃dã, primũ ꝗdẽ sonabat tibijs, existimãs
ad uocis suauitatem pisces assilire. ut uero mul/
tum contendens, nihil profecit, depositis tibi/
is, assumit rete, ac iacto in
aquam, multum piscium cepit, quibus euacuato
reti, ut salientes uidit, ait, o pes/
simi animãtes, cũ sonarẽ tibia, nõ saltabatis, cũ uero
cessaui, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationẽ, & inopportune
aliquid agunt.

Bubulcus.

BVbulcus armentũ taurorũ pascẽs, amisit ui/
tulũ, lustrãdo oẽm solitudinẽ ĩdagãdo morã
traxit. ubi inuenire nihil potuit, precatus est Iouẽ
si furem, qui uitulum cepit, ostenderit, hedum in
sacrificiũ oblaturum. cæterum proficiscẽs in quer
cetũ quoddã, ĩuenit à leone deuorari uitulũ. trepi/

βος οὖν γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν. ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω, νῦν ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τούτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας δυστυχεῖς, οἵ τινες ἀποροῦντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν. εὑρόντες δὲ, ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κοραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μῆτερ εὔχου τῷ θεῷ σε μὴ θρήνει. ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη. τίς σε ὦ τέκνον τῶν θεῶν ἐλεήσει. τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἔχθρους ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσουσιν.

Αετός.

Υπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. τοῦτον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας. καὶ δὲ μὲν βέλος, ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν. ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἱστήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη. καὶ τοῦτο μοι ἑτέρα λύπη, δὲ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅτάν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέττιξ, καὶ μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρᾳ τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον. τέττιξ δὲ λιμώττων, ᾔτει αὐτοὺς

τροφὴν

dus igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus suis in cœlum, ait, o domine Iupiter, promiserã tibi hedũ me daturũ esse, si furẽ inuenirẽ, nunc tantũ tibi recipio sacrificaturũ, si huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniãt, precant, cũ inuenerint, quærũt effugere.

Coruus.

CORuus ægrotans ait matri, mater p̃care deũ, nec lamẽtare. ea uero suscipiẽs ait, qs deꝰ o fili miserebitur tui? cuius enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in uita multos inimicos habent, amicũ in necessitate inuenturos neminem.

Aquila.

SVper petra aquila sedebat, leporem captura, hanc autem quidã percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. sed crena cum pennis ante oculos stabat, quã cũ uidisset, & hoc mihi altera mœstitia, q̃ p̃priis pennis inteream.

γλυφὶς, kerblin, oder, krinlin.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, cum quis a suis periculum patiatur.

Cicada, & Formicæ.

HYemis tẽpore cũ triticũ efferueret, formicæ refrigerabãt. cicada ãt esuriẽs petebat ab eis cibum

τροφῶ. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατί δὲ θέρος οὐ σωρεύεις τροφῶ. ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς. οἱ δὲ, γελάσαντες εἶπον. ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις ἤυλεις, χειμῶνος ὀρχοῦ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ, καὶ ἀλώπηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ εἰς γῆν ἔξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις. ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρὸς παίων. καὶ πῶς εἶπεν ἀλώπηξ ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσῃ;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ᾖ τέχνα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ορνις χρυσοτόκος.

Ὄρνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκτουσαν. καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὗρεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τὸν μικρὸν ἐξέχασε ἐκείνου.

ογκος ὁ ὁ ἀπ' ὦδῖς, κύστις, μαστιτιδος, moles, cancer

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

Λέων, καὶ ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφήν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τί πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ καὶ κατακλιθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παραγενόμενα οὖν τὰ ζῶα

cibum, formicæ uero dixerũt ei, cur æstate non colligebas alimẽtũ? hæc ait, nõ erã ociosa, sed canebã musice. tũ hæ ridendo dixerũt, si æstiuo tẽpore modulabaris, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenq; aliq; in re esse negligentẽ, ne mœreat, ac periclitetur.

Vermis & uulpes.

QVi sub cœno cælabat uermis sup terrã egressus dicebat oĩb⁹ aĩalib⁹, medic⁹ sum medicaminum doctus, qualis est Pæon deorũ medicus. & quomodo ait uulpes alios curãs, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experiẽtia fuerit, oñe uerbum inane esse. *Hic rodus, hic salta.*

Gallina auripera.

GAllinam quis habens oua aurea parientẽ, ratus ĩtra ipsã auri massã inesse, occisã alijs gallinis similẽ reperit. hic multũ sperãs inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere cõtentũ esse pñtib⁹, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

LEo senio confectus, cum suppeditare sibi cibũ non posset, decreuit astu id facere. itaq; profectus in antrum quoddam, & dejectus simulabat ægrotare. Adueniẽtes igitur animantes

ζῶα ἐπισκέψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήδιεν αὐτά. πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ δ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτόν. ἡ δὲ ἰδοῦσα ἔξωθεν τὸ σπήλαιον, ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τοῦ δὲ εἰπόντος κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τὴν ἀνθρώπων, ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Λύκος, καὶ γραῦς.

Λύκῳ λιμώττων, πορίκιον ζητῶν τροφῆς. γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν. εἰ δὲ μή, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσωσε τῷ λύκῳ. ὀιόμενος δὲ ὁ λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἴσατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δ' ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν ὦ τέκνον αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων, ὡς ταύτῃ τῇ ἐπαύλει, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

Ερίφος, καὶ λύκος.

Ερίφος ἐπί τινος δώματος ἑστώς, ἐπειδὴ λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὦ οὗτος οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

animãtes uiſitatiõis gratia, cõprehẽſas deuorabat, multis igitur abſumptis animãtibus uulpes ea arte cognita, acceſſit ad ipſum, & ſtans extra ſpeluncam rogitabat quõ ſe haberet. cum autem is dixiſſet, male, cauſamq; rogaret, quã ob rẽ nõ ingredereť, uulpes ait, qa me ueſtigia terrẽt oĩa ad itrorſum ſpectãtia, nulla retrorſum.

Affabulatio.

Fabula ſignficat, prudentes homines coniecturis præuiſa pericula euitare.

Lupus, & Vetula.

LVpus eſuriens circuibat quærẽdo cibũ, ꝓfectus autẽ ad locum quendam, audiuit lugentem puerulũ, eiq; dicentẽ anũ, deſine plorare, ſin minus, hac hora tradam te lupo. ratus igiť lupꝰ ſerio loq aniculã, expectabat ad multam horam, ſed cum aduenĩſſet ueſpera, audit rurſus anum blandientem puerulo, ac dicentem, ſi uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. his auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non reſpondent.

Hedus, & Lupus.

HEdus ſup domo quadã cũ ſtaret, uiſo lupo prætereũte, conuitiabaťr, & mordebat ipm, ſed lupus ait, heus tu, nõ tu mihi, ſed locus conuitiatur.

Affabulatio.

Fabula

ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος καὶ τὴν ἀμεινόνων.

ΗΜΙΟΝΟΣ.

Ημίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατὴρ μου ἦν ἵππος ὁ ταχυδρόμος. κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην. καί ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τὸ δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς οὐκ εὐθὺς ὑπεμνήσθην.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ τινὰ, μὴ ἑαυτοῦ γεμὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω. ἀβέβαιος γάρ ἐστι ὁ βίος οὗτος.

ΟΦΙΣ, καὶ γεωργός.

Ὄφις ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ μὴ λύπης τέλεως λαβών, ἔμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, πεύσας ὁ γεωργὸς τὸν πατάξαι αὐτὸν, ἠσόχησε, μόνον κρύσας τὴν μὴ τρώγλης ὀπήν. ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἅλας ἔθηκεν ἐν τῇ ξώγλῃ. ὁ δὲ ὄφις λεπτὸν συρίξας, εἶπεν. οὐκ ἔσαι ἡμῖν ἁπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὀρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ σοῦ τέκνου.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμαύρης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἐλυπήθη.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν ἐπισωρεύων, καὶ κρατηθεὶς

ὑπὸ

Fabula ſignificat, plerũq; & locum & tem/
pus præbere audaciam aduerſus præſtantiores.

Mulus.

MVlus ordeo pinguefact⁹, laſciuiebat clamãs,
ac dicens, pater meus eſt equus cur/
ſor, & ego ei totus ſum ſimilis. atq; aliqñ cũ neceſ/
ſe foret ei currere, ut a curſu ceſſa/
uit, patris aſini ſtatim recordatus eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, & ſi tẽpus ad gloriã, pmoueat ali
quẽ, non ſuæ tamẽ ipſius fortunæ obliuiſcat. inſta
bilis enim eſt uita hæc.

Serpens, & Agricola.

SErpẽs in agricolæ ueſtibulis delitescẽs, ſuſtulit
eius infantẽ puerulũ. luctus autem paren/
tib⁹ fuit magn⁹. At pater præ mœrore accepta ſe/
curi egreſſum ſerpentem occiſurus erat.
ut uero declinauit parũper, feſtinãdo agricola, ut
ip̃m pcuteret, errauit tantũ pcuſſo foraminis orifi
cio. digreſſo autem ſerpente, agricola ratus ſer/
pentem nõ amplius iniuriæ meminiſſe, acce/
pit panẽ, & ſalẽ, appoſuitq; i foramie. ſed ſerpẽs te
nui ſibilo ait, nõ erit nobis a mõ fides, amicitiá ue,
q̃diu ego lapidem uideo, tu tui filij tumulum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nullum odij, aut uindictæ obli/
uiſci quãdiu uidet monimentũ, quo triſtatus eſt.

Tubicen.

TVbicen exercitum congregãs, ac ſuperatus

ὑπὲ τῶν πολεμίων, ἐβόα μὴ κτείνετέ με ὦ ἄνδρες εἰκῆ καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα. πλὴν τὴ τοι χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες, εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος, καὶ ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. τοι δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τοῦ ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥᾳδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις ῥᾳδίως, διεσώθη. ἡ δ' ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῦ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων.

Λύκος, καὶ γέρανος.

Λύκου λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοι λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει. ὅς τις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς ἔφη τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆρες κάραν σώαν μηδὲν παθοῦσαν.

Επιμύθιον.

ab boſtibus clamabat, ne me temere,
& fruſtra uiri occidite. nō em̄ ueſtrū quēq; occidi.
nā præter æs hoc poſſideo aliud nihil. & hi ad ip̄m
dixere, ob id magis morieris, qui cum ne/
queas ipſe pugnare, omneis ad pugnam exci/
tas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat plus peccare, qui malos,
ac graueis principes concitant ad male agendū.

Arundo, & Oliua.

DE tolerantia, & uiribus, & quiete, arundo, &
oliua cōtēdebāt, cū arūdini oliua cōuitiū fa
ceret utpote imbecillæ, ac facile cedenti
uentis omnibus, arundo tacendo nihil locu/
ta eſt. ac parūper præſtolata, ubi acer afflauit uen/
tus, arundo ſuccuſſa, & declina/
ta uentis facile euaſit, oliua autem cum
uentis reſtitiſſet, ui diffracta eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat eos, qui tempori, ac præſtantio/
ribus non reſiſtunt, meliores eſſe iꝭs, qui cū potēti/
oribus contendunt.

Lupus, & Grus.

LVpus gutturi oſſe infixo mercedem grui
præbiturum dixit, ſi capite inie/
cto, os ex gutture ſibi extraxerit. hæc autem eo
extracto qppe q̄ ꝓcero eſſet collo, mercedē effla/
gitabat, q̄ ſubridēdo, dētesq; exacuēdo, ſufficiat ti
bi ait illa ſola merces, quod ex ore lupi, &
dentibus ſaluum caput, & illeſum exemeris.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τριαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

Αλέκτορες.

Αλεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς εἰς τόπον κατάσκιον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρ' εὐθὺς ἀετὸς καταπτὰς, ἥρπασεν αὐτὸν. ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Γέρων, καὶ θάνατος.

Γερων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου παριόντος, καὶ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων, ἔφη. ἵνα μου τὸν φόρτον ἄρῃς. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλοζωοῖ, εἰ καὶ δυστυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἔνι.

Βάτραχοι.

Βατραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐν ᾗ κατῴκουν, περιήεσαν ζητοῦντες, πῦ καταμεῖναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς συνεβούλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρευθὺς κάτω. ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβῆναι.

Επιμύθιον.

Affabulatio.

Fabula in uiros q̃ a p̃iculo ſeruati, bñ de ſe meritis eam gratiam referunt,

Galli.

DVob⁹ gallis pugnãtib⁹ de gallinis fœminis, alter alterum in fugam uertit. ac uictus in locum obſcurũ profectus, delituit. ſed q̃ uicit, in altum eleuatus, ſtanſq; ſuper alto pariete magna uoce clamauit, & ſtatim aduolãs aquila eũ rapuit. at qui in tenebris deliteſcebat, ex illo intrepide gallinas conſcendit. Affabulatio.

Fabula ſignificat, dominũ ſuperbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex, & Mors.

SEnex olim inciſa à ſe ligna cum ferret, multam ibat uiam, ac ob multum laborem depoſito in loco quodam onere, mortem inuocabat, ſed mors cum adeſſet, cauſamq; peteret, propter quã ſe uocaret, perterrefactus ſenex ait, ut meũ onus attollas. Affabulatio.

Fabula ſignificat, oẽm hominẽ eſſe uitæ ſtudioſũ, licet infortunatus ſit & mendicus.

Ranæ.

DVæ Ranæ ſiccata palude, ubi habitabant, circuibant quærendo, ubi manerẽt, ac p̃fectæ in p̃fundũ puteũ, & acclinatæ deorſum uiſa aqua, altera conſulebat, ut ſaltarent continuò deorſum, altera uerò ait, ſi & hic aruerit, quomodo poterimus aſcendere?

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ἄνευ συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τί.

Αρνὸς, καὶ λύκος.

Αρνὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος, λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτὸν. οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ, καὶ λέων.

Κωνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε: οὐ δὲ φοβοῦμαί σε οὐ δὲ δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ κώνωψ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπτατο. ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο; ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου καὶ ἀράχνης ἀπώλετο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΩΝ.

Γαβριου

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulto fiat.

Agnus, & Lupus.

AGnus in alto cúm staret loco, Lupum, inferiùs prætereuntẽ uiam, mordebat, & feram malã, & crudiuorã appellabat. sed lupꝰ cõuersus ait ad ipsum, non tu contumeliaris mihi, sed ubi stas, turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos, qui ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

De Culice, & Leone.

CVlex ad leonem accedens, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. sin minus, quod tibi est robur? q̃ laceras unguibus, & mordes dentibus? hoc & fœmina cum uiro pugnãs facit. ego uero longè sum te fortior. si uero uis, ueniamus ad pugnam, & cũ tuba cecinisset culex, inhæsit mordens circa nares ipsius leueis genas. leo aũt ꝓprijs unguibus dilaniauit se ipm, donec indignatus est. culex autem uicto leone cũ sonuisset tuba, & epiniciũ cecinisset, euolauit. araneæ uero uicto iplicitꝰ cũ deuoraret, lamẽtabat q̃ cũ maximis pugnãs, a uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, & a paruis prosternuntur.

FINIS AESOPI FABVLARVM.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Περὶ ἀνθρώπου, καὶ λιθίνου λέοντος.

Ἀνδρὸς ποσὶν πατεῖτο πέτρινος λέων.
καί τις λέων, τί φησι τὴν ἰσχὺν βλέπεις;
ἀλλ' εἰ λέοντες εἶπεν ᾔδησαν γλύφειν,
πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.
Ε πιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῇ, οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.

Περὶ λέοντος κοιμωμένου, καὶ μυός.

Λέοντος ὑπνώττοντος, αὐχένος μέσον
διέδραμεν μῦς, ὃς δ' ἀνέστη συντόμως.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη,
οὐ μὲν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀναστρέπω.
Ε πιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ καὶ μικρὰν περιφρόνησιν ἀποστρέφεσθαι.

Περὶ λέοντος καὶ κάπρου, καὶ γυπῶν.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτὲ κάπρῳ.
γύπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπευον τὴν ἔριν,
βρῶσιν τὸν ἡττηθέντα ποιῆσαι τάχα.
φίλους δ' ὁρῶντες ἠστόχουν τῶν ἐλπίδων.
Ε πιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
ὦ μοῖρα θηρῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη.
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκάθεκτος εἶ λέων,
πῶς νῦν μανεὶς οὐ μετὰ δακρύων δράσεις;
Ε πιμύθιον, ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

Περὶ λέοντος. ὄνου. ἀλώπεκος.

Λέων

GABRII GRAECI TETRASTICHA.

De Homine,& Leone lapideo.

VIri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quis Leo,quid robur inquit intueris?
At si Leones ait sciuissent scalpere,
Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod nõ oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente,& mure.

Leone dormiente,per mediam ceruicem
Percurrit mus.is autem surrexit ilico.
Ridet Vulpes.ac Leo respondit,
Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat ne paruum quidem contemptum negligere.

De Leone,& Apro,& Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.
Vultures uero deinsuper speculabãtur litem,
Vt deuorarent statim,qui uinceretur.
Sed amicis ijsdem uisis,frustrati sunt spe.

Affabulatio.Q d' nõ oporteat alienis malis lætari.

De Caprea,& Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,
O fatum ferarum ait miserrimum.
Si compos mentis intolerabilis es leo,
Quõ nũc furens nõ plena facies lachrymarũ?

Affab.ꝙ nõ opteat,eũ q ptãtẽ habet,excãdescere.

De Leone,Asino,Vulpe.

Λ έων, ὄνος, κερδώ, τε πρὸς θήραν ἴον.
ὄνου δὲ ταύτην εἰς τρίτον δεδασμένου,
λέων κατεσπάραξε, κερδὼ δὲ πλέον
ἔνειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεῖσ' ὀξ ὄνου.
Ε πιμύθιον, ὅτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχουσιν ἕτεροι, παιδεύεσθαι.

Περὶ ὄνου βαστάζοντος εἴδωλον.

Ω μοις ὄνος παρῆγεν ἀργυροῦν βρέτας.
ὅπερ συναντῶν, πᾶς τις αὖ ἐπροσκύνει.
τύφῳ δ' ἐπαρθεὶς, μὴ θέλων μένειν ὄνος,
ἤκουσεν οὐ θεὸς σὺ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις.
Ε πιμύθιον, ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν.

Περὶ παιδὸς ἐσθίοντος σπλάγχνα.

Β οὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα,
οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα μῆτερ ἐκχέω.
ἡ δ' αὖ γελῶσα μὴ φοβοῦ τέκνον ἔφη.
τῶν σῶν γὰρ οὐδὲν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.
Ε πιμύθιον, ὅτι δεῖ τἀλλότρια ἀντιστρέφειν, καὶ μὴ γογγύζειν.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ βάτου.

Φ ραγμοὺς ἀλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλεν,
ὀλισθανοῦσα, καὶ βάτου δεδραγμένη,
ἔξεστο πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
μέμφου σεαυτὴν, μὴ μέ πρὸς κεῖνος φάτο.
Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντας.

Περὶ κώνωπος, καὶ ταύρου.

Κ ώνωψ καθῆσθε πρὸς κέρας ταύρου πάλαι,
ὃν πρὸς κέλευεν εἴ περ ἐκπτῆναι θέλει,

ἤκουσε

Leo. Asinus. Vulpes ad prædam iere.
In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
A leone dilaceratus est. at uulpes plus
Ei tribuit edocta ab asino.

Affabul. Q d' ex ijs, q̄ alij patiunt̄, doceri opteat.

De Asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteū,
Quod unusquisq; occurrens adorabat.
Superbia uero elatus, nolens manere asinus,
Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio. Quod oporteat eos, q in dignitatibus constituti sunt, cognoscere se esse hoies.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,
Hei mihi clamabat, ꝙ intestina effundo mater,
Hæc ridendo ait, ne timeas fili.
Non em̄ ex tuis quicq;, sed uomis ex alienis.

Affabulatio. Quod oporteat aliena restituere, & non murmurare.

De Vulpe, & Rubo.

Sepem Vulpes transilire ut uoluit,
Lapsa, ac rubo innixa
Percussa planta, conuitia dicebat Rubo.
Increpa te ipsam, non me ille ait.

Affabulatio. Aduersus eos qui sua tacēt uitia, & aliena reprehendunt.

De Culice, & Tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se uolare uelit,
Audiuit,

ἤκουσε δ' ὥς περ οὐκ ἔγνω καθημένον,
οὕτω δὲ μὴ πτήσαντος αἴσθησιν λάβῃ:
Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι
ἢ σοφούς, ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δὲ.

Περὶ ἐλάφου, καὶ ἀμπέλου

Ε λαφον ἐξήλαυνον οἱ κυνηγέται,
ἥτις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη.
τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων.
κυνηγετοῦσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.
Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς κακοποιοῦντας τοὺς αὑτῶν εὐεργέτας.

Περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Ο φιν θέλων τίς ἀντ' ὀλέθρου παιδίου,
πλήττειν, πέτραν τ' ἔσχιζε, καὶ φιλεῖν θέλεν.
ὄφις δέ φησι, πῶς γένοιντο συμβάσεις,
ἕως σὺ τύμβον, τόν δ' ἐγὼ πέτρον βλέπω;
Ε πιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι, ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

Περὶ παιδὸς, καὶ σκορπίου.

Ω ς ἀκρίδας θήρευε παῖς τις, σκορπίῳ
προὔτεινε χεῖρας. ὃς δὲ, μὴ ψαύσῃς ἔφη.
ὡς εἴγέ μου ψαύσειας, ἐκ κόλπων στένων,
καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.
Ε πιμύθιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις, μὴ συμμίγνυσθαι.

Περὶ συὸς, καὶ μυός.

Σ ῦς εἷλκέ τις μῦν ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
οὓς χαλκέες βλέποντες, ἔστησαν γέλων.
ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶν, εἶπε μεστὸς δακρύων,
ὡς οὐ δὲ σῦν δύνασθε κἂν τρέφειν ἕνα.
Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα

πραβλέποντας

Audiuit,quẽadmodũ non nouerat ſedentem,
Ita neq; euolantem ſentiret.
Affabulatio. Aduerſus eos,qui uolũt eſſe docti,
potentés ue,aut prudentes,nec ſunt.

De Cerua,& uite.

Ceruam perſequebantur uenatores,
Quæ denſis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.
Affabulatio. Aduerſus eos,qui malefaciunt be/
nefactoribus ſuis.

De Serpente,& Agricola:

Serpentem quis pro filij interitu
Percuſſurus,petrãq; ſcidit,& amarẽ uolebat.
Sed ait ſerpens.quomodo fient cõuentiones?
Quãdiu tu tumbã,hunc ego lapidem uideo?
Affabulatio.Magnas iimicitias,eẽ irrecõciliabiles

De Puero,& Scorpio.

Cum locuſtas cepiſſet puer quidam,ſcorpioni
Porrigebat manus.is autem,ne attigeris ait.
Nam ſi me tetigeris, ſuſpirando ex ſinu
Veras quoq; locuſtas abijcies. Affabulatio.
Cum malis hominibus cõuerſari non oportere.

De Sue,& Mure.

Sus quidam murẽ trahebat ad ſedandam eſuriẽ
Quos uidentes fabri ferrarij,riſerunt.
Mus uero adhuc uiuẽs ait lachrymarũ plenus,
Ne unum quidem poteſtis paſcere ſuem.
Affabulatio. Aduerſus eos,qui ſuos caſus
negligunt,

παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

περὶ ὄνου, ἢ λεοντῆς.

Φέρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνος,
ἤυχει λέων εἶναί τις, ἀπόλους βλέπων.
ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὑρέθη,
τοῦτον μύλων ἔμνησε φθῆ ἀταξίας.

Επιμύθιον. ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ, τάχιστα λύονται.

περὶ τράγου, ἢ ἀμπέλου.

Τράγῳ προσέπεμψ ἄμπελος, βλάπτεις σύ με
κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;
ὅσον γὰρ ἂν βλάψειας, εὑρήσω τάχα.
πρὸς θυσίαν σήν, εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Επιμύθιον. ὅτι πολλάκις θέλων τίς ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτόν.

περὶ ἀνδρὸς, ἢ γαλῆς γυναικός.

Ἀνὴρ γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγε.
παρῆν δὲ κύπρις εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.
νύμφη δὲ μῦν βλέψασα, σωτόνῳ τάχει
δίωκε τοῦτον, μὴ τραπεῖσα τὴν φύσιν.

Επιμύθιον. ὅτι ὃ ἐκ φύσεως ὄν, οὐ μεταξέπεται.

Περὶ δορκάδος τὴν τῶν ποδῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Π ηγαῖς ὁρῶσα δορκὰς αὐτῆς τοιδέαν,
λεπτοὺς πόδας μωμᾶτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
λέων δ' ἐπεὶ δίωκε, τοὺς ἠγάπα.
κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς φάγοι.

Επιμύθιον. ὅτι πολλάκις τίς ὠφελεῖται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

περὶ ἀλώπεκος, ἢ σαφυλῆς.

negligunt, alienos uero derident.

De Asino, & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
Iactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinũ eum memorẽ turbationis reddidit.

Affabulatio. Fabula significat, immeritos honores quamprimum solui.

De Hirco & Vite.

Hircum uitis adlocuta est. offendis tu me
Tondendo folia. num nam non est herba?
Quam uis enim nocueris, Inueniam statim
Ad mactationẽ tui erga deos, uinũ ut scaturiat.

Affabulatio. Quod plerũq; uolens quis aliquẽ iniuria afficere, iuuet eum.

De Viro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate.
Sponsa uero uiso mure, contenta celeritate
Eum persecuta est, non mutata natura.

Affabulatio. Q d' id, qd' a natura ẽ, nõ trãsmutet.

De Caprea reprehẽdente pedũ tenuitatẽ.

In fontibus suam imaginẽ uidens caprea,
Tenueis carpebat pedes, sed gaudebat cornib⁹.
Cum uero leo ꝑsecutus est ipsam, eos amabat
Cornua reprehendens ut prædæ laqueum.

Affabulatio, Quod plerũq; quis iuuatur ex qbus uidetur lædi.

De Vulpe, & Vua.

Vulpes

Κ ερδῶ βοῦξω βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου
πρὸς ὕψος ἕρπ. ηὐλὴ καμοῦσα πολλάκις
ἑλεῖν ἀπεῖπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
μὴ κάμνε, ῥᾴγες ὁμφακίζουσίν μάλα.
Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς πλουτοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.
Περὶ κόρακος, καὶ ἀλώπεκος.
Υ υρὸν κόραξ, ἔδηκε, κερδῶ δ' ἥπατα.
εἰ γλῶσαν εἶχες, ζώνης εἷς ὄρνις μέγας:
εὐθὺς δ' ὁ τοῦτον ῥίψεν, ἡ δ' αὐτὸν φάγειν.
ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.
Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.
Περὶ βατράχων, καὶ ἥλιου.
Γ άμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῦ ἡλίου,
καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ δειλὸν γένος.
εἰ γὰρ μόνας τέμοιμεν αὐγὰς ἥλιος,
τίς εἴγε τεκνώσειε τοῦτον βασάσει;
Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ δι' ἀγνωσίας χαί
ροντας.
Περὶ ὄρνιθος ὠοῦ χρυσοῦν τικτούσης καὶ φιλαργύρου.
Ε τικτε χρυσοῦν ὠὸν ὄρνις εἰσάπαξ,
καί τις πλανηθεὶς χρυσεραστὴς πλοῦ φρένα,
ἔκτεινε ταύτῃ χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
ἐλπὶς δὲ μεῖζον δῶρον ὠλέκει τύχης.
Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν
ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.
Περὶ ἀσεροσκόπου, καὶ ὁδοιπόρου.
Α στροις περισκοπῶν τις ἀστροσκόπος,
πίπτει λελακκὼς πρὸς φρέατος, τυχὼν δέ τις
ὁδοιπόρος, σένουτι ταῦτ' ἔφη λέγων,

νοῦν

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
In altum eleuabatur, cumq; diu laborasset,
Vt capet, defatigata est, sed secũ hæc locuta est.
Ne labora. Acini uuæ exacerbescunt admodũ.
Affabul. Ad eos q de necessitate uolũtatẽ faciũt.

De Coruo & Vulpe.

Caseum coruꝰ mordebat, sed uulpes decipiebat,
Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
Continuo uero is eum abiecit. ea aũt comedit.
Habes corue omnia. mentem solam cõpara.
Affabulatio. Aduersus eos, q adulatõibꝰ delectãt.

De Ranis, & Sole.

O bnuptias solis lætabantur ranæ,
Quædamq; ad eas ait, o miserum genus.
Nam si solos radios solis timemus,
Si genuerit filios, quis eum feret?
Affabulatio. Aduersus eos, qui suo damno præ ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouũ pariente, & auaro.

O uum aureum Gallina semel peperit.
Quidamq; auarus deceptus animo,
Eam occidit aurum accepturus.
Sed spes perdidit maius fortunæ donum.
Affabulatio. In eos qui spe lucri, in damnum ex pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator
Cadit iprudẽter in puteũ, sed qdã supueniens
Viator suspiranti hæc inquit dicendo,

νοῶν δεὶς ἄνω, βέλτισε τὴν γῆν οὐ βλέπεις.

Ε πιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

περὶ ἵππου, καὶ κάπου.

Η ριζεν ἵππῳ ἀγριωτάτῳ κάπην.
ὁρμὴν δὲ θηρὸς ἵππος οὐ θένων ὅλως,
ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὑρὼν σύμμαχον
εὔπειθον ἄνδρα πρὸς σφαγὴν τοῦ θηρίου.

πιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς, καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

Ε περὶ ἀνδρὸς μιξοθηρικοῦ, καὶ δυεῖν ἑταίραιν.

Ε ρωμιὰς δύ' εἶχεν ἀνὴρ μιξόθηρις.
χρόνῳ δ' ἐνιωχῆσαι πάντη καὶ τρόπῳ,
ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκὰς ἔνεφερεν.
ἐξ ὧν φιλωθεὶς, πᾶσιν ὡράθη γέλως.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

περὶ ἀετοῦ τε, καὶ κολοιοῦ.

Α ρνὸν καταβὰς ἀετὸς καθαρπάσας.
ἰδὼν κολοιὸς, ἐν κριῷ πράπει τάδε.
ὃν εἶλε ποιμὴν, παῖς δ' ἐφώνει τοῦτό τι
ἐμοὶ κολοιός, ἀετὸς δ' αὐτῷ πέλει.

Ε πιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς κρείττονας.

περὶ κολοιοῦ τε, καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Α λλοδαποῖς πτεροῖσιν ἀμφιεσμένος
κύχει κολοιὸς ὀρνέων ὑπερφέρειν.
πρῶτον δὲ δῶρον ἢ χελιδὼν ἥρπακε.
μεθ' ἣν ἅπαντες. εἶτα γυμνὸς εὑρέθη.

Ε πιμύθιον, ὅτι ὁ δὲ ἐξάνθ κάλλῳ διαλύεται.

περὶ

Animū applicādo ſurſū o optie terrā nō uides,
Affabulatio. Quod pleriq;,cum præſentia neſci
ant,futura cognoſcere gloriantur.

De Equo,& Apro.

Pugnabat Equus cum ferociſſimo Apro.
Impetū uero feræ equ⁹ cū penit⁹nō ſuſtineret,
Seſe dedidit,inuento ſocio
Viro iugulandæ feræ perito.
Affabulatio. Quod non nulli ob inimicitias in
ſeruitutem ſeſe dedunt.

De uiro miſticapillo,& duabus amicis.

Amicas duas habebat uir miſticapillus.
Aetate autē & moribus omnino diſſimileis
Altera nigros capillos,albos altera euellebant.
Quapropter depilatus,omnibus ridiculo fuit.
Affabulatio. Aduerſus eos,qui in duas res con/
trarias ſeſe inijciunt.

De Aquila & Cornicula.

Agnum deuolans Aquila cum rapuiſſet,
Idq; uidiſſet monedula, in ariete facit eadem.
Quā paſtor cepit,filius autē clamabat tale qd,
Mihi monedula,aquila autem ſibi eſt.
Affabulatio. Qd' nō oporteat imitari p̄ſtātiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta
Gloriabatur cornicula præſtare auibus.
Primum donum hirundo rapuit.
Poſt eam,omnes.hinc nuda inuenta eſt.
Affabul. Q; ex collatione pulchritudo diſſoluat̄.

Περὶ ἀετοῦ τε, καὶ ὀϊστοῦ.

Β έλει δὲ στοῦθος ἀετὸς τρώθη πάλαι.
ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἧστο πολλὰ δακρύων.
βλέπων δ' ὀϊστὸν εἶπεν ἐπτερωμένον.
βαβαὶ, πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

Περὶ θηρῶν, καὶ ὀρνέων μάχης, καὶ στρουθοῦ.

Π ᾶσι πεφύκει θηρσὶ, καὶ πτηνοῖς μάχη.
ἥλω λίβυσσα στρουθός, ἣ τοὺς δ' ἐπλάνα.
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον.
πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶ πόδας.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας, καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρους.

Περὶ χελιδόνος, καὶ κριτηρίου.

Π ῆξε χελιδὼν, νοσσιὰν κριτηρίου
ὑπόρθεν, ἧσπερ τὴν γονὴν βλάπτει δράκων.
ἡ δ' αὐτ' ἔφησεν, ὦ πολυστόνου τύχης,
ὅπου γὰρ ἐκδίκησις ἐβλάβην μόνη.

Επιμύθ. πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν, ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

Περὶ τριῶν βοῶν ὁμοφόνων, εἶτα ἀσυμφώνων. καὶ λέοντος.

Ο μόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βόες.
οὓς οὐ δὲ θὴρ ἔβλαπτε πολλάκις λέων.
ἔχθρας δὲ μίσει, καὶ μάχης διασχίσας,
ἕκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς σχιζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας.

Περὶ γεωργοῦ, καὶ γεράνου.

Ε θνει γεράνων πῆξέ τις σπορεὺς πάγην.
μεθ' ὧν πελαργὸν εἷλεν, ὃς θρήνει μέγα,

ἔφη

De Aquila,& Sagitta.

Sagitta pectus Aquila uulnerata est olim.
Dolens autẽ postea sedebat admodũ plorans.
Videns autem sagittam pennatam ait,
Papæ,penna me pennatam occidit.

Affabulatio,In eos,qui à suis mala patiuntur.

De pugna ferarum,ac uolucrũ,& strutione.

Omnes inter se feræ,& uolucres concertabant.
Capta est strutio libyca,quæ hasce decipiebat.
Esse quidam auis,ex parte uero fera,
Volucribus caput,feris pedes ostendens.

Affabulatio,Aduersus eos, qui duobus seruiendo dominis,utroscꝫ decipiunt.

De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,
Cuius prolem lædit serpens.
Hæc autẽ dixit,o ingemiscendam fortunam.
Vbi enim ultio est,sola offensa sum.

Affabulatio, Ad eos,qui malũ à bonis patiuntur.

De trib⁹ bob⁹ cõcordib⁹,inde discordib⁹,& leone.

Concordes pascebantur tres simul boues,
Quos ne fera quidem lædebat Leo.
Cũ uero inimicitiarũ odio, & pugna dissẽsissẽt
Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio, Aduersus eos,qui à suis dissident, & propterea mala patiuntur.

De Agricola,& Ciconia.

Gruibus tetendit Agricola quidam laqueum,
Cũ qb⁹ ciconiã cepit,quæ uehemẽter lugebat.

ἔφη δ' ἀροτρεὺς ὡς φίλος μὲν εἶ σύ μοι.
ἀλλ' ἡ πάγη λαβοῦσα, σὺν κακοῖς ἔχει.
Ε πιμύθιον, πρὸς φίλον τινὸς, ἐνούμενον τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Περὶ κυνὸς καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φ έρων ποταμοῦ πλησίον κύων κρέας,
κύψας ἑαυτὸν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
χανὼν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν κρέας,
ἀπεστερεῖτο καὶ τοῦ, οὗπερ ἐκράτει.
Ε πιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιοῦται.

Περὶ ὄνου καὶ ἁλὸς, καὶ πόγγων.

Π ερῶν ποταμὸν, φόρτον ἦγ' ἁλὸς ὄνος,
ἐν ᾧ τε καὶ πέπτωκε κουφισθεὶς βάρος.
πόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος οὕτως ὡς φέρεν,
πεσὼν ἑκοντὶ, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.
Ε πιμύθιον, ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους, εἰς ζημίαν καταντᾷ.

Περὶ καμήλου, καὶ διός.

Κ υρτὴ θεὸν κάμηλος ἐζήτει κέρα.
ἣν ἐξεμυκτήρισε καὶ ἀβουλίας.
ζημοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν, ὦτα, καὶ κάραν,
ὡς ἄνγε παντάπασιν αἰσχίστη πέλῃ.
Ε πιμύθιον, ὅτι δεῖ περὶ τοῦ θεοῦ, αἰτεῖν τὰ προσήκοντα.

Περὶ λύκου, καὶ ἀρνός.

Λ ύκος πρὸς ἄρνα φησὶν, οὐ πρόσθεν σύ μοι
ὕδωρ τάραττες; ἄρτι γαστρὸς ἐξέφυν.
καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ἀγνοῶ, πότε.
θοίνη γένῃ μοι κἂν θέμις, κἂν μὴ θέμις.
Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς ἀδεῶς, φανερῶς ἀδικοῦντας.

Περὶ

Dixit autē agricola, ut amica quidē tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.
Affabulatio, In amicum cuiuſdam coniunctum cum inimicis amici ipſius.

De Cane, & imagine ipſius in aqua.

Canis ſecundum flumen carnes ferens,
Cum ſe acclinaſſet, alium in aqua uidet.
Hiſcens autē ut inferiores alias carnes caperet,
Priuatus & ijs eſt, quarum dominus erat.
Affabulatio, Qđ cupidus magis damno afficit̄.

De Aſino & ſale, & ſpongijs.

Tranſeundo fluuiū onus ſalis portabat aſinus.
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc cum itidem multū ſpongiarū ferret,
Cecidit ſponte, & infeliciter ſuffocatus eſt.
Affabulatio, Quod plerūq; expectatio lucri in damnum incurrit.

De Camelo, & Ioue.

Curua Camelus à deo petebat cornua
Quam deriſit malo conſilio.
Minuit enim ei de cætero aures, & caput,
Vt ab omni parte foret turpiſſima.
Affabul. Qđ oporteat à deo conueniētia petere.

De Lupo, & Agno.

Lupus Agno inquit, nonne dudum tu mihi
Aquā pturbaſti? nuper ex uentre natus ſum.
Et quomodo aquā pturbarim neſcio quando.
Cœna fies mihi & iure, & iniuria.
Affabul. Aduerſus eos, q̄ intrepide palā iniurij ſūt.

Περὶ δειλοῦ κυνηγοῦ, καὶ ποιμένος.

Δειλὸς κυνηγὸς πρός τιν' εἶπε ποιμένα,
εἴπου λέοντος ἴχνος εἶδες, μοὶ φράσον.
σὺ τοῦτον εἶπεν ἐθέλεις, δείξω, πέλας
ἴχνος. κυνηγὸς εἶπεν, οὐ ζητῶ πλέον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους,
καὶ πρὸς ἔργα δειλούς.

Περὶ ἱππότου, καὶ ἀγροικοῦ.

Ἤιτει λαβεῖν ἀγροῖκον λαγὼν ἱππότης.
λαβὼν δὲ χερσὶ τοῦτον, ἠρώτα πόσου;
καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν, ἀγροῖκος δ' ἔφη.
μὴ σπεῦδε, σοὶ δώρημα τοῦτο προσφέρω.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης, πραιτουμένους τὰ ἴδια.

Περὶ λύκου, καὶ ὄνου.

Ὁ δοῦσιν ἧλον εἷλεν ἐξ ὄνου λύκος.
αἰτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λὰξ τὴν γένην.
λύκος δέ φησι πῶς μάγειρος ὢν πάλαι,
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

Περὶ λύκου, καὶ γεράνου.

Εἰς λαιμὸν ὀστοῦν ἐμπεπήγη τοι λύκου.
μισθῷ δ' ἑλὼν γέρανος, ᾔτει τὴν χάριν,
σῶον τράχηλον ἐκ λύκου λαιμοῦ φέρων,
μὴ δ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν, ἢ τοῦτο σκόπει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐπικίνδυνον πράξιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μετὰ δ' σύνθημα ζητοῦντας μισθόν.

Περὶ ταύρου, καὶ τράγου.

Ἤλαυνε ταῦρον ἐξ ἑῆς κοίτης τράγος,

ὃν

De Venatore timido,& paſtore.

Timidus uenator paſtori cuidam ait,
Sicubi Leonis ueſtigium noſti,dic mihi.
Tu hoc ait uis,oſtendam,propè
Veſtigium. Venator ait.nō quæro amplius.

Affabulatio, Aduerſus homines audaces uerbis, & factis timidos.

De Equite & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,
Accepto eo manibus,rogabat,quanti?
Et equum admiſit,Agricola autem ait,
Ne feſtina.tibi donum hoc offero.

Affab. Aduerſus eos,q̄ neceſſario recuſāt res ſuas.

De Lupo,& Aſino.

Ex Aſino clauum dentibus extraxit Lupus,
Petens mercedem,percutitur calcibus genam.
Lupus autem inquit,quō cocus cū eſſem olim
Medicinæ opera indigne exercui?

Affabulatio, In eos qui propriam artem derelinquunt,& aliam aggrediuntur incomode,

De Lupo,& Grue.

In lupi gutture os infixum erat.
Mercede aūt cū extraxiſſet grus, petebat p̄tiū.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliā mercedē,q̄ hoc conſydera.

Affabulatio,In eos,q̄ piculoſum negociū aggrediunt̄,& poſt cōuentionē quærūt mercedem.

De Tauro,& Hirco.

Expellebat taurum ex ſuo cubili hircus,

ὃν θὴρ λέων δίωκεν, εἶπε δὲ στένων,
εἴ πρ με μὴ λέοντος ἐπτόει φόβος,
ἔγνως ὅσον ταύρου τε καὶ τράγου σθένος.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι
ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

Περὶ μύρμηκος, καὶ τέττιγος.

Η τει τροφὴν μύρμηκα τέττιξ ἐν κρύει.
μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους ὄντος ἔδρας;
ὡς ἐν θέρει εἴρηκεν ᾔδον ὀξέως.
χειμῶνος ὀρχοῦ φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ε πιμύθιον, πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾷν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ γήρᾳ πτωχοῦντας.

Περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Ε θαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν,
ὥρᾳ κρύους. ἐπεὶ δὲ θέρμης ᾔσθετο,
ἔπληξε τὸν θάλψαντα, κἄκτεινε τάχος.
οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

Περὶ χελιδόνος, καὶ ἀηδόνος.

Α γροῦ χελιδὼν μακρὰν ἐξεπωτήθη,
εὗρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν' ὀξύφωνον. ἥδ' ἀπεθρήνει
τὸν ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
χ' ἡ μὲν χελιδὼν φησι φιλτάτη ζώοις,
πρῶτον βλέπωσε σήμερον μετὰ θρᾴκην.
ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
σύσκηνος ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις,
ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις.
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη,
ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.

οἶκος

Quem fera leo insectabatur, ait autẽ suspirans
Nisi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio, Ad eos, qui affici iniuria ferunt à par uis metu maiorum.

De Formica, & Cicada.

Petebat à formica cicada cibum.
Sed formica ait, quid æstate faciebas?
Quod acute æstate caneret dixit,
Hyeme salta inquit, ne ama cibum.

Affabulatio, Aduersus eos, q in iuuentute nolunt laborare, & ꝓpterea in senectute mendicant.

De Serpente & Agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem
Frigoribus, ubi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomena.

Procul ab agro hirundo euolauit,
Reperit autem in desertis sidentem syluis
Acute canentem Luscíniam. ea uero lugebat
Itym immaturum excessisse è uita:
Et Hirundo inquit, carissima salua sis,
Primum hodie te post Thraciam uideo.
Sed ueni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & cara habitabis,
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis.

Nam domus omnis, & consuetudo hominũ
Memoriã antiquarũ calamitatũ reaccendet.

Affabulatio, Fabula significat, p̃stare sine dolore uiuere ĩ desertis, & cũ malis habitare i ciuitatib⁹.

GABRIAE
FABVLARVM
FINIS.

Ἐκ τῶν ἀφθονίου σοφιστοῦ προγυμνασμάτων.

Ὁ μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεγένηται δὲ καὶ ῥητόρων κοινὸς ἐκ παραινέσεως. ἔστι δὲ μῦθος λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ συβαριτικός, καὶ κίλιξ, καὶ κύπριος πρὸς τοὺς εὑρόντας μεταθεὶς τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μᾶλλον αἰσώπειος λέγεσθαι, τῷ τὸν αἴσωπον ἄριστα πάντων συγγράψαι τοὺς μύθους. τοῦ δὲ μύθου τὸ μὲν ἐστι λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν. τὸ δὲ, μικτόν. καὶ λογικὸν μὲν, ἐν ᾧ τὶ ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασται. ἠθικὸν δὲ τὸ τῶν ἀλόγων ἦθος ἀπομιμούμενον. μικτὸν δὲ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων ἀλόγου, καὶ λογικοῦ. τὴν δὲ παραίνεσιν δι' ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον, ἐπιμύθιον δὲ τελευταῖον ἐπενεγκών.

Μῦθος ὁ τῶν μυρμήκων, καὶ τῶν τεττίγων προτρέπων τοὺς νέους εἰς πόνους.

Θέρους ἦν ἀκμή. καὶ οἱ μὲν τέττιγες, μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπήει, καὶ συλλέγειν καρποὺς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τραφήσεσθαι. χειμῶνος δὲ ἐπιγεγονότος, μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν. οὕτω νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

ἐκ τῶν

Ex Aphthonij sophistæ exercitamentis.

FAbula profecta quidē est a poetis, sed & rhetoribus cōmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus imagine quadam representans ueritatē. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicit̄, accepto ab inuētorib⁹ nomie Veū qm̄ Aesopus egregie p̄ter cæteros cōscripsit fabulas, euicit ut potius Aesopia dicerēt̄. Ea uero est triplex Rationalis. Moralis. Mista. Rationalis, in qua aliqd ab hoie geri cōfingit̄. Moralis, q̄ eorū imitat̄ mores, q̄ sunt ratiōis exptia. Mista uero, q̄ rōnale, irrōnaleq; cōplectit̄. Eā autē admonitionē, cui⁹ causa fabulā cōstitueris, Antefabulationē præpositā, postpositā uero Affabulationē dices.

Fabula, qua formicarū, & cicadarū exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

CIcadæ olim æstate assiduis cātib⁹ īdulgebāt. formicæ uero hyemis memores, laboribus, fructibúsq; colligēdis operā dabāt. Verū cū hyēs aduenisset, formicæ ijs, q̄ collegerāt, pascebāt̄. Cicadas aūt delectatio illa, & canēdi uoluptas, eò indigentiæ, miseriæq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. sic iuuentus laborū fugitans, male habet in senectute.

Ex Philostrati

Εκ τῶν Φιλοστράτου εἰκόνων.

ΜΥΘΟΙ.

Φοιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἴσωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ομήρῳ μύθου, καὶ Ησιόδῳ. ἔτι δὲ καὶ Αρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται. καὶ λόγου τοῖς θηρίοις μεταδέδωκε, λόγου ἕνεκα. πλεονεξίαν τὲ γὰρ ἐπικόπτει, καὶ ὕβριν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα λέων τὶς αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νὴ Δία, καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἄφωνος. ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶν τοι βίου πραγμάτων. εὐδοκιμοῦντες οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον, φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τοι σοφοῦ, ταινίαις αὐτὸν ἀναδήσοντες, καὶ στεφανώσοντες αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ. ὁ δὲ, οἶμαί τινα ὑφαίνει μῦθον. τὸ γὰρ μειδίαμα τοι προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, κατὰ τοῦ γῆς ἑστῶτες, τοῦτο δηλοῦσιν. οἶδεν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀνειμένης τοῦ ψυχῆς δέονται. Φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πρίϊστησι χορὸν τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τοῦ ἐκείνου σκηνῆς συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τοι χοροῦ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥς περ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.

Fabulæ.

FAbulæ ſe ad Aeſopũ,ſuam in eũ beneuolen/
tia conferunt,quod ſatagat ſui.fabula quippe
& Homero,& Heſiodo,nec non & Archi/
locho in Lycamben curæ fuit.ſed ab Aeſopo
humana oia ad fabellas redacta ſũt ſermone bru/
tis nõ temere imptito.nam & cupiditatem tollit
& libidinẽ iſectat̃,& fraudẽ.Atq; hæc ei leo q̃ſpiã
agit,& Vulpes, & per Iouem equus.
nec teſtudo muta.ex quibus pueri di/
ſcunt,quæ in uita gerantur.haben/
tur igit̃ in pretio fabulæ ꝓpter Aeſopũ. Accedũt
ad ianuã docti huius,uittis eũ deuincturæ,co/
ronáq; oleagina coronaturæ.hic ut puto
fabulam aliquam texit.riſus enim faciei,&
oculi in terram defixi id præ ſe ferunt.
pictorem fabularum curas remiſ/
ſiore anio indigere nõ latuit. Philoſophat̃ aũt &
fabularũ corpora.Bruta enim cum ho/
minib⁹ cõferens,cœtũ circa Aeſopũ ſtatuit ex illi⁹
ſcena confictum. Chori dux uulpes
depicta eſt. Vtitur enim ea Aeſopus mini/
ſtra argumentorum plurium,ceu Dauo
Comœdia.

Ex Hermogenis exercitamentis Priſciano interprete.

FAbula eſt oratio ficta ueriſimili diſpoſitione imaginẽ exhibens ueritatis. Ideo autẽ hanc primam tradere pueris ſolent oratores, quia animos eorũ adhuc molles ad meliores facile uias rite inſtituũt. Vſi ſunt ea tamen uetuſtiſſimi quoq; autores, ut Heſiodus, Archilochus, Horatius. Heſiodus quidem luſciniæ, Archilochus autẽ uulpis, Horatius muris. Nominantur autem ab inuentoribus fabularũ, aliæ Aeſopiæ, aliæ Cypriæ, aliæ Lybicæ, aliæ Sybariticæ, omnes aũt cõmuniter Æſopiæ dicuntur, quoniam in conuentibus frequẽter ſolebat Aeſopus fabulis uti. Mẽdacem quidẽ eſſe uolunt fabulam, ſed ad uitam utilem, necnon & ueriſimilem. Eſt autem ueriſimilis, ſi res, quæ ſubiectis accidũt perſonis apte reddantur, utputa de pulchritudine aliquis certat, pauo ſupponaẽ hic. oportet alicui aſtutiã tribuere, uulpecula eſt ſubiũcienda. imitatores aliquos hominũ uolumus oſtẽdere, hic ſimijs eſt locus. Oportet igiẽ modo breuiter, modo latius eas differere. quomodo autem hoc fiet? ſi nunc narratione ſimplici proferantur, nunc etiã ſermo inductis fingatur perſonis. exempli cauſa. Simiæ conuenerunt, & conſilium habuerunt de urbe condenda, & quia placuit illis, paratæ erant incipere ædificationem, ſed uetus Simia prohibuit ab incepto, eas docens, quod facile capiantur,

piantur,si intrà muros concludantur. sic breuiter dices,si uelis producere, sic. Simiæ conuenerunt, & consiliabantur de urbe condenda,quarum una in medium ueniens concionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatem habere. Videtis enim aiebat,q; ciuitatem habẽdo felices homines sint.domos etiam habent singuli & in concionem uniuersi,& in theatrũ ascendentes delectant animos spectationibus,& auditionibus uarijs.Et sic profe res orationem in orando dicens,q; & plebiscitum scriptum est,& finges etiam orationem ueteris simiæ.Expositio autem fabularum uult circuitionibus carere,& iucundior esse.Sed oratio,qua utilitas fabulæ retegitur,quã ἐπιμύθιον uocant, quod nos affabulationem possumus dicere, à quibusdã prima,à plerisq; rationabilius postrema ponitur. Sciendum uero,q; etiam oratores inter exempla solent fabulis uti.

Ex Auli

Ex Auli Gelij libro ſecundo, Capite undetrigeſimo.

Apologus, Aeſopi Phrygis, memoratu non inutilis.

AEſopus ille è Phrygia fabulator haud immerito ſapiens exiſtimatus eſt, cum quæ utilia monitu, ſuaſuq; erant, non ſeuere, non imperioſe præcepit, & cenſuit, ut philoſophis mos eſt, ſed feſtiuos, delectabilesq; apologos commẽtus, res ſalubriter, ac proſpicienter, animaduerſas in mentes animosq; hominũ cũ audiendi quadam illecebra induit. uelut hæc eius fabula de auiculæ nidulo lepide, atq; iucunde præmonet, ſpem, fiduciamq; rerum, quas efficere quis poſſit, haud unq; in alio, ſed in ſemetipſo habendam. Auicula inquit eſt parua, nomen eſt Caſſita. habitat, nidulaturq; in ſegetibus, id fermè temporis, ut appetat meſſis, pullis iam iam plumantibus. Ea Caſſita in ſemẽtes forte cõceſſerat tempeſtiuiores. propterea frumẽtis flaueſcẽtibus, pulli etiam tunc inuolucres erãt. Cum igitur ipſa iret cibum pullis quæſitum, monet eos, ut ſi quid ibi nouæ rei fieret, dicereturue, animaduerterent, idq; ſibi, ubi rediſſet, renuncia/rent. Dominus poſtea ſegetum illarum filiũ adu/leſcentem uocat. Et uides ne inquit hæc ematuruiſſe? & manus iam poſtulare? Idcirco die craſtino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges

roges,ueniant,operamq; mutuam dent, & meſ-
ſem hanc nobis adiuuent.hæc ille ubi dixit, diſceſ
ſit.atq; ubi redit caſſita,pulli trepiduli circumſtre-
pere,oraréq; matrem,ut ſtatim iam properet,atq;
alium in locũ ſeſe aſportet.nam dñs inquiũt, miſit
q amicos rogaret,uti luce oriẽte ueniãt,& metãt.
Mater iubet eos à metu ocioſos eſſe.Si enim do-
minus inquit meſſem ad amicos reiẽcit, craſtino
ſeges non metetur,neq; neceſſe eſt,hodie uti uos
auferam.Die igitur poſtero mater in pabulũ uo-
lat,dominus quos rogauerat,opperitur. ſol feruit,
& fit nihil,& amici nulli erãt. Tum ille rurſum ad
filium,amici iſti inquit magnam in partem ceſſato
res ſunt.Quin potius imus,& cognatos,affineſq;
noſtros oramus,ut adſint cras tempori ad meten
dum? Itidem hoc pulli pauefacti matri nunciant.
Mater hortatur,ut tum quoq; ſine metu,ac ſine cu
ra ſint.cognatos,affineſq; nullos fermè tam obſe-
quibileis eſſe ait,ut ad laborem capeſcẽdum nihil
cuntentur,& ſtatim dicto obediant.uos modo in
quit aduertite,ſi modo quid denuo dicetur. Alia
luce orta auis in paſtum profecta eſt. cognati, &
affines operam,quam dare rogati ſunt, ſuperſede
runt.Ad poſtremum igitur dominus filio,ualeãt
inquit amici cum propinquis.Afferes prima luce
falces duas, unam egomet mihi,& tu capies alte-
ram, & frumentum noſmetipſi manibus noſtris
cras metemus.Id ubi ex pullis dixiſſe dominum
mater audiuit,tẽpus inquit eſt cedendi,& abeun
di.fiet

di.fiet nunc dubio procul,quod futurum dixit. In ipso enim iam uertitur, cuia est res, non in alio, unde petitur. Atq; ita cassita nidum migrauit.& seges a domino demessa est.Hæc quidē est Aesopi fabula de amicorum, & propinquorū leui plerunq;, & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorum monent, q̄ ut in nobis tantū ipsis nitamur? Alia autem omnia quæ extra nos, extráq; nostrum animum sunt, neq; pro nostris, neq; pro nobis ducamus? Hunc Aesopi apologum Q. Ennius in satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis composuit, quorū duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ operæpretium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumentū semp in promptu situ,
Neqd expectes amicos, qd' tu possis p te agere.

APOLOGI AESOPICI DE CASSITA FINIS.

BASILEAE APVD

IO. FROBENIVM,

MENSE IANVA

RIO.

AN.

M D XVIII.

HOMERI BATRACHOMYOMACHIA,

Hoc est, Ranarum & murium pugna.
Græce & Latine.

APVD INCLYTAM GERMANIAE BASILEAM.

IO. FROBENIVS, GRAECARVM LITERARVM CANDIDATIS S. D.

DEdimus modó uobis Aeſopi Phrygis, & Gabriæ fabellas græcas, in Enchiridij forma, cũ latina interpretatione, uidelicet, ut habeatis aliquid ſtilo ſoluto conſcriptũ, in quo græcæ ſtudioſi linguæ exerceamini. Nam ab ijs auſpicandum eſt, qui proſa oratione ſunt uſi, quos λογογράφους illi uocant, quód ſimplicẽ ac cõmunem plerunq; linguam ἀπλιζόμενοι ſequuntur. Poetæ uerò poſt attingendi, nam ex omnibus linguis ſua fere temperare ſolent, Et ſic res habet, ut illis intellectis ij facile capiantur, non autẽ ſi hos cognoſcas, illos propterea perceperis. Nunc HOMERI βατραχομυομαχίαν exhibemus, ut a principe poetarum exorſi, poeticas figuras, & his peculiarẽ uocabulorũ uſum paulatim diſcatis, ac quando non eſt ubiq; multũ præceptorum qui doceant, in commune quidem omnibus ubilibet ſtudioſis conſulturi, latinam interpretationem e regione curauimus opponendam. Quid nunc prætexent iſti, qui rogati cur nõ græcè diſcant, perpetuò doctorum penuriam cauſantur, cũ in huius tẽporis tam mirè fertili bonorũ utriusq; linguæ codicum propagatione, cuilibet in grecis αὐτοδίδακτον eſſe liceat, et græcam eruditionẽ, citra tradentis operã, ex mutis modo magiſtris, hoc eſt libris, proprio Marte cõparare. Quãquam ſperamus, CHRISTO bene ſtudijs uolente, breui GERMANIAM uniuerſam præceptoribus abundaturam, Accepimus eñ, Louanij, inferioris Germaniæ frequẽs oppidũ eſt, ex legato Hieronymi Buslidij, collegiũ inſtitui, in quo tres linguæ, Hebraica, Græca & Latina, publicè & gratis a doctiſſimis profeſſoribus liberali ſtipendio conductis, doceantur. CHRISTVS Opt. Max. faxit, ut id bellè procedat. Tum au-

ſit

sim ego barbariei, iam altè nimis omnia studia fermè DCCCCC annos occupanti, laqueũ, ut prouerbio dicitur, mandare, quæ non, ut olim sensim irrepsit, ita nũc leuiter, sed raptĩ, & λάξ καὶ κουρίξ, sit eliminãda. Porro, quod ad nos attinet, nos bonis literis non deerimus, quando pro uirili parte, nostrã, siqua est, industriã hic adiuuãt illustria ueræ eruditiõis lumina, Des. ERASMVS ROT. Ludouic⁹ Berus, V. Fabritius Capito, Amorbachij Bruno & Basilius, & Beatus Rhenanus. atq; horũ assectatores, C. Fonteius Vesennus, Hieronymus Artolphus, Ludouicus Carinus, Albertus Burerius, Ioannes Atrocianus, Stephanus Ferrarius, Io. Doringus. Dabimus autẽ lubẽter deinceps maiora, si modo cognouerimus nostro uos sumptui, qui certè maximus est, redimendis libris aliqua saltẽ ex parte responsuros. Nam si lucrũ pecuniariũ noster scopus esset, & nõ potius publica studiosorũ utilitas, in primis non q̃ castigate & emuncte, & q̃ non unũquodlibet, sed q̃ multum imprimeretur, consyderandum nobis foret. Eram propemodum oblitus lectores admonere βατραχομυομαχίαμ, ab ijs qui inter doctos acerrimo sunt iudicio, non ab Homero credi profectam, sed a quopiam qui illũ æmulatus, hoc poemation luserit, & ut libello plus accederet gratiæ, Homerico nomini inscripserit. Tametsi huius, quisquis fuerit, diuinũ ingeniũ ex hoc poematio satis abunde eluxit, ut hinc nõ multo minus qualis fuerit appareat, nempe eximius, q̃ ex Iliade Homerus, quòd nugas serio tractare, & feliciter, multo maximi ingenij sit argumentũ. Quidam ad Tigreten Carem referunt. nã memini nobis a Beat. Rhenano demonstratũ exẽplar uetustũ, in quo titulus erat, ΤΙΓΡΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΟΣ. Bene Valete. Apud inclytã Germaniæ Basileã, postridie Cal. Ianuarias. An. M.D.XVIII.

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑ-
ΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ.

Αρχόμενος πρῶτον μουσῶν χορὸν ἐξ ἑλικῶνος
ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι εἵνεκ' ἀοιδῆς,
ἣν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γόννασι θῆκα
δῆριν ἀπειρεσίην πολεμόκλονον ἔργον ἄρηος
εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὔατα πᾶσι βαλέσθαι,
πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων,
ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην. τίην δ' ἔχεν ἀρχήν.

Μῦς ποτὲ διψαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
πλησίον ἐν λίμνῃ ἁπαλὸν προσέθηκε γένειον
ὕδατι τερπόμενος μελικδέϊ. τόν δε κατεῖδε
λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγξατο τοῖον.

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω.
δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
τιμῶμαι, βατράχων ἡγούμενος ἤματα πάντα.
καί με πατὴρ πηλεύς ποτε γείνατο ὑδρομεδούσῃ

μιχθεὶς

HOMERI RA-

NARVM ET MVRIVM PVGNA.

INcipiẽs primũ Muſarũ cœtũ ex Helicone
Venire in meũ cor ſupplico gratia cantus,
Quẽ nup in libellis meis ſup genua poſui
Litem immenſam tumultuoſum opus Martis,
Supplicãs hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures, in ranas principantes iuerunt
Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.
Sic ſermo iter mortaleſ erat. tale ãt habuit pricipiũ.
Mus aliquando ſitibũdus felis periculũ euitãs,
Propinquũ in lacum teneram adpoſuit barbam,
Aqua delectatus dulci. hunc autem uidit
Lymnocharis obſtrepera, uerbũ ãt loquuta ẽ tale
O hoſpes qs es? uñ ueniſti ad lit⁹? qs ãt q te ꝓdu
Oĩa aũt uere dic, ne mẽdacẽ te intellexero. (xit?
Si eñ te nouerim amicũ dignũ, ad domũ ducã.
Dona autẽ tibi dabo hoſpitalitia multa & bona.
Sum autẽ ego rex Phyſignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes,
Et me pater Peleus olim genuit, Hydromeduſæ

Λυμνό-
χαρις τοῦ-
τέσι ὁ τῇ
λύμνῃ
χαίρων,
hoc eſt,
palu de
gaudẽs.
Φυσίγνα-
θος ἀπὸ
τοῦ φυ-
σᾶντοῖς
γνάθοις,
hoc eſt,
ab eo q
inflet ſe
maxillis
ὑδρο-
μεδούσῃ
τοῦτ' ἔσι
τῇ βασι-
λίσσῃ, τῶν
ὑδάτος,
hoc eſt,
reginæ
aquarũ.

μιχθεὶς ἐν φιλότητι παὶ ὄχθας ἠρίδανοῖο.
καί σε δ' ὁρῶ καλόν τε καὶ ἄλκιμον ἔξοχον ἄλλων
σκηπτοῦχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
ἔμμεναι. ἀλλ' ἄγε δᾶσον ἐμὴν γενεὴν ἀγόρευε.

τὸν δ' αὖ φιχάρπαξ ἠμείβετο φώνησέν τε.
τίπτε μύθον τοῦμὸν ζητεῖς φίλε δ' ἤλομ ἅπασιν,
ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ οὐρανίοις πετεηνοῖς;
φιχάρπαξ μοὶ ἐγὼ κικλήσκομαι, εἰμὶ δὲ κῆρ
τῳξάρταο παῖδὸς μεγαλήτορ, ἣ δέ νυ μήτης
λειχομύλη θυγάτης πτερνοτρώκτα βασιλῆος.
γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ ἐξεθρέψατο βρωτῖς,
σύκοις, καὶ καρύοις, ἠδ' ἐδέσμασι παντοδαποῖσί.
πῶς δὲ φίλον ποιῇ με, τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
σοὶ μὲν γὰρ βίοτος ἔξιμ ἐν ὕδασιν. αὐτὰρ ἔμοιγε
ὅσα παῖ ἀνθρώποις ζώγειν ἔθος. οὐ δέ με λήθει
ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο.
οὐ δ' ἁλατὸς τανύπεπλος ἔχων πολλὴν σισαμῖδα,
οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἅπατα λευκοχίτωνα,
οὐ δὲ τυρὸς νεόπηκτος ἀπ' γλυκεροῖο γάλακτος.
οὐ χηνὸν μελίτωμα, τό, καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
οὐ δ' ὅσα πρὸς θοίνην μυρόπωλ πύχουσι μάγειροι,
κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
οὐδέποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον ἀὐτήν.

ἀλλ' εὐθὺς

Mixtus in amicitia apud ripam Eridani,
Et te qdē uideo pulchrūq; & fortē egregiū aliorū
Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
Esse. sed age citius tuam generationē concionare.
Huic autem rursus Psicharpax, dixitq;.
Quid nā genᵒ meū pqris o amice, manifestū oībᵒ
Hominibusq; deisq; & cælestibus uolatilibus?
Psicharpax quidē ego uocor. sum aūt filius
Troxartæ patris magnanimi, at mater
Lichomyle filia Pternotroctæ regis.
Genuit autē in lignario me, & enutriuit cibarijs,
Ficubus & nucibus, & edulijs omnigenis.
Quō aūt amicū facies me in naturā nihil similē?
Tibi quidē em̄ uita est in aquis, sed mihi certe
Quæcūq; apd' hoies cōedere cōsuetudo. neq; me
Panis ter pistus à bene rotunda cista, (latet
Neq; placenta extensa habens multā sisamida,
Nō sectio ex perna, nō iecora albā uestē habētia,
Neq; caseus nuper pressus à suaui lacte,
Nō bonum dulcearīū, quod & diui desyderant,
Neq; quæcunq; ad conuiuia hominū faciūt coci,
Ornantes ollas condimentis uarijs.
Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

τιχάρ/παξ, hoc est, mi/ carū ra/ptor.
τροξάρ/ταο, τοῦτ/ἐσι τρώ/γοντος τὸμ ἄρ/τομ, hoc est, uorā/tis panē.
Λιχομύ/λη, ἀπὸ τ λείχω τοὺς μύ/λας, hoc est, a lā/bendis molis.
πτερνο/τρώκτυ, τοῦτ ἐσι πρώγον/τος τὰ ἐκ πτέρνης, hoc est, pnasseu coxas ar/rodētis.
Sisami/da, genᵒ est legu/minis.

ἀλλ' εὐθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν, προμάχοισιν ἐμίχθην.
οὐ δέδι' ἄνθρωπον καί πρ μέγα σῶμα φοροῦντα.
ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω,
καὶ πτέρνης λαβόμην, καὶ οὐ πόνος ἵκανεν ἄνδρα.
νήδυμος οὐκ ἀπέφυγεν ὕπνος δάκνοντος ἐμεῖο.
ἀλλὰ δύω μάλα πάντα τὰ δείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
κίρκον ϛ γαλέην, οἵ μοι μέγα πένθος ἄγουσιν,
καὶ παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος.
πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἥτις ἀρίστη,
ἣ καὶ τρωγλοδύνοντα κτ τρώγλην ἐρεείνει.
οὐ τρώγω ῥαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας.
οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνοις.
ταῦτα τὴν ὑμῶν ἐστιν ἐδέσματα τῶν κτ λίμνην.
πρὸς τάδε μειδήσας φυσίγναθος ἀντίον ἤυδα.

Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι. ἔστι καὶ ἡμῖν
πωλλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ, θαύματ' ἰδέσθαι.
αμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι κρονίων.
σκιρτῆσαι κτ γῆν ϛ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερές ἐστι.
αἴρω σ' ἐν νώτοισι. κράτει δέ με μή ποτ' ὄλκαι,
ὅππως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδου, ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα
χεῖρας ἔχων ἁπαλοῖο κατ' αὐχένος ἄλματι κούφῳ.

Sed ſtatim ad pugnã iens ꝓpugnãtibus mixt⁹ ſũ.
Non timui hominẽ, & ꝯuis magnũ corp⁹ ferẽtẽ:
Sed ad lectum iens, ſummum digitum mordeo,
Et à pede accepi & non labor occupauit uirum.
Suauis non aufugit ſomnus mordente me.
Sed duo ualde omnia timeo omnẽ per terram,
Accipitrẽ & felẽ, qui mihi magnũ luctũ adferũt
Et decipulã gemituoſam, ubi doloſũ exiſtit fatũ.
Plurimum iam felem ſupertimeo, qui optimus,
Qui & foramen ingredientẽ ꝑ foramen ꝑquirit.
Nõ comedo raphanos, nõ caules, nõ cucurbitas,
Non porris uiridibus paſcor, neꝯ apijs.
Hæc enim ueſtra ſunt edulia per lacum.
Ad hæc aũt ſubridẽs Phyſignath⁹ cõtra locut⁹ ẽ.
O hoſpes ualde gloriaris ob uẽtrẽ, adſũt & nobis
Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uiſu,
Vtriuitã em̃ dedit paſcuã ranis Saturni⁹ Iupiter,
Exultare per terrã, & in aquis corpus cooperire.
Si autẽ uis & hæc ſcire? facile eſt
Portẽ te in humeris. tene aũt me, ne aliqñ pereas.
Sic gauiſus in meam domum uenias.
Sic certe ĩqt, & terga da. ille ãt aſcẽdebat uelociter
Manus habens tenerum per collum, ſaltu facili.

Ὁ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὅρμους
νήξει τερπόμενος φυσιγνάθου. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥὰ
κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο πολλὰ δακρύων,
ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο. τίλλε δὲ χαίτας,
καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος. ἐν δέ οἱ ἦτορ
πάλλετ' ἀηθείῃ, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλετ' ἰδέσθαι.
δεινὰ δ' ἐπεστονάχιζε, φόβου κρυόεντος ἀνάγκῃ.
οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἔπλασ' ἐφ' ὕδασιν ἠΰτε κώπην
σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι,
ὕδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο. πολλά δ' ἐβόα.
καὶ τοῖον φάτο μῦθον. ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευεν.

Οὐχ οὕτω νώτοισιν ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
ταῦρος, ὅτ' εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ κρήτην,
ὡς ἔμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον
βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.
ὕδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο δεινὸν ὅραμα
ἀμφοτέροις. ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.
τοῦτον ἰδὼν κατέδυ φυσίγναθος οὐ τί νοήσας
οἷον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμεναι κατὰ λίμνην.
δῦ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
κεῖνος δ' ὡς ἀφέθη, πέσεν ὕπτιος εὐθὺς ἐς ὕδωρ.
χεῖρας δ' ἔσφιγγεν καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζε.
πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε

λακτίζων

Et ī primis q̄dē gaudebat qñ ītuebat̄ uicinos por
Natatiōe gaudēs Physignathi. sed qñ iā utiq; (t⁹
Vndis purpureis submergebat̄, mlt̄ū lacrymabat̄
Inutilē pœnitētiā accusabat. euellebat aūt comas,
Et pedes stringebat per uentrē. in illo autem cor
Concutiebat̄ insolētia. & in terrā uolebat uidere.
Vehemēter āt īgemiscebat tīoris frigidi necessita
Caudā q̄dē ī primis extēdit ī aq̄s, tanq̄ remū (te.
Trahens. supplicans̄q; deis in terram uenire,
Aquis purpureis submergebat̄. mlt̄ū āt clamabat
Et talē dixit sermonē. ab ore autē cōcionabatur.
Non sic humeris portauit onus amoris
Taurus, quādo Europā ꝑ undā duxit in Cretā,
Vt me nauigans superhumeralē duxit ad domū
Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
Hydr⁹ aūt ex īprouiso apparebat horrēdū specta
Vtrisq;, erectum suꝑ aquā habebat collū. (culū
Hūc uidēs īgress⁹ ē Physignath⁹, nō q̄cq̄ ītelligēs
Qualem socium futurus erat perdere per lacum.
Ingress⁹ ē āt ꝓfūditatē lac⁹, & euitauit ꝑcā nigrā.
Ille aūt ut relictus est, cecidit supin⁹ stati in aquā.
Manus autē stringebat, & moriens stridebat.
Sæpe quidē ingrediebat̄ in aquā. sæpe aūt rursus
Calcitrans

λακτίζων ἀνέδυνε. μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος εἷλκον ἐπ' αὐτῷ
ὕδασι δ' ὀλλύμενος, τοίους ἐφθέγξατο μύθους.

Οὐ λήσεισγε θεοὺς φυσίγναθε ταῦτα ποιήσας.
ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πέτρης.
οὐκ ἄν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα κάκιστε.
παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον. ἀλλὰ πλανήσας
εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας, ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα.
ποινὴν σὺ τίσεις μυῶν στρατῷ, οὐδ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι. τόνδε κατεῖδε
λειχοπίναξ ὄχθῃσιν ἐφεζόμενος μαλακῇσι.
δεινόν δ' ἐξολόλυξε, δραμὼν δ' ἤγγειλε μύεσσιν.
ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδυ χόλος αἰνὸς ἅπαντας.
καὶ τότε κηρύκεσσιν ἑοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον.
κηρύσσειν ἀγορήνδ' ἐς δώματα τρωξάρταο
πατρὸς δυστήνου ψιχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
ὕπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐ δὲ παρ' ὄχθας
ἦν ἤδη τλήμων, μέσσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ.
ὡς δ' ἦλθον σπεύδοντες ἅμ' ἠοῖ, πρῶτον ἀνέστη
τρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολούμενος, εἶπε τε μῦθον.

ὦ φίλοι. εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα,
ἐκ βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
εἰμὶ δ' ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα.

καὶ

Calcitrans egrediebat̃, mortẽ aũt nõ erat euitare.
Madẽtes aũt pili plurimũ põdus trahebãt ĩ ipso.
Aquis autẽ periens tales loquutus est sermones.
Nõ latebis utiq; deos Physignathe hæc faciẽs,
Naufragum iaciens à corpore ut à petra.
Non certe me per terram melior eras o pessime,
Pancratióq; luctaq́;, & ad cursum, sed decipiens
In aquam me proiecisti. habet deus iustũ oculũ.
Pœnam tu solues muriũ exercitui, neq; euitabis.
Hæc locutus expirauit in aquis. hunc aũt uidit
Lichopinax, ripis insidens mollibus. (ribus.
Vehemẽter aũt ullulauit. currẽs aũt ãnũciauit mu
Vt ãt didicer̃t mortẽ, ĩgressa ẽ ira ꝑniciosa uniuer
Et tũc p̃conibus suis iusserũt sub diluculũ (sos,
Proclamare ad concionẽ, in domos Troxartæ
Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum
Supin⁹ natabat, mortuũ corpus. neq; iuxta ripas
Erat iam miser. medio autem natabat ponto.
Vt ãt uenerũt festinãtes cũ aurora, primũ surrexit
Troxartes ob filium iratus, dixitq́; sermonem.
O amici, tametsi solus ego mala multa passus
Ex ranis, sors mala omnibus facta est.
Sum autẽ ego infelix, postq̃ treis filios perdidi.

Λείχοπίναξ ἀπὸ τῆ λείχειν τὰ πινάκια, qd̃ lambat paropsides & q̃dras.

Et quidẽ

καὶ τὸν μὲν πρῶτον γε κατέκτανεν ἁρπάξασα
ἐχθίστη γαλέη τρώγλης ἔκτοσθεν ἑλοῦσα.
τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἦξαν,
καινοτέραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
ἣν παγίδα καλέουσι μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν.
ὁ τρίτος ἦν ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῇ.
τοῦτον ἀπέπνιξεν φυσίγναθος ἐς βυθὸν ἄξας.
ἀλλ' ἄγεθ' ὁπλισόμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτοὺς
σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἐκόρυσσεν ἄρης πολέμοιο μεμηλὼς.
κνημῖδας μὲν πρῶτα πρὶ κνήμῃσιν ἔθηκαν,
ῥίξαντες κυάμους χλωροὺς, εὖ τ' ἀσκήσαντες.
οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφέων ἀπὸ βυρσῶν.
οὓς γαλέην δείραντες, ἐπισταμένως ἐποίησαν.
ἀσπὶς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον. ἡ δέ νυ λόγχη,
εὐμήκεις βελόναι, παγχάλκεον ἔργον ἄρηος.
ἡ δὲ κόρυς, τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύου.
οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἔνοπλοι. ὡς δ' ἐνόησαν
βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἕνα χῶρον
ἐλθόντες, βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
σκεπτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις, ἢ τίς ὁ θρῦλλος,

κῆρυξ

Et quidem primum utiq; occidit rapiens,
Inimiciſſimus felis foramen extra capiens.
Alium aũt rurſus uiri crudeles ad mortẽ duxerũt
Vanioribus artibus ligneũ dolum inuenientes,
Quã decipulã uocant muriũ perditricẽ exiſtẽtẽ.
Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
Hunc ſuffocauit Phyſignathus in profundũ ducẽs.
Sed agedum armemur, & exeamus in ipſas,
Corpora ornantes in armis uarijs.
Hæc loquutus perſuaſit armari uniuerſos.
Hos quidẽ utiq; armauit Mars belli curã habẽs.
Tibiaria arma quidẽ primũ circa tibias poſuerũt,
Frangentes fabas uirides, benéq; aptantes,
Quas ipſi per noctem ſtantes comederunt.
Thoraces aũt habebãt calamis circũdatis à corijs,
Quos felem excoriantes ſcienter fecerunt.
Clypeus aũt erat lucernæ medi⁹ umbilic⁹, at certe
Lõgæ acus omninoæreũ opus Martis. (lancea
At caſſis teſta in temporibus nucis.
Sic quidẽ mures erant armati. ut aũt intellexerũt
Ranæ egreſſæ ſunt ab aqua, in unum locum
Venientes conſilium congregauerunt belli mali.
Cõſyderãtib⁹ aũt ipſis uñ ſeditio, uel qs tumultus,

Præco

κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σκῆπτρον μετὰ χερσὶ,
τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος ἐμβασίχυτρος
ἀγγέλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπέ τε μῦθον.

Ω βάτραχοι. μύες ὕμμιν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
εἰπεῖν ὁπλίζεσθαι ἐπὶ πολεμόν τε μάχην τε.
εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ ψιχάρπαγα ὃν κατέπεφνεν
ὑμέτερος βασιλεὺς φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε
οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάατε.

Ως εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγος δ' εἰς ὄυατα μυῶν
εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
μεμφομένων δ' αὐτῶν φυσίγναθος εἶπεν ἀναστὰς.

Ω φίλοι. οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μιῶ οὐ δὲ κατεῖδον
ὀλλύμενον. πάντως ἐπνίγη παίζων πρὰ λίμνην,
νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος. οἱ δὲ κάκιστοι
νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον. ἀλλ' ἄγε βουλὴν
ζητήσωμεν, ὅπως δολίους μύας ἐξολέσωμεν.
τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
σώματα κοσμήσαντες, ἔνοπλοι στῶμεν ἅπαντες,
ἄκροις πὰρ χείλεσσιν ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος.
ἡνίκα δ' ὁρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
δραξάμενοι κορύθων, ὅς τις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
ἐς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλωμεν.
οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,

στήσομεν

Præco prope uenit, ferens ſceptrũ in manibus
Tyroglyphi filius magnanimi Embaſichytros,
Nuncians belli malã famam, dixitq; ſermonem.
O ranæ, mures uobis minitantes miſerunt
Dicere armari ad bellumq; pugnamq;.
Viderunt em̃ per aquã Pſicharpaga, quẽ occidit
Veſter rex Phyſignathus. ſed pugnate
Quæcunq; inter ranas egregiæ geniti eſtis.
Sic locutus diſparuit. ſermo aũt in aures muriũ
Ingrediens, cõturbauit mentes ranarũ ſuperbarũ.
Accuſantib⁹ aũt ipſis Phyſignathus dixit ſurgẽs.
O amici, non occidi ego murem, neq; uidi
Pereuntẽ. omnino ſuffocatus eſt ludẽs iuxta lacũ,
Natatus ranarum imitatus. at peſſimi
Nunc me accuſant inculpabilẽ. ſed age conſilium
Inquiramus, ut doloſos mures deperdamus.
Etenim ego dico, ut mihi apparent eſſe optima,
Corpora ornantes armati ſtemus uniuerſi
Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.
Quando autẽ impetum faciẽtes in nos, uenerint
Accipiẽtes à galeis quicũq; ꝓpè obuius uenerit,
In lacum ipſos cum armis ſtatim deiciamus.
Sic enim ſuffocantes in aquis experteis natandi,

τυρογλύφου, hoc eſt, excauatoris caſeorũ. Εμβασίχυτρος, quod ſoleat in ollas irrepere.

στήσομεν εὐθύμως δ' μυσκτόνον ὧδε ξόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἐὰς ἀμφεκάλυψαν
θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τεύτλων.
φύλλα δὲ τὼ κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν.
ἔγχεα δ' ὀξύχοινος ἑκάστῳ μακρὸς ἀείρει.
καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπτῶν κράατ' ἀμφεκάλυπτον.
φραξάμενοι δ' ἔσκαπτον ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῇσι,
σείοντες λόγχας, θυμῷ δ' ἔπλητο ἕκαστος.
ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
κηὴ πολέμου πληθὺν δείξας κρατερούς τε μαχητὰς
πολλούς κηὴ μεγάλους, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
οἷος κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,
ἠδὺ γελῶν ἐρέεινε. τίνες βατράχοισιν ἀρωγοί,
ἢ μυσὶν ἀθανάτων; κηὴ ἀθηναίη προσέειπεν.

Ω πάτερ. μυσὶν ἦρ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
κηὴ γὰρ σὸν κῆρ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
κνίσῃ τερπόμενοι, κηὴ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιάων.

Ὡς ἄρ' ἔφη κρονίδης, τὸν δὲ προσέειπεν ἀθηνη.
ὦ πάτερ. οὐκ ἄν πώποτ' ἐγὼ μυσὶ τερομυόισιν
ἐλθοίμην ἐπ' ἀρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλά μ' ἔοργαν.
σέμματα βλάπτοντες, κηὴ λύχνους εἶνεκ' ἐλαίου.
τοῦτο δέ μου λίην ἔδακε φρένας, οἷον ἔρεξαν.

πέπλον

Cõſtituemus ſtatim muriũ occiſorũ hic tropheũ.
Sic certe loquutus, armis induit uniuerſos.
Foliſs q̃dẽ maluarũ tibias ſuas circũcooperierunt.
Thoraces autẽ habuerũt uiridibus latis à coriſs.
Folia autẽ caulium in clypeos bene aptauerunt.
Lãcea aũt acutusiũcus unicuiq; lõgus aptatꝰ erat.
Et galeæ cocleis ſubtilibꝰ capita circũcooperiebãt.
Circũdantes autem ſteterunt in ripis altis
Cõquaſſantes lanceas, aio aũt plenꝰ erat unuſq̃ſq;.
Iuppiter autem deos uocans in cælũ aſtriferum,
Et belli multitudinẽ oñdẽs, potẽteſq; pugnatores
Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
Qualis Centaurorũ exercitus procedit & gigãtũ.
Suauiter ridens interrogabat, q̃ ranis auxiliatores
Vel muribꝰ, immortaliũ & Palladẽ allocutus eſt.
O filia. muribus nunquid auxiliatura ibis?
Etem̃ tuũ p̃ templũ ſemp̃ exultãt uniuerſi mures,
Odore delectati & cibariſs ex ſacrificiſs.
Sic certe dixit Saturniꝰ. hũc aũt allocuta ẽ Pallas.
O pater, nõ certe unq; ego muribus cõſumptis
Venirẽ auxiliatrix, qm̃ mala multa mihi fecerũt,
Coronas deſtruentes & lucernas cauſa olei.
Hoc aũt meas ualde momordit mẽtes q̃le fecerẽt.

πέπλον μου κατέτρωξαν ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα
ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα.
τρώγλας τ' ἐμποίησαν, ὁ δ' ἠπήτης μοι ἐπέστη,
καὶ πράσσει με τόκους, τούτου χάριν ἐξώργισμαι.
χρησαμένη γὰρ ὕφηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
ἀλλ' οὐδ' ὡς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω.
εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι. ἀλλά με πρῶτον
ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην
ὕπνου δευομένην οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι. ἐγὼ δ' ἄϋπνος κατεκείμην
τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
ἀλλ' ἄγε παυσώμεσθα θεοὶ τούτοισιν ἀρήγειν,
μήκε τις ὑμμείων τρωθοῦ βέλει ὀξυόεντι.
εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι:
πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δοῦριν ὁρῶντες.

Ὡς ἄρ' ἔφη. τῇ δ' αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι
πάντες. ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἕνα χῶρον.
κὰδ δ' ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.
καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον. οὐρανόθεν δὲ
ζεὺς κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.

Πρῶτος δ' ὑψιβόας λειχήνορα οὔτασε δουρὶ
ἑσταότ' ἐν προμάχοις κατὰ γαστέρα εἰς μέσον ἧπαρ,

κάδ δ'

Peplum meũ corroſerunt, quod texui laborans
Ex trama ſubtili, & ſtamen ſubtile neui,
Foraminácꝫ fecerunt. at ſutor mihi inſtitit,
Exigit à me uſuras. huius gratia irata ſum.
Mutuata em̃ ſubtextũ, & non habeo reſtituere.
Sed necꝫ ſic ranis auxiliari non uelim.
Sunt em̃ necꝫ ipſæ mentibus firmæ. ſed me primũ
Ex bello redeuntẽ, poſtꝯ ualde defatigata fui,
Somno indigentẽ non permiſerũt tumultuantes
Necꝫ parũ oculos deflectere. ego ãt iſõnis iacebã
Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.
Sed age ceſſemus dei ijs auxiliari.
Ne utiꝫ aliquis ueſtrum uulneretur telo acuto.
Sũt eĩ cominuspugnãtes etiã ſi deꝰ cõtra ueniret.
Omnes autẽ de cælo delectemur litem uidentes.
Vt certe dixit, huic autem poſt paruerunt dei alij.
Omnes ſimul autẽ collecti uenerunt in unũ locũ.
At uenerũt præcones duo, ſignũ belli ferẽtes.
Et tunc culices magnas tubas habentes,
Vehemẽter tuba clãgebãt belli ſtrepitũ. cælitꝰ aũt
Iuppiter Saturnius intonuit ſignum belli mali.
Primꝰ aũt alteclamãs Lichenorẽ uulnerauit lãcea
Stantẽ inter ꝓpugnatores ꝓ uẽtrẽ in mediũ epar,

Exẽplar antiquũ πρώκν habet, non πρῶτον, id ẽ, paulo ante.

Λιχήνος, a lambẽda cauda.

καὶ δ' ἔπεσεμ πεχνὴς ἄπαλὰς δ' ἐκόνισεμ ἐθείρας·
πρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸμ ἀκόντισε πικλείωνα.
πῆξεμ δ' ἐν σέρνῳ σιβαρὸμ δόρυ, τὸμ δὲ πεσόντα
εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη.
σὺτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼμ κέαρ ἐμβασίχυξομ.
ἀρτοφάγος δὲ πολύφωνομ καὶ γασέρα τύψεμ.
ἤριπε δὲ πεχνὴς. ψυχὴ δε μελέωμ ἀζέπτη.
λιμνόχαρις δ' ὡς εἶδεμ ἀπολλύμενομ πολύφωνομ
πρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδεῖ τρῶσεμ ἐπιφθὰς,
αὐχένα πὰρ μέσομ. τὸμ δέ σκότος ὄσσε κάλυψεμ.
λειχήνωρ δ' αὐτῷο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεμ, οὐ δ' ἀφάμαρτε καθ' ἧπαρ. ὡς δ' ἐνόησε
κραμβοφάγος ὄχθαισι βαθείαις ἔμπεσε φεύγωμ.
ἀλλ' οὐ δ' ὡς ἀπέληγεμ ἐν ὕδασιμ. ἤλασε δ' αὐτὸμ.
κάππεσε δ' οὐκ ἀνένευσεμ, ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
πορφυρέῳ. αὐτὸς δὲ παρ' ἠιόνι ζετανύθη.
χορδῇσι λιπαρῇσί τε πορνύμενος λασίνεσιμ.
λιμνήσι δ' ὄχθαισι τυρόγλυφομ ζενάριξε.
πτερνογλύφομ δὲ ἰδὼμ καλαμίνδιος, εἰς φόβομ ἦλθεμ
ἤλατο δ' ἐς λίμνημ φεύγωμ, πλὴ ἀσπίδα ξίφας.
ὑδροχάρις δέ τε πέφνε πτερνοφάγομ βασιλῆα,
χαλκαδίῳ πλήξας καὶ βρέγματος. ἐγκέφαλος δὲ
ἐκ ῥινῶμ ἔσαζε. πάλάσετο δ' αἵματι γαῖα.

λειχοπίναξ

Cōcidit aūt pron⁹.teneras āt puluerulētas ferit co
Troglodytes āt post ip̄m iaculat⁹ ē Pileona (mas
Infixit aūt in pectore solidā lāceā. hūc aūt cadētē
Cepit nigra mors. anīa aūt ex corpore euolauit.
Seutlæ⁹ āt utiq; occidit ꝑcutiēs cor Embasichytrū
Artophagus autē Polyphonū ꝑ uentrē ꝑcussit.
Cecidit aūt supinus, anima aūt mēbris euolauit.
Lymnocharis aūt ut uidit pereuntē Polyphonū,
Troglodyten petra molari uulnerauit anticipās
Collū iuxta mediū. huic āt caligo ocl'os cooꝑuit.
Lichenor autē ipsius concuciebat̄ lancea lucida.
Et percussit, neq; aberrauit ꝑ epar. ut aūt intellexit
Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autē ipsum.
Cōcidit aūt, nō respirauit. tingebat̄ āt sanguīe lac⁹
Purpureo. ipse autem iuxta littus extensus est,
Venis pinguibus incitatus intestinis.
Lymnisius autē in ripis Tyroglyphum spoliauit.
Pternoglyphū āt uidēs Calaminthi⁹ in timorē ue
Saltauit aūt in lacū fugiēs, clypeū iaciens. (nit.
Ydrocharis autem occidit Pternophagū regem,
Saxo percutiens per guttur. cerebrum autem
Ex naribus stillabat. polluebat̄ aūt sanguine terra.

Τρωγλοδύτης, ꝙ ingrediatur rimas & foramīa
Σεῦτλαῖος, a beta uel porro.
Αρτοφάγος, a uorando pane.
Πολύφωνον, quasi tu dicas multiuocā,
Κραμβοφάγος, a uorandis caulibus.
Λυμνήσιος, palustris.
Τυρόγλυφον, ab excauādo caseo
Ὑδρόχαρις, qd' aq̄ gaudeat.

λειχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα βορβοροκοίτην
ἔγχει ἐπαΐξας. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
πρασσοφάγος δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἵλκυσε κνισσοδιώκτην
ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε κρατήσας χειρὶ τένοντα.
ψιχάρπαξ δ' ἤμυν' ἑτάρων περὶ τεθνειώτων.
καὶ βάλε πηλούσιον κατὰ νηδύος εἰς μέσον ἧπαρ.
πίπτε δέ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' ἄϊδός δε βεβήκει.
πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν, πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ' αὐτὸν,
καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου πρὰ μικρὸν.
θυμώθη δ' ἄρα κεῖνος. ἑλὼν δέ γε χειρὶ παχείῃ
κείμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον ἄχθος ἀρούρης.
τῷ βάλε πηλοβάτην ὑπὲρ γούνατα. πᾶσα δ' ἐκλάσθη
κνήμη δεξιτερὴ. πέσε δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
κραυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ αὖθις βαῖνεν ἐπ' αὐτὸν.
τύψε μέσην δ' αὐτὸν κατὰ γαστέρα. πᾶς δέ οἱ εἴσω
ὀξύσχοινος δῦνε. χαμαὶ δ' ἔκχυντο ἅπαντα
ἔγκατ' ἐφελκομένῳ ὑπὲρ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
σιτοφάγος δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο
σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο. τείρετο δ' αἰνῶς.
ἤλατο δ' ἐς τάφρον, ὅππως φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον.
τρωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθον ἐς πόδα ἄκρον.
ὦκα δὲ τειρόμενος ἐς λίμνην ἤλατο φεύγων.
τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,

καὶ

Lichopiax āt occidit irrep̄hēsibilē Borborocœtē
Lācea īpetū faciēs. obscuritas aūt oclos coopuit.
Prassiphagus aūt uidēs pede traxit Cnissodioctē
In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.
Psicharpax autē ultus est socijs mortuis.
Et percussit Pelusium ꝑ uentrē in medium epar.
Cecidit autem illi ante. anima aūt ad infernū iuit.
Pelobates aūt uidēs luti manipulū iecit in ipsum.
Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodū.
Iratus est aūt certe ille capiens utiq; manu forti
Iacentē in cāpo lapidē pōderosum pōdus terræ
Hoc ꝑcussit Pelobaten sub genua. tota āt fracta ē
Tibia dextra. cecidit autē supinus in pulueribus.
Craugasides autē ult⁹ est, & rursus ibat in ipsum.
Percussit mediū aut ip̄m per uētrē. tot⁹ aūt ei ītro
Acut⁹ iunc⁹ īgrediebat̄. humi aūt effundebāt̄ uni
Intestina, extracta à lancea manu graui. (uersa
Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,
Claudicās ex bello recedebat. cōsūebat̄ aūt ualde
Saltauit aūt in fossam, ut aufugeret dirā perniciē.
Troxartes āt ꝑcussit Physignathū ī pedis sūmita/
Celeriter aūt cōsumpt⁹ in lacū saltauit fugiēs (tē.
Toxartes āt ut uidit adhuc sēiuiuū, q añ ceciderat

Βορβορο/κοίτην, quod in cœno iaceat.
Πρασσο/φάγος, a comedendo porro.
Κνισσοδι/ώκτην, quod nidorē insequat̄.
Πηλοβά/τησ, ꝙ ꝑ lutū incedat.
Κραυγα/σίδης, ꝙ caulium speciē referat, nē pe colore.
Σιτοφά/γος, qd̄ cibos absumat.

καὶ οἱ ἐπέδραμεν αὖθις ἀποκτάμμεναι μενεαίνων.
πρασσαῖος δ' ὡς εἶδεν ἑὸν ἦτορ ἱμέροντα,
ἦλθε διὰ προμάχων καὶ ἀκόντισεν ὀξεῖ χαλκῷ.
οὐ δ' ἔβλαψε σάκος. χέτο δ' αὐτῷ δουρὸς ἀκωκή.
ἦμ δέ τις ἐν μύεσσι νέος παῖς ἔξοχος ἄλλων,
ἀγχέμαχος φίλος υἱὸς ἀμύμονος ἀρτεπιβούλου
ὄρχαμος αὐτὸν ἄρη φαίνων κρατεροῦ μεριδάρπαξ.
ὃς μόνος ἐν μύεσσιν ἀρίσευέσκε μάχεσθαι.
σὺν δὲ πρὸ λίμνης γαυρούμενος οἷος ἀπ' ἄλλων:
σεῦτο δὲ προθέησιν βαρβάχων ἐν αὐχμητάων.
καὶ νύκεν ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ ὀφέλος ἦεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
καὶ τότ' ἀπολλυμένους βαρβάχους ὤϊκτειρε κρονίων.
κινήσας δὲ κάρη, τοῖσιν δ' ἐφθέγξατο φωνῇ.

Ὤ πόποι. ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
οὐ μικρὸν μ' ἔπληξε μεριδάρπαξ ἡμιλίμνην
ἐννάρεα βαρβάχους βλεμεαίνων. ἀλλὰ τάχιστα
πάλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον ἠδὲ καὶ ἄρηα.
οἵ μιν ἀποσχήσουσι μάχης κρατερὸν περ ἐόντα.

Ὣς ἄρ' ἔφη κρονίδης. ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
οὔτ' ἄρ' ἀθηναίης κρονίδη οὔτε ἄρηος
ἰφθίμοις βαρβάχοισιν ἀρηγέμεν ἀπτὸν ὄλεθρον.
ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες, ἠδὲ σὸν ὅπλον

κινείσθω

Et illi incurrit rurſus occidere deſyderans.
Praſſæ⁹ ãt ut uidit adhuc ſemiuiuũ, q añ ceciderat
Venit ꝑ ꝓpugnatores, & iaculat⁹ eſt acuto iũco,
Neq; fregit ſcutũ. tenebat̃ aũt ipſius lanceæ acies.
Erat ãt qdã int̃ mures iuuenis fili⁹ egregi⁹ int̃ alios
Comin⁹ pugnãs char⁹ fili⁹ irrep̃hẽſibil' Artepibuli
Princeps ip̃m Martẽ oñdẽs robuſt⁹ Meridarpax
Qui ſolus inter mures dominabatur pugnando.
Stetit autẽ iuxta lacum elatus ſolus ab alijs.
Iactabat ãt depopulatũ ire ranarũ gen⁹ iaculatricũ
Et certe perfeciſſet, qm̃ magnũ ipſi robur erat.
Niſi ſtatim intellexiſſet pater hominũq; deorũq;
Et tũc pereũtes ranas miſeratus fuiſſet Saturnius.
Mouens aũt caput, talem locutus eſt uocem,
O Dij certe magnum opus in oculis uideo.
Non parum me ſtupefecit Meridarpax ꝑ lacum,
Trucidare ranas deſyderans. ſed celerrime
Palladẽ mittamus tumultuoſam etiã & Martẽ,
Qui ip̃m arcebũt à pugna robuſtũ q̃uis exiſtẽtẽ.
Sic certe locut⁹ Iupiter. Mars ãt rñdebat ſermõe.
Neq; certe Palladis o Iupiter potẽtia, neq; Martis
Poterit ranis auxiliari diram perniciem.
Sed age om̃es eamus auxiliatores, uel tuũ iaculũ
Moueat̃

Πρασσαῖος, quod huius caulis colorem imitetur
Αρτεπιβούλου, Muris cognomen, qd̃ pani inſidietur.
Μεριδάρπαξ, a rapiendis particulis.

κινείσθω μέγα τιτανοκτόνον ὀβριμοεργόν,
ὦ τιτάνας πέφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδησας, ἰδ' ἄγχια φῦλα γιγάντων.
Ως ἄρ' ἔφη. κρονίδης δ' ἔβαλε φολόεντα κεραυνόν.
πρῶτα μὲν ἐβρόντησε. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.
αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνὸν δεμαλέον διὸς ὅπλον
ἧκ' ἐπιδινήσας. ὁ δ' ἄρ' ἔπλατο χειρὸς ἄνακτος
πάντας μιν ξ' ἐφόβησε βαλὼν βαρύαχύς τε μύας τε.
ἀλλ' οὐ δ' ὡς ἀπέληγε μυῶν κρατὺς, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
ἔετο πορθήσειν βαρύαχον ἠὺν αἰχμητάων,
εἰ μὴ ἀπ' οὐλύμπου βαρύαχύς ἐλέησε κρονίων.
ὅς ῥα τότε βαρύαχοισιν ἀρωγοὺς εὐθὺς ἔπεμψεν.
ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγχυλοχῆλαι,
λοξοβάται, κρεβλοί, φαλιδόρομοι, ὀσακόδρομοι,
ὀσοφυεῖς, πλατάωποι, ἀποσίλβοντες ἐν ὤμοις,
βλαισοί, χειροτένοντες, ἀπὸ κέρνων ἐσορῶντες,
ὀκτάποδες, δικάρσιοι, ἀχειρέες, οἱ δὲ καλεῦνται
καρκίνοι. οἱ ῥα μυῶν οὐρὰς κομάτεσιν ἔκοπτον,
ἠδὲ πόδας ἠὲ χεῖρας. ἀνεγνάπτοντο δὲ λόγχαι.
οὓς ἠὲ ὑπέδδεισαν θέλοι μύες, οὐ δ' ὑπέμειναν.
ἐς δὲ φυγὴν ἐξάποντο. ἐδύετο δ' ἦλιος ἤδη.
ἠὲ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

Moueatur magnũ,qđ' Titanas ſuſtulit,potẽſop⁹,
Quo Titanas occidiſti egregios ultra oẽs. (gãtũ.
Enceladũq; tumł'tuoſeq; ligaſti,& agreſtia gña gi
Sic certe dixit. Saturni⁹ ãt iaculat⁹ ẽ ardẽs fulmẽ.
Primũ quidẽ intonuit. magnũ aũt cõmouit cælũ.
Sed poſtea fulmen terribile Iouis telum
Miſit ĩuoluẽs.illud aũt certe euolauit à manu reg;
Oẽſqdẽ utiq; terruit iaculat⁹,ranaſq;mureſq; (pli⁹
Sed neq; ſic ceſſauit muriũ exercit⁹,ſed adhuc am
Cupiebat depopulatũ ire ranarũ gen⁹iaculatricũ,
Niſi ab olympo ranas miſerat⁹ fuiſſet Saturnius.
Qui utiq; tũc ranis auxiliatores ilico miſit.(curuis
Venerũt ãt ex iprouiſo hñtes ĩcudes ĩ tergo,unguł'
Obliq̃ ingrediẽtes, tortuoſi,hñtes cortices ĩ ore,o
Oſſei natura,lati hũeros,rutilãtes ĩ hũer;(ſtripelleſ
Blæſi,neruoſis manibus, à pectoribus intuenteis,
Octopedes,bicipites,mãib⁹ incapabiles.illi ãt uo/
Cãcri.q utiq; muriũ caudas orib⁹incidebãt (cant̃
Etiã pedes & manus.flectebant̃ aũt lanceæ.
Quos & timuerũt miſeri mures, neq; ſuſtinuerũt.
In fugam aũt uertebant̃.occidebat autẽ ſol iam,
Et belli finis unius diei perfectus eſt.

FINIS HOMERI
BATRACHOMYOMACHIAE.

Επιτάφιον εἰς Ὅμηρον Αντιπάτρου σιδωνίου.

Τὰν μεροπων πεθδω, δ' μέγα σόμα, τὰν ἴσα μύσαις
φθεγξαμένᾳν κεφαλὰν ὦ ξένε μαιονίδεω,
ἃ δ' ἔλαχον νασῖτις ἴα πιλὰς. οὐ γὰρ ἐν ἄλλᾳ
ἱερόν, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανὼν ἔλιπεν.
ὦ νεῦμα κρονίδαο δ' παγκρατὲς, ὦ καὶ Ὄλυμπον,
καὶ τὰν Αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
καὶ τὸν ἀχιλλείοις φαρσαλίσιν Ἕκτορα πώλοις
ὀσέα δαρδανικῷ δγυπόμενον πεδίῳ.
εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν ταλίκον, ἴσθ' ὅτι κεύθει
καὶ θέτιδος γαμέταν ἁ βραχύβωλος ἵκος.

Εἰς τὸν αὐτὸν.

Ενθάδε τὶν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ομηρον.

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩ ΦΡΟΒΕΝΙΩ
ΕΝ ΛΑΜΠΡΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΕΤΕΙ
Α. Φ. ΙΗ.
ΜΗΝΙ ΓΑΜΗΛΙΩΝ

Epitaphium in Homerum Antipatri Sidonij.

Hominum ſuadelam, magnum os, æqua Muſis
Locutũ caput o hoſpes Mæonidæ. i. Homeri,
Hæc ſortita ſum inſularis Ií ſpelunca. nõ em̃ in alia
Sacrum ſed in me ſpiritũ uita functus reliquit.
Quo nutum Iouis omnipotens, quo & olympũ,
Et Aiacis naualem expreſſit uim,
Et ab Achilleis Theſſalicis Hectorem equabus
Secundum oſſa in Græco laceratum ſolo.
Si autẽ parua, cælo tam magnũ, ſcias quod cælat
Et Thetidis maritũ exiguígleba (.i. ꝑua) Icos.

In eundem.

Conditur hoc tumulo uates diuinus Homerus,
Herôum cecinit qui bene geſta ducum.

APVD IOANNEM FROBENIVM
IN INCLYTA GERMANIÆ BASILEA. ANNO
M. D. XVIII.
MENSE IANVARIO.

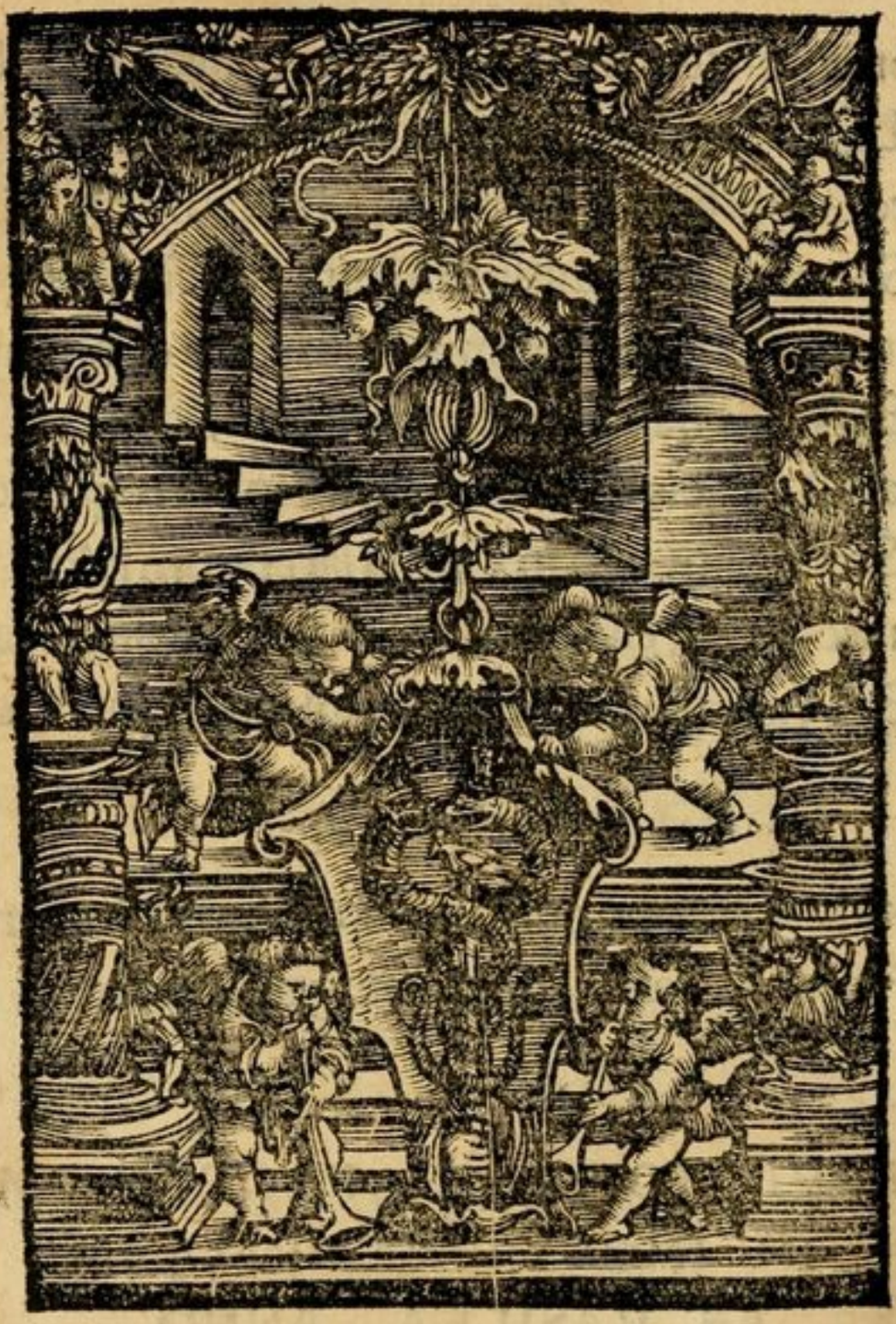

MVSAE-
VS POETA
VETVSTIS-
SIMVS,
De
Ero & Leandro:
Græce & Latine.

APVD INCLY-
TAM GER-
MANIAE
BASILEAM.

IO. FROBENIVS STVDIOSIS S. D.

MVSAEI, Poetæ Græci, de Erûs & Leandri iactatis amoribus dignissimũ carmẽ cũ interp̃tatione latina, uobis in hoc dedimus typis nostris excusum, ut hinc deprehendere queatis, quantũ ex hoc Ouidius sit mutuatus in Leandri illa ad Erò epistola, ac altera ad Leandrum Erûs; Si modo ueteris illius Poetæ carmen hoc est: Nam sunt in doctis, qui Musæi negent uideri. Nos nihil pronunciamus, Sed cum Academicis ἐπέχομεν. Id nobis non uulgariter dolet, tam multa non in humanis tantùm, sed & diuinis literis subdititia reperiri ac ψευδεπίγραφα. Hic autor mirus est in exprimẽdis amãtiũ affectibus, ut qui sit ubiq; decori sui pulchrè memor. Quàm depingit graphicè, cũ iuuenilem Leandri impotentiã & ardorẽ, tum Erûs muliebrem imbecillitatem? In uerbis nõ minus felix est, quæ & scitè fingit, & cũ gratia rebus accõmodat. Aiunt, Musæum Eumolpi filiũ fuisse, & primum, deorum genealogiam uersibus complexum, ac sphæram inuenisse. Bene Valete, & Frobenium amate. Apud inclytam Basileam, ex ædibus nostris. Sub Idus Ianuarias. An.

M. D. XVIII.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Νηὸς ἔην ἀνὰ σηςὸν, ἀγίνεον ἦχι θύηλὰς,
κυπρογενεῖ, σπεύδοντες ἐτήσιον. αὐτὰρ ὃ τόξον,
οὖλος ἔρως βάςαζε. διοιςεῦσαι δὲ μεμηνὼς.
ὀξέα δενδίλλεσκε. πικρὸν δ' ἴθυνεν ὀϊςόν,
μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη,
ἥπατϊ Λειάνδροιο κόρης φρένας αἶψα πορήσας.
ἀμφότεροι δὲ πόθου, αὐτῷ πεφορημένοι οἴςρῳ,
ἀλλήλων ἀπόναντο. γάμων δὲ συνίςορα λύχνον
λαθριδίων θήκαντο. σιδήρειον δὲ λελογχὼς,
αἷμα, πολυπλάγκτης προὔδωκε ποθεῶντας ἀέλλας.
καί σφε φάους μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ φιλοτήτων.

Τοῦ αὐτοῦ, Εἰς μουσαῖον:

Καὶ φρένας ἀδρήςεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ ἀοιδαῖς,
ςεῦτο λαχεῖν ἄρης, μοῦνος ἄποινα πόνων.
τοῦτο κλύων νεμέσησ'. ὅ τ' ἐοῖς ἐπενήνοθεν ἔργοις
ἀχλὺς ἄδην. ἄρους τ' οὐχάδεν ὕβριν ἔρως.
Μουσαίῳ δ' ἐπέτελλεν. ὃ δ' ἐκλήϊζε ποθεώντων
οἶςρον, ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.
αἰνείσθω δὲ μικρῇσιν ἐπιςίξας σελίδεσσιν,
ὅσσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔοργεν ἔρως.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπὲ, θεὰ κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων.
καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων.
Ὃς γάμον ἀχλυόεντα, τὸν, οὐκ ἴδεν ἄφθιτος ἠώς,
καὶ σηστὸν καὶ ἄβυδον, ὅπη γάμος ἔννυχος ἡρῦς.
νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμῦ, καὶ λύχνον ἀκούω,
λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην ἀφροδίτης.
Ἡρῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.
λύχνον ἔρωτος ἄγαλμα, τὸν, ὤφελεν αἰθέριος ζεὺς,
ἐννύχιον μετάεθλον ἄγειν ἐφ' ὁμήγυριν ἄστρων.
καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων.
ἀγγελίην δ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
πρὶν χαλετὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀήτην.
ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυνάειδε τελευτὴν
λύχνου σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.

Σηστὸς ἔην καὶ ἄβυδος ἐναντίον ἐγγύθι πόντον,
γείτονές εἰσι πόληες. ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων,
ἀμφοτέρῃς πτολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστὸν,
ἠΐθεον φλέξας καὶ παρθένον. οὔνομα δ' αὐτῶν
ἱμερόεις τὲ Λέανδρος ἔην καὶ παρθένος ἡρώ,
ἡ μὲν, σηστὸν ἔναιεν. ὁ δὲ, πτολίεθρον ἀβύδου,
ἀμφοτέρων πτολίων περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω

ἵκελοι

MVSÆI DE ERO ET LEANDRO.

Dic dea occltorũ testẽ lucernã amorũ, (ptiarũ
Et nocturnũ natatorẽ p mare trãseũtiũ nu-
Et coitũ tẽebrosũ, quẽ ñ uidit icorruptibil' aurora,
Et Sestum & Abydũ, ubi nuptiæ nocturnæ Erûs
Natantẽq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erûs nocte nubẽtis nuptias ornantẽ nunciũ, (pit
Lucernã amoris simulacrũ, quã debuit ætheri⁹ lu-
Nocturnũ post officiũ ducere ad cõsortiũ astroꝝ
Ac ipsam appellasse sponsasornantẽ stellã amorũ,
Quoniã fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit insomnium nuptiarum,
Anteq; molestũ flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicinæ sunt urbes. Cupido autẽ arcum tendens,
Ambabus urbibus unam cõmisit sagittam
Iuuenem urens & uirginẽ. nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Erò.
Hæc qdẽ Sestũ habitabat, ille uero oppidũ Aby-
Ambarũ urbiũ perpulchræ stellæ ambo, (di,

ἵκελοι ἀλλήλοισϊ. σὺ δ' εἴποτε κεῖθϊ πρήσεις,
δίζεό μοι τϊνὰ πύργον, ὅπη ποτὲ σηστιὰς Ἡρώ,
ἵστατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνευε Λεάνδρῳ.
δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλϊηχέα πορθμὸν ἀβύδου
εἰσέτϊ που κλαίοντα μόρον, καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος ἀβϋδόθϊ δώματα ναίων
ἠρῶς ἐς πόθον ἦλθε. πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτὴν.
ἠρὼ μὲν χαρίεσσα διοτρεφὲς αἷμα λαχοῦσα
κύπριδος ἦν ἱέρεια. γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα
πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονϊ ναῖε θαλάσσῃ.
ἄλλη κύπρις ἄνασσα. σαοφροσύνῃ δὲ καὶ αἰδοῖ
οὐ δέ ποτ' ἀγρομένῃσιν ἐνωμίλησε γυναιξὶν.
οὐ δὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥμης
μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.
καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονες εἰσὶ γυναῖκες.
ἀλλ' αἰεὶ κυθέρειαν ἱλασκομένη ἀφροδίτην,
πολλάκι καὶ τὸν ἔρωτα πρηγορέεσκε θυηλαῖς,
μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φαρέτρην.
ἀλλ' οὐ δ' ὣς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστοὺς.
δὴ γὰρ κυπριδίη πανδήμιος ἦλθεν ἑορτὴ,
τὴν, ἀνὰ σηστὸν ἄγουσιν ἁδώνιδι καὶ κυθερείῃ
πασυδίη δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι
ὅσσοι ναιετάεσκον ἁλιστρεφέων σφυρὰ νήσων.
οἱ μὲν ἀφ' αἱμονίης. οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ κύπρου.

οὐδὲ

Similes inter ſe. tu uero ſi quando illac tranſibis,
Quære mihi q̃ndã turrim, ubi quõdã Seſtias Erò
Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quære & antiquæ mariſonum fretum Abydi,
Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
Verũ unde Leander in Abydo domos habitans
Erõ ad amorẽ uenit, amore uero deuixit & ipam:
Erò elegans generoſum ſanguinem ſortita,
Veneris erat ſacerdos. nuptiarũ uero iperita cũ eẽt
Turrim à parẽtibus apud uicinũ habitabat mare
Altera Venus regina. caſtitate uero & pudore
Nunq̃ collectarum cõmercio uſa eſt mulierum,
Neq; tripudium elegans adiuit iuuenilis ætatis,
Liuorem euitans inuidum mulierum.
Nam ob pulchritudinem inuidæ ſunt fœminæ.
Sed ſemper Citheream placans Venerem,
Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum cæleſti flammeam tremẽs pharetrã.
Sed neq; ſic euitauit ignitas ſagittas.
Iamq; Venereum populare uenit feſtum,
Quod Seſti celebrant Adonidi & Veneri.
Cateruatimq; feſtinabant ad ſacrum diem ire
Quotq̃t habitabãt maricircũdatarũ extrẽa iſulaꝝ
Aliq qdẽ ab Hæmonia, aliq uero maritĩa à Cypro

οὐ δὲ γυνήτις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι κυθήρων.
οὐ λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων
οὐ φρυγίης ναέτης. οὐ γείτονος ἀστὸς ἄβυδου.
οὐ δέ τις ἠιθέων φιλοπάρθενος. ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπη φάτις ἐστὶν ἑορτῆς,
οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμεν πεύδουσι θυηλὰς
ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.
ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπῴχετο παρθένος ἠρὼ
μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπαστράπτουσα προσώπου
οἷά τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη.
ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν
ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ἦ τάχα φαίῃς
ἠρῶς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι,
χροιὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο. νισσομένης δὲ
καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κούρης,
πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι. εἷς δέ τις ἠρῶς
ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.
ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον εὕρετο κύπρις.
ὣς ἡ μὲν πορὶ πολλὸν ἀριστεύσασα γυναικῶν,
κύπριδος ἀρήτειρα νέη διεφαίνετο κύπρις.
δύσατο δ' ἠιθέων ἁπαλὰς φρένας, οὐ δέ τις ἀνδρῶν
ἦεν ὃς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον ἠρώ.
ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεσθλον ὅπη κατὰ νηὸν ἀλᾶτο
ἑσπόμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.

καί

Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorũ.
Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
Neq; ullus iuuenis amator uirginum. certe em̃ illi
Semper secuti, ubi fama est festi,
Non tantũ ĩmortaliũ afferre festinant sacrificia,
Quantũ aggregatarũ ob pulchritudines uirginũ.
Verum deæ per ædem incessit uirgo Erò,
Splendorem gratum emittens facie,
Qualis alba genas oriens Luna.
Summi uero niuearũ rubebant circuli genarum,
Vt rosa ex thecis bicolor. certe diceres
Erûs in membris rosarũ pratum apparere.
Colore em̃ membrorũ rubebat. Euntis uero Erûs
Etiã rosæ, cãdidã indutæ tunicã sub talis splẽdebãt
Mĩtæ uero ex mẽbrꝫ gr̃æ fluebãt. sed ãtiq (puellæ
Treis Gratias mẽtiti sunt esse. alteruter uero Erûs
Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas
Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
Subijt aũt iuuenũ teneras mentes, neq; ullus uir
Erat, qui non affectaret habere coniugem Erò.
Illa aũt benefundatã quacũq; per ædem uagabat̃,
Seq̃ntẽ mẽtẽ habebat & oculos & p̃cordia uiroꝝ

καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε. καὶ φάτο μῦθον.
καὶ σπάρτης ἐπέβην. λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ
ἦχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων.
τοίην δ' οὔπω ὄπωπα νέην κεδνήν θ' ἁπαλήν τε.
καὶ τάχα κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
παπταίνων ἐμόγησα. κόρον δ' οὐχ εὗρον ὀπωπῆς.
αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος ἠρῶς.
οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι,
ἡμετέρην πράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν ἠρὼ
εἰδέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
τοίην μοι κυθέρεια νέην πράκοιτιν ὀπάσσαις.
τοῖα μὲν ἠϊθέων τὶς ἐφώνεεν, ἄλλοθεν ἄλλος
ἕλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλεϊ κούρης.
Αἰνοπαθὲς Λείανδρε. σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην
οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατατρύχειν φρένα κέντροις
ἀλλὰ πυριπνεύστοισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀϊστοῖς
οὐκ ἔθελες ζώειν πρικαλλέος ἄμμορος ἠρῶς.
σὺν βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων
καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρὸς ὁρμῇ.
κάλλος γὰρ πρίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς,
ὀξύτερον μελόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ.
ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
ἕλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει.
εἷλε δέ μιν τότε θάμβος. ἀναιδείη. τρόμος. αἰδὼς.

ἔτρεμε

Atq; aliqs int' iuuenes admirat⁹ ē, & dixit uerbū.
Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbē
Vbi laborē & certamen audimus pulchritudinū,
Talē aūt nondū uidi puellā, prudentēq; teneracq;
Et forte Venus habet gratiarū unam iuuenum.
Intuens defessus sū. satietatē aūt nō iueni aspect⁹.
Statim moriar cubilia ubi conscenderim Erûs.
Non ego in cælo cuperem deus esse,
Nostram uxorem habens domi Erò.
Si autē mihi non licet tuam sacerdotem tractare,
Talem mihi Cytherea puellam uxorē præbeas.
Talia iuuenum quisq; locutus est, undique alius
Vulnus cælans insaniuit pulchritudine puellæ.
Grauiapasse Leāder. tu āt ut uidisti iclytā puellā
Nolebas occultis consumere mentem stimulis,
Sed ardentibus domitus inopinato sagittis.
Nolebas uiuere perpulchræ expers Erûs.
Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,
Et cor feruebat inuicti ignis impetu.
Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ,
Acutior hominibus est ueloce sagitta.
Oculus uero uia est. ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.
Cepit āt ip̄m tūc stupor, ipudētia, tremor, pudor.

Tremuit

ἔτρεμε μὲν κραδίη. αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι.
θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδώ.
θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων,
ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης.
λοξὰ δ' ὀπιπτεύων δολζὰς ἐλέλιζεν ὀπωπὰς
νεύμασιν ἀφθόγγοισι πραπλάζων φρένα κούρης
αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα λεάνδρου
χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν. ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτὴ
πολλάκις ἱμερόεσσαν ἐὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπὴν
νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελλέουσα λεάνδρω.
καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὃ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
ὅττι πόθον ξυνέηκε καὶ οὐκ ἀπεσείσατο κούρη.
ὄφρα μὲν οὖν λείανδρος ἐδίζετο λάθριον ὥρην
φέγγος ἀναστείλασα κατήϊεν ἐσδύσιν ἠώς.
ἐκ ποράτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ.
αὐτὰρ ὃ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης
ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὁμίχλην.
ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κούρης
βυσσόθεν ἐστονάχιζεν ἀθέσφατον. ἡ δὲ σιωπῇ
οἷά τε χωομένη ῥοδέην ἐξέσπαζε χεῖρα.
ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κούρης
θάρσαλέως παλάμῃ πολυδαίδαλον ἕλκε χιτῶνα
ἔσχατα τιμήεντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηοῦ.
ὀκναλέως δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος ἠρὼ
οἷά περ οὐκ ἐθέλουσα. τρίων δ' ἀνεμείκατο φωνήν.

θηλυτέροις

Tremuit q̃dẽ corde, pudor uó ip̃m tenebat captũ
Obstupuit uero pulchritudinẽ optimã. amor uero a/
Audacter ãt ob amorẽ ip̃udẽtiã affectãs (dẽit pudorẽ:
Tacite pedibus incedebat, & contra stetit puellã
Oblique uero intuẽs dolosos torquebat oculos,
Nutibus mutis deuians mentem puellæ.
Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,
Gauisa est ob gratias suas. tacite uero & ipsa
Sepe gratam suam deiecit faciem,
Nutibus occultis innuens Leandro,
Et rursus extulit. ille uero intus animo gaudebat,
Quod amorem sensit, & non renuit puella.
Dum igitur Leander quærebat occultã horam,
Lucem cõtrahens descendit ad occasum aurora.
E regione autẽ apparuit umbrosa uesperæ stella.
Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Vt uidit atratas insurgere tenebras,
Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
Ex imo suspirabat uehementer. illa uero silentio
Tanquam irascens roseam retraxit manum.
Vt uero amatæ sensit instabileis nutus puellæ,
Audacter manu uariam traxit uestem,
Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi:
Pigre autẽ pedibus sequebatur uirgo Erò
Tanquam nolens, talemq; emisit uocem

Fœmineis

θηλυτέροις ἐπέεσιν ἀπειλείουσα λεάνδρῳ.

ξεῖνε. τί μ' ἀγαίνεις; τί με δύσμορε παρθένον ἕλκεις;
ἄλλῳ δ' εὖρο κέλευθον. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα
μίμνειν ἐμῶν ἀπόεπε πολυκτεάνων γενετήρων.
κύπριδι οὗτοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.
παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανον ὄρνιν ἰκέσθαι.
τοῖα μοι ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῆσιν.

θηλείης δὲ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἶστρον ἀπειλῆς
ἔγνω πειθομένων σκιρτήια παρθενικάων.
καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες
κύπριδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.
παρθενικῆς δ' ἔνοσμον ἐΰχροον αὐχένα κύσας,
τοῖον μῦθον ἔειπε πόθῳ βεβολημένος οἴστρῳ.

Κύπρι φίλη μετὰ κύπριν. ἀθηναίη μετ' ἀθήνην
οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξίν,
ἀλλά σε θυγατέρεσσι διὸς κρονίωνος εἴσκω.
ὄλβιος ὅσσ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ,
γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσε μακαρτάτη. ἀλλὰ λιτάων
ἡμετέρων ἐπάκουε. πόθῳ δ' οἰκτειρον ἀνάγκην.
κύπριδος ὡς ἱέρεια μετέρχεο κύπριδος ἔργα.
παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσειν ἀφροδίτῃ.
παρθενικαῖς οὐ κύπρις ἰαίνεται. ἢν δ' ἐθελήσῃς
δεσμὰ θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια πισὰ δαῆναι,
ἔσι γάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις κυθέρειαν,
θελξινόου ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων

σὸν

Fœmineis uerbis minans Leandro.

Hoſpes qd inſanis? qd me īfelix uirginē trahis?
Alia ito uia, meamq; dimitte ueſtem.
Iram meorum euita locupletum parentum.
Veneris non te decet deæ ſacerdotem ſollicitare.
Virginis ad lectum difficile eſt ire.
Talia minata eſt conuenientia uirginibus.
Fœminearū aūt Leāder ubi audiuit furorē mi/
Senſit perſuaſarum ſigna uirginum. (narum,
Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
Venerearū cōſuetudinū p ſe nunciæ ſunt minæ.
Virginis aūt beneolēs bonicoloris collū oſculat⁹,
Tale uerbum locutus eſt, amoris ictus ſtimulo.
Ven⁹ chara poſt Venerē, Minerua poſt Miner
Nō em̄ terreſtrib⁹ æqualē uoco te mulierib⁹, (uā,
Sed te filiabus Iouis Saturnij aſſimilo.
Beatus q te plantauit, & beata quæ peperit mater,
Venter qui te portauit, feliciſſimus. ſed preces
Noſtras exaudi, amoriſq; miſerere neceſſitatis.
Veneris ut ſacerdos exerce Veneris opera.
Virginem non decet adminiſtrare Veneri.
Virginibus Venus non gaudet. ſi uero uolueris
Inſtituta deæ deſyderāda, & ceremonias fidas di
Sūt nuptiæ & lecti. tu aūt ſi amas Venerē (ſcere,
Mulcentium mentem ama ſuauem legē amorū.

Tuumq;

σὸν δ' ἱκέτην με κόμιζε τὸν ἢν ἐθέλῃς παρακοίτην
τόν, σοι ἔρως ἤγρευσεν ἐοῖς βελέεσσι κιχήσας.
ὣς θρασὺν ἡρακλῆα θοὸς χρυσόῤῥαπις ἑρμῆς,
θητεύειν ἐκόμιζεν ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.
σοὶ δέ με κύπρις ἔπεμπε καὶ οὐ σοφὸς ἤγαγεν ἑρμῆς.
παρθένος οὔσε λέληθεν ἀπ' ἀρκαδίης Αταλάντη,
ἥποτε μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνὴν
παρθενίῃς ἀλέγουσα. χολωσαμένης δ' ἀφροδίτης
τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.
ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης
θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειὴν
καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν, αἰδομένη δὲ
πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν, ἐὸν ξυνέσργε χιτῶνα.
πειθοῦς γὰρ τά δε πάντα προάγγελα. παρθενικῆς δὲ
πειθομένης ποτὶ λέκτρον, ὑπόσχεσις ἐστὶ σιωπὴ.
ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων.
θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῶ πυρὶ παρθένος ἠρὼ,
κάλλεϊ δ' ἡμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.
ὄφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὁμίχλην
τόφρα δὲ τὸν Λείανδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
οὐ κάμεν εἰσορόων ἁπαλόχροον αὐχένα κούρης.
ὀψὲ δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνήν.

αἰδοῦς

Tuumq; ſupplicē me accipe,& ſi uolueris cōiugē
Quē tibi Cupido uenatº eſt,ſuis ſagittis aſſecutº
Sicut audacē Herculē uelox auriuirga Mercurº
Seruitū duxit Iardanen ad puellā.i.Omphalen.
Tibi uero me Venº miſit,& ñ ſapiēs adtulit Mer
Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (curius.
Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans. irata autem Venere,
Quem prius non amauit,in corde poſuit toto.
Perſuadere & tu chara,ne Veneri iram excites.
Sic fatus, perſuaſit recuſantis mentem puellæ,
Animum amoriperis errare faciens uerbis.
Virgo autē muta,in terram fixit aſpectum,
Pudore rubefactam abſcondens genam,
Et terræ raſit ſūmitatē in ueſtigijs. cū puderet aūt
Sæpe circa humeros ſuam contraxit ueſtem.
Perſuaſionis em̄ hæc oīa prænuncia. uirginis autē
Perſuaſæ,ad lectum promiſſio eſt,ſilentium.
Iam & ſuauamarum ſuſcepit ſtimulum amorum,
Vrebatur autem cor dulci igne uirgo Erò,
Pulchritudinéq; ſuauis ſtupeſcebat Leandri.
Dū igit̄ ad t̄rā habebat.ſ.nox,deº,īclinatā caligi
Tunc & Leander amore furente uultu (nem,
Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
Sero uero Leandro ſuauem emiſit uocem,

αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου.
ξεῖνε. τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον, ὀρίναις.
τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
οἴ μοι, τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξαο. πῶς τὰ ἀλήτης
ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπιστος ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
ἀμφαδὸν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι
οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν. ἢν δ' ἐθελήσῃς
ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην.
γλῶσσα δὲ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος. ἐν δὲ σιωπῇ
ἔργον ὅπερ τελέειτις ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
εἰπὲ δὲ μὴ κρύψῃς τεὸν οὔνομα καὶ σέο πάτρην.
οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἠρὼ
πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος οὐρανομήκης
ᾧ ἐνὶ ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μούνῃ
σηστιάδος πρὸ πόληος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
γείτονα πόντον ἔχω στυγεραῖς βουλῇσι τοκήων.
οὐ δέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες. οὐ δὲ χορεῖαι
ἠϊθέων πρέασιν. ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠώ
ἐξ ἁλὸς ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή.
ὣς φαμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε πρειὴν
ἔμπαλιν αἰδομένη σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
Λείανδρος δὲ πόθου βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
φράζετο πῶς κεν ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.

ἄνδρα

Verecundiæ madidum ruborem ſtillans à facie.
Hõſpes tuis uerbis forſan & petram moueres.
Quis te uariorum uerborum docuit uias?
Hei mihi, quis te duxit meã ad patriam terram?
Hæc autẽ omnia fruſtra locutus es. quõ ẽm uagꝰ
Hoſpes cum ſis, & infidus meo amori miſcearis?
Manifeſte nõ poſſumꝰ nuptijs legitimis cõiungi.
Non enim meis parentibus placet, ſi autem uoles
Vt hoſpes profugus mea in patria manere.
Non potes tenebroſam abſcondere Venerem.
Lingua ẽm hominũ amica cõuicij. in ſilentio autẽ
Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.
Dic uero ne cæles tuum nomen, & tuam patriã.
Non ẽm meũ te lateat, mihi nomen inclytũ Erò.
Turris autem circumſona, mea domus altiſſima,
Qua inhabitans cum ancilla quadam ſola
Seſtienſem ante urbem, ſupra profundas undas
Vicinum mare habeo inuiſis conſilijs parentum.
Neqꝫ me prope ſunt cõetaneæ, neqꝫ choreæ
Iuuenum adſunt, ſemper autem nocte & die
Ex mari uentoſo inſonat auribus ſonitus.
Sic fatà, roſeam ſub ueſte cælabat genam
Rurſus pudore affecta. ſuis aũt accuſabat uerbis.
Leander aũt amoris percuſſus acuto ſtimulo,
Cogitabat quomodo amoris exerceret certamẽ.

ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται. οἷσι δ' ἀνάσσει
αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.
αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.
ὀψὲ δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.
πρῶθένε σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα πρήσω
εἰ πυρὶ παφλάζοιτο καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ.
οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὴν μετανεύμενος εὐνὴν
οὐ βρόμον ἠχήεντα βαρυγδούποιο θαλάσσης,
ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
νήξομαι ἑλλήσποντον ἀγάῤῥοον. οὐχ ἕκαθεν γὰρ
ἀντία σοῖο πόληος ἔχω πτολίεθρον ἀβύδου.
μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
ἐκπρᾴτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας, ὄφρα νοήσας
ἔσσομαι ὀλκὰς ἔρωτος ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον.
καί μιν ὀπιπτεύων οὐκ ὄψομαι δύντα βοώτην.
οὐ δρασὺν ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὀλκὸν ἁμάξης
πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἱκοίμην.
ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας
μήμιν ἀποσβέσσωσι αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω
λύχνον ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
εἰ ἐτεὸν δὲ θέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σὺ δαῆναι
οὔνομά μοι Λείανδρος ἐϋστεφάνου πόσις ἠροῦς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,
καὶ νυχίην φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων,

λύχνου

Virum em̄ uariusconsilijs amor sagittis domat,
Et rursus uiri uulnus medicat̄.quib⁹ aūt dominat̄.
Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.
Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.
Tandem autē ingĕmēs percalidū dixit uerbum.
Virgo tuū ꝓpt̄ amorē,& asperā undā trāsibo,
Si igni ferueat,& innauigabilis erit aqua.
Non timeo grauem undam tuum adiens cubile,
Non fremitū resonantē grauis murmuris maris.
Sed semper ꝑ noctē portatus madidus maritus
Nauigabo Hellespontū ualdefluētē. nō lōge em̄
Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
Tantum mihi unam lucernā ab excelsa tua turri
E regione ostende in tenebris, ut intuens
Sim nauis Amoris,habens tuū stellam lychnum.
Atq; ipsum aspiciens ne uideā occidentē Booten
Nec asperū Orionē,ac īmadidā tractionē currus,
Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.
Sed chara caue grauiterflanteis uentos,
Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam
Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.
Si uere autem uis meum nomen & tu scire,
Nomen mihi Leander benecomptæ cōiux Erûs.
Sic ij q̄dē clādestinis nuptijs cōponebāt misceri,
Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarū

λύχνου μαρτυρίῃσιν ἐπιστώσαντο φυλάσσαι.
ἡ μὲν φάος τανύειν. ὁ δὲ κύματα μακρὰ πορῆσαι
παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων
ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ.
ἡ μὲν ἐὸν ποτὶ πύργον. ὁ δ' ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα
μή τι παραπλάζοιτο βαλὼν σημήϊα πύργου
πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον ἀβύδου.
παννυχίην δ' ὀάρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους
πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.
ἤδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη
ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα τοῦ ποθέοντι Λεάνδρῳ.
ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύτοιο δοκεύων,
εὐνῆς τὲ κρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελιώτην.
ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην,
Ἠρὼ λύχνον ἔφαινεν. ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου
θυμὸν ἔρως ἔφλεξεν ἐπιγομένοιο Λεάνδρου.
λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο. πὰρ δὲ θαλάσσης
μαινομένων ῥοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων,
ἔτρεμε μὲν τοπρῶτον. ἔπειτα δὲ θάρσος ἀείρας
τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις.

Δεινὸς ἔρως. καὶ πόντος ἀμείλιχος. ἀλλὰ θαλάσσης
ἔστιν ὕδωρ. τὸ δ' ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ

λάζε

Lucernæ teſtimonijs pacti ſunt ſeruare.
Illa q̃dē lucē extēdere, hic aūt undas lōgas trāſire.
Pernoctationes autem experti uigilū nuptiarum
A ſe inuiti ſeparati ſunt neceſſitate,
Hæc q̃dē ſuā ad turrim, hic autē obſcurā p̃ noctē,
Ne quid erraret iaciens ſigna turris.
Nauigabat p̃ fūdifundamēti ad latū ppl'm Abydi
Totāq̃ noctē cōiugū clādeſtina deſyderātes cer/
Sæpe optarūt uenire cubiculū ornātē noctē. (tamia
Iam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris ſomnum afferens, & nō amanti Leandro.
Sed multifremi apud litora maris
Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
Teſtimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectiq̃ clandeſtini procul ſpeculantem nunciū,
Vt uero uidit nigræ obſcurā noctis caliginem,
Erò lucernam oſtendit. accenſa uero lucerna
Animum Cupido exuſſit feſtinantis Leandri.
Lucerna ardente coardebat. apud uero mare
Inſanarū undarū multiſonū fremitum audiens,
Tremebat q̃dē primū, poſtea aūt audaciā excitās
Talibus alloquebaṫ conſōlans mentem uerbis.
Grauis amor, & mare implacabile. ſed maris
Eſt aqua, uerum amoris me urit inteſtinus ignis.

λάζεο πῦρ κραδίη. μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ.
δεῦρό μοι εἰς φιλότητα. τί δὴ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
ἀγνώσεις ὅτι κύπρις ἀπόσπορος ἔστι θαλάσσης
καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὡς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
ἀμφοτέραις παλάμῃσιν. ἐῶ δ' ἔσφιγξε κατήνῳ.
ἠϊόνος δ' ἐξῶρτο. δέ μας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ.
λαμπομένου δ' ἔσπευδεν ἀεὶ κατεναντία λύχνου
αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης. αὐτόστολος. αὐτόματος νῆυς.
ἠρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρος ὑψόθι πύργου
λευγαλέῃς αὔραισιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης
φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν. εἰσόκε σηστοῦ
πολλὰ καμὼν λείανδρος ἔβη ποτὶν αὔλοχον ἀκτὴν
καί μιν ἑὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν. ἐκ δὲ θυράων
νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης
ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενιῶνος,
καὶ χρόα πάντα κάθηρε. δέ μας δ' ἔχριεν ἐλαίῳ
εὐόδμῳ ῥοδέῳ. καὶ ἁλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
εἰσέ τι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις
νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἔννεπε μύθους
νυμφίε πολλὰ μόγησας. ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος.
νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἅλϊς νύτοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
ὀδμήτ' ἰχθυόεσσα βαρυγδούποιο θαλάσσης,
δεῦρο τεοὺς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνὶ κάτθεο κόλποις.

Ὡς

Assume ignem cor, ne time effusam aquam.
Ades mihi in amorẽ, cur fluctus curas?
Ignoras quod Venus nata est è mari,
Et dominatur ponto, & nostris doloribus?
Sic fatus, membra amabilia exuit uestem
Ambabus manibus, suóq; astrinxit capiti,
Litoréq; exiluit, corpuśq; deiecit in mare.
Splendentẽq́; festinabat semp̱ aduersus lucernã
Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.
Erò autem alta lucifera super turri,
Pernitiosis auris undecúnq; spiraret uentus,
Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
Multũ fatigatus Leander iuit ad portuosum lit⁹,
Et ipsum suam ad turrim adduxit. ex ianuis uero
Sponsum anhelantem complexa silentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantẽ maris
Duxit spõsãornãtis ad penetralia uirgĩal'cubiculi,
Et corpus totum abstersit, corpuśq; unxit oleo
Bene olenti, roseo, & mareolentẽ extinxit odorẽ.
Adhuc autẽ anhelantem altestratis in lectis
Sponsum circunfusa, blanda emisit uerba.
Spõse multũ laborasti, q̃ nõ passus ẽ spõsus ali⁹.
Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua,
Fœtoŕq; piscosus frementis maris.
Huc tuos sudores in meos pone sinus.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην
ἠδὲ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀρισυνόου κυθερείης.
ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος. ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων
οὐ ζυγίην ἱερώτις ἐπευφήμησεν ἀοιδάς,
οὐδ' ἄδον ἤειραν σέλας θαλαμηπόλοι εὐνήν,
οὐ δὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ ἠδὲ πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ λέχος σορέσασα τελεσσιγάμοισιν ὑφ' ὥραις
σιγῇ πασὸν ἔπηξεν, ὑπὸμφοκόμησε δ' ὁμίχλη,
ἠδὲ γάμῳ ἦν ἀπάνευθεν ἀεισομένων ὑμεναίων.
νὺξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοσόλος, οὐ δέ ποτ' ἠὼς
νύμφιον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοις ὑπὲρ λέκτροις.
νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδου
ἐννυχίων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναίων.
ἠρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος ἑοὺς λίθωσα τοκῆας
παῖδένος ἠματίη, νύχιη γυνή. ἀμφότεροι δὲ,
πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠώ.

Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτουτες ἀνάγκην,
κρυπταδίην τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυθερείην
ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐ δέ τι δηρὸν
ἀλλήλων ἀπόναντο, πολυπλάγκτων ὑμεναίων
ἀλλ' ὅτε παχυήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη
φρικαλέας δονέουσα πολυσταφάλιγγας ἀέλλας
βένθεα δ' ἀσκέλετα καὶ ὑγρὰ δέμεθλα θαλάσσης

χειμέριοι

Sic illa hæc locuta est. ille uero statī soluit zonā,
Et leges inierunt beneuolæ Veneris.
Erāt nuptiæ, sed sine choreis. erat lectꝰ, sed sine hy
Non cōiugiū sacrū quisq; laudauit poeta, (mnis.
Non tædarum illuminabat lux cubiculariū lectū,
Neq; peragili quisquam insiluit chorea.
Nō hymenæū cantauit pater, & uenerāda mater.
Sed lectū sternens pficientibus nuptias in horis
Silētiū thalamū fixit. spōsam uero ornauit caligo,
Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.
Nox qdē erat illis nuptiarū ornatrix. nūq; aurora
Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.
Nauigabat ātè regiōe positi rursus ad ppl'm Aby
Nocturnos īsatiabilis adhuc spirās hymenæos. (di
Ast Erò longa induta ueste suos latens parentes
Virgo diurna, nocturna mulier. utriq; autem
Sæpe optarūt descendere ad occasum auroram.
Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
Occulta delectabantur inter se Venere.
Sed paruum uixerunt in tempus. neq; diu
Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
Sed quando pruinosæ uenit hyemis hora,
Horrendas cōmouens multarū uortiginū pcellas
Profūditatesq; īfirmas, & madida fūdamēta mar
Hyemales

χειμέριοι πνείοντες ἐπεστυφέλιζον ἀῆται
λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα. τυπτομένης δὲ,
ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ,
χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
καρτερόθυμε Λέανδρε. διακτορίη δέ σε πύργου,
ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,
μαινομένης σ' ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
νηλειὴς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δύσμορος ἠρὼ,
χείματος ἱσαμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου
μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων.
ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο. θελγομένη δὲ,
μοιράων ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι δαλὸν ἐρώτων.
Νὺξ ἦν, εὖ τε μάλιστα βαρυπνείουσιν ἀήταις
χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται,
ἀθρόον ἐμπίμπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
δὴ τότε Λείανδρός περ ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,
δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ὑμεναίων.
ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο. σώνθετο δ' ὕδωρ
αἰθέρι μίσγετο πόντος. ἀνέγρετο πάντοθεν ἡ γῆ.
μαρναμένων ἀνέμων ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος
καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας ἐφέηκεν ἀπειλὰς.
καὶ κτύπος ἦν ἀλίαστος ἐρισμαράδοιο θαλάσσης.
αἰνοπαθὴς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις

πολλάκι

Hyemales ſpirantes uerberabant uenti,
Nimbo percutientes totum mare. uerberato aũt
Iã nauẽ nigrã fregit biptita terra, (id ẽ portuoſa)
Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
Sed non hyemalis te timor coercebat maris
Fortanime Leander,nuncius ſed te turris
Conſuetam ſignificans lucem nuptiarum,
Furentis te impulit ſecurum maris
Crudelis & perfidus.debebat autem infelix Erò
Hyeme inſtante manere ſine Leandro,
Non amplius accendẽs indicem ſtellam lectorũ.
Sed amor & fatum cogebat.geſtiens autem
Parcarum oſtendebat nõ amplius ſtipitẽ amorũ.
Nox erat,cum maxime ſpiranteis uentos
Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
Collectim irruunt in littus maris.
Tunc Leander conſuetæ ſpe ſponſæ
Perſonantium ferebatur marinarum nuptiarum.
Iã ab unda unda uoluebaẽ.accumulabaẽ uero aq̃.
Aetheri miſcebaẽ mare. cõcitata eſt undiq; terra
Pugnãtib⁹ uẽtis. Zephyro aũt cõtraſpirabat Eur⁹
Et Notus in Boream magnas immiſit minas.
Et fragor fuit ineuitabilis ualdefremi maris.
Grauia aũt paſſus Leãder, implacabilib⁹ í litorib⁹

Sæpe

πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην ἀφροδίτην,
πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα ποσειδάωνα θαλάσσης.
ἀτθίδος οὐ βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
ἀλλά οἱ οὔτις ἄρηγεν. ἔρως δ' οὐκ ἤρκεσε μοίρας
πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ
θρυπτόμενος πεφόρητο. ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμή,
καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων,
πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔῤῥεε λαιμῷ.
καὶ ποτὸν ἀχρήϊστον ἀμαιμακέτου πίεν ἄλμης.
καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης
καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυκλαύτοιο Λεάνδρου.
εἰσέ τι δ' ἰθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς,
ἵστατο κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
Ἤλυθε δ' ἠριγένεια καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον Ἠρώ.
πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
εἴπου ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν πρακοίτην,
λύχνου σβεννυμένοιο, πρὰ κρηπῖδα δέ πύργου
θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην
δαιδάλεον ῥήξασα πρὶ στήθεσσι χιτῶνα
ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου
καδ δ' ἠρὼ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ πρακοίτῃ.
ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ πρὸ ὀλέθρῳ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤ' ἩΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ ΤΕΛΟΣ.

Πρὰ Ιω. τῷ Φροβενίῳ. α. φ. ιη. μηνὶ Γαμηλιῶνι.

Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem.
Sæpe autem & ipſum regem Neptunum maris
Atthææ ñ boreã īmemorẽ reliqt puellæ.ſ.orithyæ
Sed ei null⁹ auxiliat⁹ ẽ.amor aũt nõ coercuit fata.
Vndiq; autẽ accumulati maleobuio fluct⁹ īpetu
Cõtritus ferebaẽ.pedum autẽ eius defecit uigor.
Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
Multa autem ſpõtanea effuſio fluebat in guttur,
Et potum inutilem indomabilis potauit maris.
Et iam lucernam infidam extinxit amarus uẽtus,
Et animam & amorem deflendi Leandri.
Cũ adhuc autem dirigeret iter,uigilibus oculis
Stabat fluctuans miſeris curis,
Venit autem aurora, & nõ uidit ſponſum Erò
Circũquáq; aũt oculũ dirigebat in lata dorſa marꝭ,
Sicubi uideret errantem maritum.
Lucerna extincta, apud fundamentum turris
Obtritum procellis cum uidiſſet mortuũ maritũ
Variam populata circa pectus ueſtem.
In fluctus præceps ab excelſa cecidit turre,
Erõ cõmortua ob eum qui perierat coniugem.
Seinuicem autẽ freti ſunt etiã in ſuprema morte.

MVSAEI DE ERO ET LEANDRO FINIS.

Apud Io.Frobeniũ. M.D.XVIII. Menſe Ianuar.

AGAPETVS DE OFFIcio Regis, ad Iustinianum Cæsarem.

Græce & Latine.

APVD INCLYTAM GERMANIAE BASILEAM.

REVERENDO IN CHRISTO PATRI, & illustri Principi, Dn. Hartmanno Burggrauio à Kirchbergo, d. g. Abbati ecclesiæ Fuldensis, ordinis. S. Benedicti, diuæ Augustæ archicancellario, & Abbatũ ordinis eiusdẽ per Germaniã & Galliã Primati, Io. Frobenius S. D.

CVM nuper amplissime pater aliquot græcos libellos ex officina nostra typis excusos emitterem⁹, hũc Agapeti libellũ Beatus Rhenanus compater meus, ex bibliotheca sua nobis produxit. Ego uero quàmprimũ intellexissem illũ de principis officio tractare, statim exclamare cœpi, Meo hic principi debetur. Equidẽ cũ tu quantum ecclesiastica dignatione præstas, tantum literis quoq; tui ordinis atq; loci cunctos superes, inciuile uideatur si tuam amplitudinem aliquo literario munere salutare cessem. nẽpe quod T.R.D. cũcta me debere fatear, ciuis tuus, Hammelburgij, quod oppidum tuæ ditionis est, & ortus, & altus. Itaq; quando multa quidem cottidie excudimus, sed non omnia T.R.P. similiter conueniunt, hoc Agapeti interim opusculum, dum maiora parantur, à clientulo tibi inscriptum, hilari & exporrecta, quod aiunt, fronte (quẽadmodũ solitus

ſolitus es) accipe. In quo ſi latinam interpretatio/
nem minus felicem cõperies, ſcito ſic eſſe uerſum,
ut uerbo uerbum reſpondeat, ob imperitioreis &
maxime ſtudioſos pueros, qui ex hoc genus libel
lis mirum dictu, quàm feliciter & facile Græcam
ſibi linguam comparent. Nõ diſplicebit tibi, quod
omnibus ſit publice profuturum. Iam operis exi/
guitas nihil te moueat. nam non te fugit quàm ſo
leat minutis quibúſque rebus maior plerunq; uis
ineſſe. Hoc auſim dicere, plus hic contineri bona/
rum præceptionum, quæ principis animum for/
ment, quàm in Ægidij Romani uolumine, quod
inſcripſit, de Regimine principũ, magis magno
quàm docto. Quoniã uero huic nos ꝓuinciæ ſe/
mel addiximus, uidelicet excudendorũ formis li
brorũ, T.R.D. impẽſe precor, ut ex bibliotheca
tua Fuldenſi, qua nõ eſt alia per omnẽ Germaniã
bonis autoribus uel differtior, uel librorũ furibus
intactior, ſi quando uſus ueniat, ueniet autem ſæ/
pe, exempla antiqua candide nobis impertire di/
gnetur. quod dum faciet, non modo nobis, qui ni
hil ſumus, ſed ſtudioſis ubilibet gentium gratifica
bitur, & hinc immortalitatem nominis, ſpeci
oſum meherde præmium reportabit.

Bene Valeat illuſtris tua Domina/
tio, cui me cõmẽdo. Baſileæ, po/
ſtridie Iduum Ianuar. An.

M. D. XVIII.

ΕΚΘΕΣΙΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙ-ΚΩΝ, ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ, ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. ΩΝ Η ΑΚΡΟΣΤΙΞΙΣ, Ω ΔΕΠΩΣΕΧΕΙ.

ἐυσεβέσ σὔτ γφ, μετα τετ εχετπο μι ήδω ἐυσεβὴς έος σμε γφ zειρπο δ' ἡ

Τῷ θεοτάτῳ, καὶ εὐσεβεσάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ιουσινιανῷ, Αγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος διάκονος.

ἀχιόω μι ὁυδω ἄχρηστη ρητο ὅτ

δίκημ πηατ δτο

Ἰ μῆς ἁπάσης ὑπέρτερον ἔχων ἀξίωμα βασιλεῦ, τιμᾷς ὑπὲρ ἅπαντας τὸν τὸ τὸ σε ἀξιώσαντα θεόν. ὅτι καὶ καθ' ὁμοίωσιν φῶς ἐπουρανίου βασιλείας, ἔδωκέ σοι τὸ σκῆπτρον φῶς ἐπιγείου διωασείας, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους διδάξῃς τὸν τοῦ δικαίου φυλακὴν, καὶ τὸν κατ' αὐτὸ λυσιτελοῦντα ἐκδιώξῃς τὸν ὑλακὴν, ὑπὸ τὸν αὐτὸ βασιλευόμενον νόμον, καὶ ὑπὸ σὲ βασιλεύοντα ἐννόμως.

λυδάω μι ηδ ἀλακὴν, τα βιεστο πευ ἡλμ α ιβρο λύδα 2 ιαβις

Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντὸς, ὁ τοῦ βασιλέως πολυόμματος νεὼς, διακατέχων ἀσφαλῶς μὲν εὐνομίας τοὺς οἴακας, καὶ ἀπωθούμενος ἰσχυρῶς, μὲν ἀνομίας τοὺς ῥοῦακας, ἵνα τὸ σκάφος μὲν παγκοσμίου πολιτείας, μὴ ταῖς τῆς κύμασιν ἀδικίας.

ἅγιος αὐτὸ 3 σιλο διαπαντ. διακονεῖτω ὁσπερ. κλίμαξ

Θεῖον μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι, τὸ γνῶναί τινα ἑαυτὸν διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνοὺς, γνώσεται θεόν. θεὸν δὲ ὁ γνοὺς, ὁμοιωθήσεται θεῷ. ὁμοιωθήσεται δὲ θεῷ, ὁ ἄξιος γενόμενος θεοῦ. ἄξιος δὲ γίνεται

EXPOSITIO CAPITVM ADMONITORIORVM, ÆDITA EX TEMPORE AB AGAPETO DIACONO SANCTISSIMAE DEI MAGNAE ECCLESIAE. QVORVM APEX LITERARIVS SICPOTE HABET.

Diuo & pientissimo Imperatori nostro Iustiniano Agapetus minimus Diaconus.

HOnore q̃libet sublimiorẽ, quom habeas dignitatẽ, o Impator, honoras supra oẽs qui hoc te dignatus est deum. quoniam iuxta similitudinem cæleſtis regni, traditit tibi sceptrum terrenæ potestatis, ut homines edoceres iusti custodiã, & eorũ q aduersus ip̃m rabiũt insectareris latratũ. tum ipsius obtemperando legibus, tum subditos tibi regendo pro iure. 1

Ceu gubernator uigilat usq; adeo Imperatoris occulatissimus intellectus, continens tuto æquitatis clauos, atq; expellens fortiter ipetuosos iniq̃tatis fluctus, ut ne cymba mũdanæ reipub. illidatur fluctibus iniquitatis. 2

Diuinũ documẽtũ & potissimũ nos hoies, ut cognoscat se q̃sq; docemur, q eĩ seip̃m cognouit, cognoscet deũ. deũ uero qui cognouit, assimilabit̃ deo. assimilabit̃ ãt deo. q dign⁹ fact⁹ deo ẽ. dign⁹ deniq; 3

γίνεται θεῷ, ὁ μηδὲν ἀνάξιον πράττων θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἃ φρονεῖ, ποιῶν δὲ ἃ λαλεῖ.

4 Ἐπὶ προγόνων εὐγενείᾳ, μηδεὶς ἐναβρυνέσθω. πάντων γὰρ ἔχουσι πάντες τὸ γένος προπάτορα. ἢ οἱ ἐν πορφύρᾳ καὶ βύσσῳ καυχώμενοι, καὶ οἱ ἐν πενίᾳ καὶ νόσῳ τυγχάνοντες. καὶ οἱ διαδήματα φοροῦντες, καὶ οἱ διὰ δώματα πρόκειμενοι. μὴ τοίνυν εἰς πλοῦτον ἐγκαυχώμεθα γένους, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι σεμνυνώμεθα τρόπων.

Ἐναβρύνομαι: glorior de, gaudeo, delector, luxurior

5 Ἰδοὺ ὦ εὐσεβείας θεότευκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσῳ μείζονα ἠξιώθης παρὰ θεοῦ δωρεῶν, τοσούτῳ μείζονος ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπάρχεις αὐτῷ. οὐκοῦν ἀπόδος τῷ εὐεργέτῃ θεῷ φιλεύχαριν, τῷ λαμβάνοντι θεῷ ὡς χάριν, ἢ φιλόχαριτος χάριν ἀντιδιδόντι. αὐτὸς γὰρ ἀεὶ καὶ χαρίτων ἄρχει, καὶ ὡς θεὸς τὰς χάριτας ἀποδίδωσιν. εὐχαριστίαν δὲ ζητεῖ παρ' ἡμῶν, οὐ τὴν διὰ ῥημάτων ἀγαθῶν προφοράν, ἀλλὰ τὴν διὰ πραγμάτων εὐσεβῶν προσφοράν.

6 Οὐδὲν οὕτως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἄνθρωπον, ὡς δύναται μὲν ἃ βούλεται πράττειν, ἀεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βούλεσθαι καὶ πράττειν. ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ θεοῦ σοι κεχάρισαι δώρημα, ἧς ἐβούλετο δι' ἡμᾶς ἡ ἀγαθή σου βούλησις, πάντα καὶ βούλου, καὶ πράττε, ὡς ἀρέσκει σοι ταύτην σοι δεδωκότι.

7 Τῶν ἐπιγείων χρημάτων ὁ ἄσατος πλοῦτος, πρὸς ποταμίων ῥευμάτων μιμεῖται τὸν δρόμον. πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιῤῥέων τοῖς ἔχειν νομίζουσι. μετ' ὀλίγον δὲ παραῤῥέων, εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. μόνος δὲ ἡ εὐποιΐας

fit deo, qui nihil indignum patrat deo. Sed q ut cogitat q̄ ipsi⁹ sūt, ita tā loqt̄ q̄ cogitat, q̄ facit quæ loquitur.

Maiorum nobilitate ne quis delitietur. li- 4
mum enim habent omnes generis autorem, & qui purpura byssoq̄ turgent, & qui pau-
ptate & aduersa ualetudine affligūt̄, tā q diadema te redimiti sunt, q̄ qui p cubicula excubāt. ne igi-
tur lutulentū iactemus genus, sed morum inte-
gritate gloriemur.

Scito o pietatis diuinit⁹ fabricatū specimē, qa q̄n 5
to maiorib⁹ dign⁹ habit⁹es tribuēte deo mūerib⁹, tanto maius ipsi nomen es. ergo redde benefactori debitum gratitudinis, acceptanti debitū ut meritū & beneficio beneficiū rependen
ti. ipse em̄ sp & bn̄ficijs prior, pmeret̄, & ut debitū beneficia repensat. gratitudinē autēm exigit à nobis, nō quæ uerborū blandorū prolatione, sed quæ rerum piarum oblatione peragitur.

Nulla res adeo cōmēdabilē reddit hoiem ut pos 6
se quidē quæ uelit efficere. semper autē humana & uelle, & agere. quoniā igitur à deo tibi donata ē facultas, q̄ indigebat, ppt̄ nos bona tua uoluntas, oia & uelis & agas, prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarum opum instabiles diuitiæ, 7.
fluuiatilium undarum imitantur cursum. modi-
cū em̄ affluūt his qui habere se eas arbitrant̄, mox uero refluentes ad alios accedunt. solus autem

εὐποιΐας ὁ θησαυρός, μόνιμός ὄξι τοῖς κεκτημένοις αὐτόν. τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τοὺς ποιοῦντας ἐπαναστρέφουσιν.

8 Απρόσιτος μὲν ὑπάρχεις ἀνθρώποις, διὰ τὸ ὕψος τῆς κάτω βασιλείας. εὐπρόσιτος δὲ γίνῃ τοῖς δεομένοις, διὰ τὸ κράτος τῆς ἄνω ἐξουσίας, τῇ ἀνοίγειν τὰ ὦτα, τοῖς ὑπὸ πενίας πολιορκουμένοις, ἵνα εὕρῃς τὸν τοῦ θεοῦ ἀκοὴν ἀνεωγμένην. οἷοι γὰρ ἂν τοῖς ἡμετέροις γενώμεθα σύνδουλοις, τοιοῦτον περὶ ἡμᾶς εὑρήσομεν τὸν δεσπότην.

9 Τὴν πολυμέριμνον τοῦ βασιλέως ψυχὴν, κατόπιν δίκην ἀποσμήχεσθαι χρή, ἵνα ταῖς θείαις αὐγαῖς ἀεὶ καταστράπτηται, καὶ τῶν πραγμάτων τὰς κρίσεις ἐκεῖθεν διδάσκηται. οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιεῖ τὰ δέοντα καθορᾶν, ὡς τὸ φυλάσσειν ἐκείνην διαπαντὸς καθαράν.

10 Ως περ ἐπὶ τῶν πλεόντων, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφαλῇ μικρὰν φέρει τοῖς συμπλέουσι βλάβην. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, πάντας ἐργάζεται τὸ πλοῖον ἀπώλειαν. οὕτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἂν μή τις τῶν ἀρχόντων ἁμάρτῃ, οὐ δὲ κοινὸν τοσοῦτον ὅσον ἑαυτὸν ἀδικεῖ. ἂν δὲ αὐτὸς ὁ ἄρχων, πάσης ἐργάζεται τῆς πολιτείας τὴν βλάβην. ὡς οὖν μεγάλας ὑφέξων εὐθύνας, εἴ τι παρίδοι τῶν δεόντων, μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πραττέτω.

11 Κύκλῳ τις τῶν ἀνθρωπίνων περιτρέχει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρων αὐτὰ, καὶ περιφέρων. καὶ τούτοις ἀνισότις ὄξι, δὲ μηδὲν τῶν παρόντων ἐν ταυτότητι μένειν. δεῖ οὖν σε κράτισε βασιλεῦ ἐν τῇ τύπῳ ἀγχιστρόφῳ

beneficentiæ thesaurus stabilis est possid entibus eum. bonarum enim actionum meritum ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirũ existis hoĩbꝰ ppt̃ celsitudinẽ huiꝰ, qđ hic deorsũ ẽ, ĩperñ. facil'idẽ aditu es ĩdigẽ tibus ob uim supernæ illius potestatis, atq; aperis aureis his qui à paupertate obsidentur, ut inueni/ as dei auditum adapertum. quales enim erga nostros fuerimꝰ conseruos, talẽ circa nos rep periemus dominum. 8

Sollicitam Imperatoris animam, specu/ li in modũ abstergi oportet, ut diuinis splẽdoribꝰ semper coruscet. rerumq; distincta iudi/ cia inde condiscat. nihil em̃ adeo facit quæ pagenda sunt cõspicere, atq; custodire eã ppetuo synceram. 9

Sicuti fit apud nauigantes. quom nauta er/ rat modicũ, affert nauigãtibꝰ nocumẽtũ. quõ uero ipse gubernator, totius efficit nauigñ perni/ ciem. sic & in ciuitatibus, siquis ex sub/ ditis peccet, non tam rempub. quàm seipsum lædit. Sin uero ipse princeps, uniuersæ infert reip. detrimentũ. is igitur ut nõ exiguã redditurꝰ ratio nẽ, siqd neglexerit eorũ q̃ facto opꝰ sũt. cũ exqsita diligentia, & dictitet cuncta, & factitet. 10

Circulus quidam humanarum reuoluitur re/ rũ, q mõ sic, mõ alit̃ agitat ipsas, & circũfert. atq; in his inæq̃litas est, eo q̃ nihil ex p̃sentibꝰ in eodẽ sta tu mãeat. optet igit̃ te potẽtissime ipator ĩ hac reg/ 11

ἀγχισφόφω μεταβολῇ, ἀμετάβλητον ἔχειν τὸν εὐσεβῆ λογισμόν.

12 Ἀποσφέφειν τῶν κολάκων τοὺς ἀπατηλοὺς λόγους, ὡς φησὶ τῶν κοράκων τοὺς ἁρπακτικοὺς τρόπους. οἱ μὲν γὰρ, τοὺς τοῦ σώματος ἐξορύττουσιν ὀφθαλμούς. οἱ δὲ, τοὺς τῆς ψυχῆς ἐξαμβλύνουσι λογισμοὺς, μὴ συγχωροῦντες ὁρᾶν τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐπαινοῦσιν ἔστιν ὅτε τὰ ψόγου ἄξια, ἢ ψέγουσι πολλάκις, τὰ ἐπαίνων κρείττονα, ἵνα δυοῖν θάτερον αὐτοῖς ἁμαρτάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινούμενον, ἢ τὸ καλὸν ὑβριζόμενον.

13 Ἴσον εἶναι χρὴ πάντα τε τοῦ βασιλέως τὸ φρόνημα. τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, διανοίας ἀβεβαίου τεκμήριον γίνεται. τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ἑστηρεῖσθαι, ὡς τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἐστήρικται κράτος, ἥκιστά τε πρὸς ἀλαζονείαν ὑπεραίρεσθαι, μή τε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι, βεβηκότων ἔξωθεν ἀσφαλῶς, ἥκιστά τε ἀπράγμονα ἐχόντων τὸν ψυχικόν.

14 Εἴτις κεκαθαρμένον ἔχει τὸν λογισμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀπάτης, ἥκιστα βλέπει τὸ οὐτιδανὸν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, τό, τε βραχὺ καὶ ὠκύμορον τῆς ἐνταῦθα ζωῆς, ἥκιστα τὸν συνεζευγμένον τῇ σαρκὶ ῥῦπον, εἰς τὸν τῆς ὑπερηφανίας οὐκ ἐμπεσεῖται κρημνὸν, κἂν ἐν ἀξιώματι ὑπάρχῃ ὑψηλῷ.

15 Ὑπὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ ἔνδοξα, τῆς εὐσεβείας τὸ σέμνωμα τὸν βασιλέα κοσμεῖ. ὁ μὲν πλοῦτος ἀπέρχεται, ἥκιστα δὲ ἡ δόξα μετέρχεται. τὸ δὲ κλέος τῆς ἐνθέου πολιτείας, ἀθανάτοις αἰῶσι συμπαρεκτείνεται, ἡ λήθης

ἐπέκεινα

uersatili mutatione, immutabilem habere pietatis cogitationem.

Auersare adulatorum pellaceis sermones, 12
ut coruorum rapaceis mores.
illi namq; corporis effodiunt oculos,
isti autem animæ hebetant cogitatus. quom non permittant perspicere rerum ueritatem. uel em cõmẽdãt nõnnũq; rephẽsiõe q̃ digna sũt, ul're phẽdũt plerũq; q̃ oi laude sunt maiora. ut de duobus alterũ ab ipis cõmittat, uel prauor laus, ul' cõtumeliosus bonorum contemptus.

Aequalẽ oportet semp esse Impatoris animũ. 13
mutari enim pro rerum uarietatibus, mentis instabilis argumentum efficitur. firmiter autẽ bonis inhærere, qua firmitate piũ urm corroboratũ & fixũ ẽ iperiũ, & neq; usq; ad insolẽtiã extolli, neq; usq; ad animi cõsternationẽ deiici, in tuta ueluti basi stabilitorũ ẽ hoim, aiamq; inconcussam habentium.

Si quis purum habet cogitatum humanæ deceptionis, perspicitq; suæ 14
naturæ uilitatẽ, breuitatẽq; ueloci fato obnoxiæ p̃ sentis uitæ, tũ carni coniunctas insitasq; sordes, ad supbiæ nunc; illabetur præcipitiũ. cuis in excelso dignitatis fastigio consistat.

Sup oia p̃clara q̃ regnũ habet, pietatẽ cultq; di 15
uini corona regẽ exornat. diuitiæ nãq; euanescũt, uulgi fauor & aura trãsit. sola uitæ deoplacẽtq; gl'ia imortalib⁹ scl'is coextẽdit, & trãs obliuiõis tẽebras collocat

ἐπέκεινα, τῦς ἔχοντας ἴσησι.

16 Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλόσιοι καὶ πένητες ἄνθρωποι, διὰ ἀνομοίων πραγμάτων βλάβην πάσχουσιν ὁμοίαν. οἱ μὲν γὰρ, ὑπὸ τοῦ κόρου διαῤῥήγνυνται. οἱ δὲ, ὑπὸ τοῦ λιμοῦ διαφθείρονται. καὶ οἱ μὲν, κατέχουσι τοῦ κόσμου τὰ πέρατα. οἱ δὲ, οὐκ ἔχουσι πῦ στῆσαι τὰ πέλματα. ἵνα τοίνυν ἄμφω τῆς ὑγείας τύχωσιν, ἀφαιρέσεώς ἢ προσθέσεως τύτους θεραπευτέον. καὶ πρὸς ἰσότητα, τοὺς ἀνισότητα μετενεκτέον.

17 Ἐφ' ὑμῖν ἀνεῖται τῆς εὐζωΐας ὁ χρόνος, ὃν προεῖπέ τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ βασιλῆς φιλοσοφήσωσι. καὶ γὰρ φιλοσοφοῦντες, ἠξιώθητε βασιλείας. καὶ βασιλεύσαντες, οὐκ ἀπέστητε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ τὸ φιλεῖν σοφίαν τοιεῖ φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τοῦ θεοῦ φόβος, ὃν ἐν τοῖς στέρνοις ὑμῶν διαπαντὸς ἔχετε, εὔδηλον ὡς ἀληθὲς τὸ παρ' ἐμοῦ λεγόμενον.

18 Βασιλέα σε κατὰ ἀλήθειαν ὁρίζομαι, ὃς βασιλεύειν καὶ κρατεῖν τῶν ἡδονῶν δυνάμενον. καὶ τὸν στέφανον τῆς σωφροσύνης ἀναδησάμενον, καὶ τοὺς τορφύραν τῆς δικαιοσύνης ἀμφιασάμενον. ἢ μὲν γὰρ ἄλλη ἀξυσία, τὸν θάνατον ἔχει διαδοχόν. ἡ δὲ τοιαύτη βασιλεία, τοὺς ἀθάνατον σώζει διαμονήν. καὶ ἢ μὲν, ἐν τῷ αἰῶνι τύτῳ λύεται. ἡ δὲ, τῆς αἰωνίου καταλάσεως ῥύεται.

19 Εἰ τοὺς ἐκ πάντων βύλει καρπῦσθαι τιμήν, γίνου τοῖς ἅπασιν εὐεργέτης κοινός. οὐδὲν γὰρ οὕτω πρὸς εὔνοιαν ἐφέλκεται, ὡς εὐποιΐας χάρις διδομένη τοῖς χρήσουσιν. ἢ γὰρ διὰ φόβον γινομένη θεραπεία, κατα-

πεχηματισμένη

collocat possidenteis.

Vehemẽter mihi uidet absurdissimũ eẽ, ꝙ diui 16
tes & pauperes hoies ex dissimilib⁹ reb⁹ detrimẽ/
tum simile patiunt. illi nãq; à copia rerũ perrum/
puntur, hi uero fame pereunt. item illi
occupant ultimos mundi terminos, hi non ha/
bẽt ubi calloſa pedũ uestigia sistãt. ut igit utraq; ꝑ
sanitatꝫ fiãt cõpotes, auferẽdo & diminuẽdo istos
regere oꝑtet, atq; ad æq̃litatẽ iæq̃litas trãsferẽda ẽ.

Nostrꝫ tẽporib⁹ ostẽsũ ẽ, ꝑsperæ uitæ tẽp⁹, qd ꝑ/ 17
dixit qdã ex ueterib⁹ futurũ. cũ uel philosophi re/
gnabunt, uel reges philosophabunt. nã tum phi/
losophãdo digni habiti regno estis, tũ uero regnã
do à philosophia nõ desciuistꝫ. si em amare sapien
tiã efficit philosophiã, ꝓncipiũ aũt sapiẽtiæ, dei ẽ ti
mor, quẽ in pectoribus uestris iugiter habetis, cla
rum quàm uerum sit quod à me dicitur.

Tereuera Impatorẽ asserim⁹, quippe q & ĩpe/ 18
rare ac dominari uoluptatibus uales. & tum co/
rona castitatis reuinctus, tum pur/
puram iustitiæ indutus incedis. a/
lijs nãq; potestatibus mors ipsa succedit. hu/
iuscemodi uero regnũ ĩmortalẽ seruat ꝓpetuitatẽ.
itẽ aliæ hoc ĩ seculo soluũt, hæc aurẽ à ꝓpetuo sup
plicio liberatur.

Si honore qui ab oĩbus ꝓficiscit ꝓfrui uis, ꝑsta 19
te cõem oĩm bñfactorẽ. nihil em adeo attrahit ad
beneuolentiam, ut beneficij gratia, quæ detur
indigẽtib⁹. quod em ob metũ ꝑstat obsequiũ; fu/

cata

τεσχηματισμένη ἐστὶ θωπεία, πεπλασμένης τιμῆς ὀνόματι φενακίζουσα, τοὺς αὐτῇ προσανέχοντας.

20 Σεπτὴ δικαίως ἐστὶν ἡ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν ἐξουσίαν, τοῖς ὑπηκόοις δὲ, νέμει φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐκείνους τῇ δυνάμει τῶν ὅπλων, τῇ ἀόπλῳ ἀγάπη τῶν οἰκείων ἡττᾶται. ὅσον γὰρ θηρίου καὶ προβάτου τὸ μέσον, τοσοῦτον ἀμφοτέρων ἡγεῖται τὸ διάφορον.

21 Τῇ μὲν οὐσίᾳ τοῦ σώματος, ἴσος παντὶ ἀνθρώπω ὁ βασιλεὺς. τῇ ἐξουσίᾳ δὲ τοῦ ἀξιώματος, ὅμοιος ἐστὶ τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ. οὐκ ἔχει γὰρ ἐπὶ γῆς τὸν αὐτοῦ ὑψηλότερον. χρὴ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς θεὸν μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς θνητὸν μὴ ἐπαίρεσθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰκόνι θεϊκῇ τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνει χοϊκῇ συμπέπλεκται, δι' ἧς ἐκδιδάσκεται, τὴν πρὸς πάντας ἰσότητα.

22 Ἀποδέχου τοὺς τὰ χρηστὰ συμβουλεύειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύειν ἑκάστοτε σπεύδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον συνορῶσιν ἐν ἀληθείᾳ. οἱ δὲ, πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιὰς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συνάδουσι.

23 Τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς σοὺς οἰκέτας, οἷον εὔχη σοὶ τὸν δεσπότην γενέσθαι. ὡς γὰρ ἀκούομεν ἀκουσθησόμεθα, καὶ ὡς ὁρῶμεν ὁραθησόμεθα, ὑπὲρ τοῦ θείου καὶ παντεφόρου βλέμματος. προεισενέγκωμεν οὖν τῷ ἐλέῳ τὸν ἔλεον, ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον ἀντιλάβωμεν.

24 Ὡς περὶ τὰ ἀκριβῆ τῶν κατόπτρων τοιαύτας δείκνυσι τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις, οἷά πέρ ἐστι τὰ πρωτότυπα

cata figuratáq; est adulatio ficti honoris
titulo, fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandum iure est uestrũ imperiũ, quia ho 20
stibus q̃dẽ suæ demõstrat ptãtis aculeos, subditis
uero exhibet humanitatẽ. & quom illos uĩcat ar/
morum ui, inermi charitate uincitur à suis.
quantum enim feræ & ouis interstitium est, tan/
tum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis equalis est cuilibet ho 21
mini Imperator. potestate autem dignitatis,
cunctorũ præsidi deo. nõ em̃ habet in terris
se quenquã altiorẽ. oportet igitur ipsum ut de/
um, non irasci, ut mortalem non efferri. nam &
si effigie diuina honorat' est, at puluere tñ terreno
connexus est. quo edocetur, ut erga omnes
seruet æqualitatem.

Accepta eos qui bonorũ te cõsiliorũ admonitũ 22
uolũt, nõ eos q̃adulari sæpenumero studẽt. illi em̃
quod reuera expedit, perspiciunt. hi uero ad
ea quæ placent potentibus respiciunt. corpo/
rumq; umbras imitantes, singulis eorum di/
ctis applaudunt.

Talẽ te præsta tuos erga famulos, qualẽ optas 23
erga te dominũ esse. prout enim audimus, audie/
mur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cun/
ctáq; obtuente aspectu. priores igit̃ nos misc'iæ
misericordiã conferamus, ut pari par recipiamus.

Sicuti exquisita specula tales mon 24
strant uultuum apparentias, qualia ipsa sunt ar/
chetypa.

τότυπα, φαιδρὰ μὲν τῇ φαιδρυομένῳ, σκυθρωπὰ δὲ τῇ σκυθρωπάζοντι, οὕτω καὶ ἡ δικαία τοῦ θεοῦ κρίσις, ταῖς ἡμετέραις πράξεσιν ἀξιομοῦται. οἷά τοι γὰρ ἂν ᾖ τὰ παρ' ἡμῶν εἰργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τοῦ ὁμοίου παρέχει.

25 Βούλευε μὲν τὰ πρακτέα βραδέως. ἐκτέλει δὲ τὰ κριθέντα ταχέως. ἐπεὶ λίαν ἐστὶ σφαλερόν, τὸ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπροίσκεπτον. εἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀβουλί-
18 ας τις ἐννοήσει κακά, τότε γνώσεται καλῶς τὴν εὐ-βουλίας τὰ χρήσιμα. ὡς καὶ τὴν ὑγείας τιὼ χάριν, μετὰ τιὼ πεῖραν τῆς νόσου. δεῖ τοίνυν εὐφρονέστε-ρε βασιλεῦ, καὶ βουλῇ σωφρονεστέρᾳ, καὶ εὐχῇ σύν-τονωτέρᾳ, ἐξεβυνᾶν ἀκριβῶς τὰ σύνοισονται τῷ κόσμῳ.

26 Ἀρίστα διοικήσεις τιὼ ἀγαθιὼ σου βασιλείαν, εἰ πάν-τα ταχυδάζεις ἐφορᾶν, καὶ μηδὲν ἀνέχῃ παρορᾶν. οὐ
8 γὰρ μικρὸν ἐπὶ σοὶ, ὃ πολὺ μικρὸν εἶναι δοκεῖ ἐν συγ-κρίσει τῶν σῶν. ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλέως φιλὸν, μέ-γαλιον ἔχει πρὸς πᾶσιν ἰσχύν.

27 Σαυτῷ τιὼ τοῦ φυλάττειν τοὺς νόμους ἐπίδες ἀνάγ-κην, ὡς μὴ ἔχων ἐπὶ γῆς τὸν δυνάμενον ἀναγκάζειν. οὕτω γὰρ καὶ τῷ νόμῳ ἐπιδείξεις τὸ σέβας, αὐτὸς
8 πρὸ τοῦ ἄλλων τοῦτον αὐδόμενος, καὶ τοῖς ὑπηκόοις φανήσεται τὸ παρανομεῖν οὐκ ἀκίνδυνον.

28 Ἴσον τῷ πολυμελεῖν, τὸ μὴ κωλύειν τοὺς πολυ-μελοῦντας λογίζου. κἂν γάρ τις πολιτεύηται μὲν ἐν-θέσμως, ἀνέχηται δὲ τῶν βιοῶντων ἀθέσμως, σωφρο-
8 νὸς τῶν κακῶν παρὰ θεῷ κρίνεται. εἰ δὲ βούλει δικαίως εὐδοκιμεῖν, καὶ τοὺς τὰ κάλλιστα ποιοῦντας προτί-μα, καὶ

chetypa,nitidas uidelicet nitentium,triſteis autem triſtantium.eodem pacto iuſtum dei iudicium noſtris actionibus aſſimilatur.qualia enim ſint quæ à nobis præſtantur,talia ipſe nobis,par pari referens exhibet.

Cõſulta quæ agẽda ſunt cũctãter, exeq̃re aũt q̃ decreueris mature.qm̃ periculoſum eſt admodũ incõſyderata in reb⁹ temeritas.ſiqs em̃ q̃ ex icõſulta mẽte,pueniũt mala,cõceperit aio,facile cõperiet boni conſilij cõmoda.ut qui ſanitatis dotem, poſt ægrotatiõis expimẽtũ pſentiſcũt. debes igit̃ cordatiſſime rex tũ cõſilio prudẽtiore, tũ p̃cib⁹ ad deũ impẽſioribus,exqrere diligẽter,q̃ mũdo ſunt expeditura. 25

Optime reges egregium tuum imperium, ſi omnia des opã pſpicere,nec negligere patiare qcq̃. neqꝫ em̃ paruũ eſt in te,qd̃ paruũ eſſe apparet cõparatione tuorũ.qm̃ uel exile ipatorꝭ uerbũ & minimũ,ingentem obtinet apud omneis uim. 26

Tibi ipſi cuſtodiendi leges impone neceſſitatẽ,quom nõ habeas in terris q te poſſit cogere. ſic enim tum legum præ te feres cultum ipſe, ante alios eas reuerendo, tum ſubditis cõſtabit legũ p̃uaricationẽ periculi nõ eſſe imunẽ. 27

Peccare,& non cohibere peccãteis iuxta æſtima. ſi qs em̃ i ciuitate uitã qdẽ ip̃e traducat, æque toleret autẽ uiuenteis inique,ſocius malorũ apud deũ iudicat̃. qd̃ ſi uelis bifariam approbari,ut pulcherrima quæqꝫ gerenteis hono 28

μα, ὃ τοῖς τὰ χείρισα δρῶσιν ἐπιτίμα.

29 Λίαν συμφέρειν ὑπολαμβάνω, τὸ φεύγειν τὰς τῶν κακῶν σϋνδιαιτήσεις. τὸν γὰρ συνόντα πάντοτε ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖν, ἢ μαθεῖν ἀνάγκη τι πονηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς σϋνδιάγων, ἢ μίμησιν τῶν καλῶν ἐκδιδάσκεται, ἢ μείωσιν τῶν κακῶν ἐκπαιδεύεται.

30 Εγκόσμιον ὑπὸ θεοῦ πισευθεὶς βασιλείαν, μηδενὶ χρῶ τῶν πονηρῶν, πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνοι κακῶς διαπράξωνται, λόγον ὑφέξει θεῷ, ὁ τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς δεδωκώς. μετὰ πολλῆς οὖν ἐξετάσεως, αἱ τῶν ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθωσαν.

31 Ισον νομίζω κακὸν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμοῦσθαι ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων θέλγεσθαι ταῖς κολακείαις. δεῖ γὰρ πρὸς ἑκατέρους γενναίως ἀνθίσασθαι, καὶ τοι πρέποντος μηδαμῶς ἀφίσασθαι. μή τε τὴν ἀλόγισον ἐκείνων δυσμένειαν ἀμυνόμενον, μή τε τὴν ἐπίπλασον τούτων εὐμένειαν ἀμειβόμενον.

32 Ηγοῦ τούτους εἶναι φίλους ἀληθεσάτους, μὴ τοὺς ἐπαινοῦντας ἅπαντα τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα, ἀλλὰ τοὺς κρίσει δικαία πάντα πράττειν σπουδάζοντας, καὶ σϋνηδομένους μὲν ἐπὶ τοῖς χρησοτέροις, ἐπισυγνάζοντας δὲ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις. οὗτοι γὰρ ὄντως, ἀψευδεσάτης φιλίας δεικνύουσι τεκμήριον.

33 Μὴ μεταβαλέτω σοι τὴν μεγαλόφρονα γνώμην τῆς ἐπιγείου ταύτης δυνασείας ὁ ὄγκος, ἀλλ' ὡς ἐπίκηρον διέπων ἀρχὴν, ἄτρεπτον ἔχε τὸν νοῦν ἐν πράγμασι τρεπτοῖς. μή τε ἐν ταῖς εὐθυμίαις ἐξυψούμενος. μή τε ἐν ταῖς ἀθυμίαις ταπεινούμενος.

Ως πρὸς

ra, ita teterrima patrantibus ſuccenſe.

Expedire admodum arbitror, effugere 29
prauorum contubernia. qui enim cum homi/
nibus ĩprobis ſp uerſat̃, cũ uel pati uel diſcere ma
lũ aliqd̃ neceſſe ẽ. q uero unà cũ bõis degit, ul'imi
tationẽ honeſtorũ edoceẽ, ul' diminutionẽ uitioꝝ
condiſcit.

Terrarũ orbis à deo cũ cõcreditũ tibi ſit regnũ, 30
caue ne aliq̃ utarꝫ ex prauis ad rerũ admĩſtratiões.
quæ em̃ illi perperã fecerint, eorũ rationẽ reddet
deo, q peccãdi facultatẽ ipſis ĩdulſerit. magna igit̃
& diligẽti cũ ꝑſcrutatiõe mgr̃atuũ ꝓmotiões fiãt

Aeq̃le reor eẽ malũ, & inimicorũ excãde (optet. 31
ſcere flagitijs, & amicorum demulceri blandi/
tijs. oportet enim utrisq; reſiſtere,
nec uſquam à decoro diſcedere. neq; irratio/
nabilem eorũ maleuolentiam ulciſcendo, neq; fi/
ctitiam horum beneuolentiam remunerando.

Exiſtima ueriſſimos amicos non qui lau/ 32
dent omnia, quæ dicantur abs te, ſed qui
nihil nõ integro iudicio facere cõtendũt. ſic ut gra
tulentur tibi, ſi bene, triſtentur
cõtra ſi ꝑperã dixeris fecerisue. hi em̃ reuera ab oĩ
fraude abhorrentis amicitiæ præſeferunt inſignia.

Ne mutet tibi magnanimam mentem, 33
terrenæ huius poteſtatis moles, ſed ut fragilem,
fatóq; obnoxiũ regẽs ꝓncipatũ, ĩmutabilẽ habeto
ĩtellectũ ĩ reb⁹ mutabilib⁹. nimia neq; lætitia ſubli/
mẽ te extollens, neq; mœſtitia uileſcens.

34 Ως περ χρυσὸς, ἄλλοτε ἄλλως ὑπὲρ τῆς τέχνης μετατυπούμενος, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίων εἴδη μεταποιούμενος, ὅ πέρ ἐστι διαμένει καὶ τροπὴν οὐχ ὑπομένει, οὕτω καὶ αὐτὸς εὐκλεέστατε βασιλεῦ, ἄλλην ἐξ ἄλλης ἀμείβων ἀρχήν. φθάσας δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνωτάτω τιμὴν, ὁ αὐτὸς διαμένεις, οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν, ἀναλλοίωτον ἔχων ἐν τῷ καλῷ τὸ φρόνημα.

35 Νόμιζε τό τε βασιλεύειν ἀσφαλῶς, ὅταν ἑκόντων ἀνάσσης τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποτατόμενον, στασιάζει καιρῷ λαβόμενον. τὸ δὲ τοῖς δεσμοῖς τῆς εὐνοίας κρατούμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ κρατοῦν τὴν εὐπείθειαν.

36 Ινα τὸ κράτος τῆς βασιλείας ποιήσης ἀοίδημον, ὅσην ἔχεις κατὰ τῶν ὑπηκόων ἁμαρτανόντων ὀργὴν, τοσαύτην ἔχειν καὶ κατὰ σαυτοῦ πλημμελοῦντος ἀξίου. οὐδεὶς γὰρ ἰσχύει τὸν ἐν ἐξουσίᾳ τηλικαύτη παιδεύειν, εἰ μὴ λογισμὸς οἰκεῖος ἐξ αὐτοῦ τοι πλημμελοῦντος κινούμενος.

37 Ο μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος, τὸν δοτῆρα τῆς ἐξουσίας μιμείσθω κατὰ δύναμιν. εἰ γάρ πως τὴν εἰκόνα φέρει τοι ἐπὶ πάντων θεοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ κατέχει τὴν ἐπιπάντων ἀρχὴν, ἐν τούτῳ δὴ μάλιστα τὸν θεὸν μιμήσεται, ἐν τῷ μηδὲν ἡγεῖσθαι τοι ἐλεεῖν προτιμώτερον.

38 Υπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον τῆς εὐποιΐας τὸν πλοῦτον, ἑαυτοῖς θησαυρίσωμεν. τὸν καὶ ὧδε κατευφραίνοντα τῇ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, κἀκεῖ καταγλυκαίνοντα τῇ πείρᾳ τῆς ἐλπισθείσης μακαριότητος.

Sicuti aurũ q̃uis modo sic, mõ alit̃ ab arte transfiguret̃, atq; ad uarias ornamentorũ species transformet̃, ꝑmanet tñ id quod est, nec mutationẽ patit̃. sic ipse quoq; inclytissime imꝑator, licet aliũ ex alio ꝑ grad⁹ obtinueris regimẽ, ꝑueneriśq; ad ip̃m supremũ honorẽ, idem tñ permanes, nõ in eisdẽ rebus, inalterabilem continens in officio animum. 34

Existima tũc demũ te tuto regnare, cũ uolẽtib⁹ imperas hominibus. quod em̃ inuito animo subijcit̃, seditiõib⁹ fluctuat capta occasiõe. qd̃ uero uinculis bñuolẽtiæ regit̃, stabilẽ seruat erga rectorẽ obedientiam. 35

Vt dominium imperij tui facias decantabile, quantam habes aduersus subditos peccanteis irã, tantã habendã esse tibi aduersus teip̃m peccantẽ cẽseto. nemo em̃ ualet tãta pollentẽ potestate corrigere, nisi ratio propria, quæ ex ipso peccante moueatur. 36

Magnã qui potestatẽ adeptus est, largitorem potestatis imitetur pro uiribus. si enim imaginẽ gestat rerũ præsidis dei, atq; per ip̃m continet rerum principatum, in eo maxime imitabit̃ deũ, ut nõ existimet qcq̃ misericordia p̃ciosius optabiliuśue. 37

Super aurũ & lapidẽ preciosum, beneficẽtiæ diuitias nobis ueluti thesaurũ recõdam⁹. illæ nãq; tũ ĩ pñti uita oblectãt spe futuræ fruitiõis, tũ ĩ futura dulcedinẽ afferũt, exꝑimẽto gustatúq; speratæ beatitudinis. 38

καριότητος. τὰ δὲ νῦν περὶ ἡμᾶς ὡς οὐδὲν πρὸς ἡ/
μᾶς, μὴ τερπέτω ἡμᾶς.

39 Σπούδαζε λαμπροτέραις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς, τοὺς
μετ' εὐνοίας ποιοῦντας τὰ παρὰ σοῦ προστατ[illegible]όμενα.
τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις τὴν
προθυμίαν, καὶ τοὺς πονηροὺς διδάξεις μεταμαθεῖν
τὴν κακίαν. ὃ γὰρ τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι τοὺς μὴ τὰ αὐ/
τὰ ποιοῦντας, ἄγαν ἐστὶν ἀθέμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ἐστὶν ἡ βασιλεία. τότε δὲ
μάλιστα τοιοῦτόν ἐστιν, ὅταν ὁ τοῦτο περικείμενος τὸ
κράτος, μὴ πρὸς αὐθάδειαν ῥέπῃ, ἀλλὰ πρὸς ἐπιεί/
κειαν βλέπῃ. ὃ μὲν ἀπάνθρωπον, ὡς θηριῶδες ἀπο/
στρεφόμενος, τὸ δὲ φιλάνθρωπον, ὡς θεοείκελον ἐν/
δεικνύμενος.

41 Ἴσως πρός τε φίλους καὶ ἐχθροὺς ποιοῦ τὰς κρίσεις.
μή τε τοῖς εὐνοοῦσι χαριζόμενος διὰ τὴν εὔνοιαν, μή
τε τοῖς δυσμενέσιν ἀνθιστάμενος δι' ἀπέχθειαν. ἐπει/
δὴ τῆς αὐτῆς ἐστιν ἀτοπίας, καὶ δικαιοῦν τὸν ἄδικον
εἰ καὶ φίλος ὑπάρχει, καὶ ἀδικεῖν τὸν δίκαιον, εἰ καὶ
ἐχθρὸς τυγχάνει. τὸ γὰρ κακὸν ἐν ἀμφοτέροις ὅμοιον,
κἂν ἐν τοῖς ἐναντίοις εὑρίσκηται.

42 Νουνεχῶς ἀκροᾶσθαι δεῖ, τοὺς τῶν πραγμάτων κρι
τάς. δυσθήρατος γάρ ἐστιν ἡ τοῦ δικαίου εὕρεσις, ῥᾳδί/
ως ἐκφεύγουσα τοὺς μὴ λίαν προσέχοντας. ἂν δὲ καὶ
τὴν τῶν λεγόντων ἀφέντες δεινότητα, καὶ τὴν τῶν λεγο/
μένων παρέντες πιθανότητα, εἰς ὃ βάθος τῶν νοημά
των ἑαυτοὺς ἐμβάλλωσιν, οὕτως ἀνιμήσονται τὸ παρ' αὐ
τῶν ζητούμενον, καὶ διπλῆν ἁμαρτίαν ἐκφεύξονται.
μή τε αὐτοὶ ὃ καλὸν προδιδόντες, μή τε ἄλλοις τοῦτο

δρᾶν

atitudinis.q̄ uero nūc circa nos apparēt, tanq̄ ni/
hil ad nos pertinentia,ne nos nimium allectent.

Da operā ut eos splēdidiorib⁹ demerear; remu 39
neratiōib⁹,q cū bn̄uolētia capessunt,q̄ mādāt abs
te.hoc enim pacto & bonorum augebis
alacritatem,& malos docebis ut dediscant
malitiam.eisdem em̄ censeri dignos, qui nō eadē
faciunt, nimis nefarium est.

Preciosissimū omniū est Imperium. tunc uero 40
uel maxīe huiuscemodi ē, quom hāc q circūdat⁹ ē
ptātē,nō ad ꝑtinacē & temerariā sæuitiā ꝓpensus
sit,sed ad æqtatē respiciat. īclemētiā,ut ferinā auer
sando.humanitatem, ut deo similem præ
se ferendo.

Aeq̄ lāce tā ad amicos,q̄ ad inimicos uergēs iu 41
dicādi mun⁹ obito, neq; bn̄ sentiētib⁹ de te gratifi
cans ob bn̄uolētiā,neq; maleuolis resistēs ꝓpt̄ ini
micitias. qm̄ eiusdē est absurditatis, & ſm iniqua
petētē dare litē, &si sit amic⁹,& īiuriā iusto īferre.
&si sit inimicus. malum enim utrobiq; simile est,
tametsi in contrarijs inueniatur.

Intenta mente auscultare debent rerum iudi/ 42
ces.difficilis nāq; captu est iusti inuentio, faci/
leq; effugere solet nō admodū attendenteis.qd̄ si
prætermissa dicentium eloquentia, dicto/
rūq; neglecta uerisimilitudine,ad penitissimā intētio
nū ꝓfunditatē penetrauerīt.sic demū hauriēt,qd̄
ab ipsis queritur,geminiq; insontes erunt delicti.
neq; ipsi honestum prodendo,neq; alijs id

δρᾶν συγχωροῦντες.

43 Ισάριθμα τοῖς ἄστροις ἂν κτήσῃ τὰ κατορθώματα, οὐδέ ποτε νικήσεις τὴν τοῦ θεοῦ ἀγαθότητα. ὅσα γὰρ ἄν τις προσενέγκῃ θεῷ ἐκ τῶν αὐτοῦ, τὰ αὐτοῦ προσφέρει αὐτῷ. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ὑπερβῆναι τὴν ἰδίαν ἐν τῷ ἡλίῳ σκιὰν, προλαμβάνουσαν ἀεὶ καὶ τὸν λίαν ἐπειγόμενον, οὕτως οὐδὲ τὴν ἀνυπέρβλητον τοῦ θεοῦ χρηστότητα, ταῖς εὐποιΐαις ὑπερβήσονται ἄνθρωποι.

44 Αδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιΐας ὁ πλοῦτος. ἐν τῷ διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν τῷ σκορπίζειν σύνάγεται. τοῦτον ἔχων ἐν τῇ ψυχῇ σου πλουσιόδωρε βασιλεῦ, δίδου πᾶσι δαψιλῶς τοῖς αἰτοῦσι παρὰ σοῦ. ἀπειροπλασίους γὰρ ἕξῃς τὰς ὑπὲρ τούτων ἀμοιβὰς, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς τῶν ἔργων ἀντιδόσεως.

45 Νεύματι θεοῦ τὴν βασιλείαν λαβὼν, μίμησαι αὐτὸν δι' ἔργων ἀγαθῶν. ὅτι τῶν εὖ ποιεῖν δυναμένων ἐγγύου, ἀλλ' οὐ τῶν εὖ παθεῖν δεομένων. τὸ γὰρ ἕτοιμον τῆς τῶν χρημάτων δαψιλείας, ἀνεμπόδιστόν ἐστι, πρὸς τὰς τῶν πενήτων εὐποιΐας.

46 Ὡς περ ὀφθαλμὸς ἐμπέφυκε σώματι, οὕτω βασιλεὺς τῷ κόσμῳ ἐνήρμοσται, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδομένος εἰς σύνεργίαν τῶν συμφερόντων. χρὴ οὖν αὐτὸν, ὡς οἰκείων μελῶν, οὕτω πάντων ἀνθρώπων προνοεῖν, ἵνα προκόπτωσιν ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προσκόπτωσιν ἐν κακοῖς.

47 Ασφαλεστάτην ἡγοῦ τῆς σωτηρίας σου φυλακὴν, τὸ μηδέ ποτέ τινα τῶν ὑπηκόων ἀδικεῖν. ὁ γάρ τινα μὴ ἀδικῶν, οὐχ ὑφορᾶται τινά. εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφάλειαν

ut committant concedendo.

Aeq̃lia numero ſyderib⁹ & ſi ædideris bona ope 43
ra, non tamen ob id ſuperabis dei bonitatẽ. quæ/
cunq; enim quiſpiam obtulerit deo, ſua
ip̃i offeret ex ſuis, & ſicuti trãſilire uł añire nulli da
tur, ſuam in ſole umbrã, præuenientẽ ſemper, uel
nimis properantem, ita inſuperabi/
lem dei bonitatem, nulli bonis operibus homi/
nes excedent.

Inexhauſtæ ſunt beneficentiæ opes. 44
nam largiendo acquiruntur, & diſſipando col/
ligunt̃. has tuo inſitas aio hñs munificẽtiſſime Im
perator, largire om̃ibus affatim petẽtib⁹ abs te. in/
finiticuplas eĩ ꝑ his habebis remũeratiões, quom
tempus reddendi uicem uenerit.

Nutu dei regnum adeptus, imitare e/ 45
um bonis opib⁹. qa int̃ eorũ numerũ nat⁹ es, bñfi/
cio q̃ afficere poſſunt, nõ qui affici poſtulant. para
tæ em̃ rerũ copiæ nullũ impedimentũ eſſe poteſt,
quo minus conferantur in pauperes beneficia.

Sicut oculus innatus eſt corpori, ita Impe 46
rator mundo adaptatus eſt, à deo datus
ꝑ adminiſtratiõe eorũ q̃ uſui ſũt. optet igit̃ eũ oi/
bus hoĩbus quaſi propriis membris proſpicere, ut
proficiant in bonis, neu malorũ offenſaculo il/
lidantur.

Tutiſſimam arbitrare ſalutis tuæ cuſtodiam. 47
nulla quenq̃ ex ſubditis afficere iniuria. qui enim
offẽdit neminẽ, ſuſpitiõi h; neminẽ. ꝙ ſi nlła quẽq̃

λειαν προξενεῖ, τ' εὐεργετεῖν πολλῶ πλέον. τ' ἀσφα-
λὲς γὰρ δίδωσι, ἡ δὲ προσφιλὲς οὐ προδίδωσι.

48 Γίνου τοῖς ὑπηκόοις εὐσεβέστατε βασιλεῦ, ἢ φοβε-
ρὸς διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἢ ἐξουσίας, ἢ σθενὸς διὰ
τὴν παροχὴν ἢ εὐποιΐας. μή τε τῷ φόβῳ καταφρο-
νῶν διὰ τὸν πόθον, μή τε τῷ πόθῳ παραμελῶν διὰ
τὸν φόβον. ἀλλὰ τὸ ἥμερον ἔχων ἀκαταφρόνητον, καὶ
τ' εὐκαταφρόνητον ἔχων ἀνήμερον.

Α τοῖς ὑπηκόοις νομοθετεῖς διὰ τὴν λόγων, ταῦτα
49 προλαβὼν ὑπέδειξας διὰ τὴν ἔργων. ἵνα τοῖς λόγοις
οἷς πείθεις, ἢ χρηστὸς συναγωνίζηται βίος. οὕτω γὰρ
εὐδόκιμον ἀποφανῇ σου τὸ κράτος, ἢ λέγων πρακτι-
κῶς, καὶ πράττων λογικῶς.

Πλέον ἀγάπα βασιλεῦ γαλιλωότατε, τὰς λαμβά-
50 νειν παρὰ σοῦ χάριτας ἱκετεύοντας, ἢ πρὸ τὰς συ-
δάζοντας δωρεάς σοι προσφέρειν. τῆς μὲν γὰρ ὀφειλέ-
της ἀμοιβῆς καθίσασαι. οἱ δέ σοι, τὸν θεὸν ὀφειλέτιν
ποιοῦσι τὸν οἰκειούμενον τὰ εἰς αὐτοὺς γινόμενα, ἢ
ἀμειβόμενον ἀγαθαῖς ἀντιδόσεσι τὸν φιλόθεον, ἢ φι-
λάνθρωπον σου σκοπόν.

Ηλίου μὲν ἔργον ὄντι, τὸ καταλάμπειν ταῖς ἀκτῖ-
51 σι τὴν κτίσιν. ἄνακτος δὲ ἀρετὴ, τ' ἐλεεῖν τοὺς
δεομένους. κἀκεῖνου δὲ φανώτερον, ὁ εὐσεβὴς βα-
σιλεύς, ὁ μὲν γὰρ, ὑποχωρεῖ τῇ διαδοχῇ ἢ νυκ-
τός. ὁ δὲ, οὐ παραχωρεῖ τῇ σωαρπαγῇ τῶν κακῶν,
ἀλλὰ φωτὶ ἢ ἀληθείας, ἐξελέγχει τὰ κρυπτὰ
ἢ ἀδικίας.

Τοὺς μὴν πρὸ σοῦ βασιλεῖς, ἡ ἀρχὴ κατεκόσμησε.
52 σὺ δὲ ταύτην κράτισε, φαιδροτέραν ἐποίησας, ἥμερό-

τητι

afficere iiuria tutelā cōciliat, lōge bñficijſ collatȝ magis id p̄ſtabit. nā ut tutelā exhibet, ita charitatē nō

Eſto ſubditis piētiſſime Impator, & for/ (pdit. 48
midabilis ob excellētiā poteſtatis, & amabilis ob largitionē beneficētiæ. neq; formidinē cōtemnendo ꝓpter amorē, nec item amorem negligens ob formidinē. ſed tā māſuetudinē p̄ te ferēs haud aſpnabilē, q; nimiā & aſpnabilē familiaritatē īmiti ſe/

Quæ ſubditȝ uerbo q̄ſi lege p̄ (ueritate caſtigās. ſcribis, hæc tu præueniēs re ipa p̄ſtitiſti, ut uerbis, quib⁹ pſuades, integra quoq; uita adſtipuleť. ſic ei cōmēdabile tuū aſſeuerabis īperiū, ſi & rōcineris non ſine opere, & opereris non ſine ratione.

Eos plus ama ſereniſſime imperator, accipe/ 49
re abs te beneficia qui ſupplicant, q; tibi qui cōtē/
dunt offerre munera. his enim debi/
tor ꝙferēdi gratiā efficerȝ, illi uero deū dāt tibi ua
de, uēdicātē ſibi, ꝓtineréq; ad ſe putātē, q̄cūq; ergā
ſupplices cōtulerȝ, & remunerātē bonis retributi/
onibus, tuā tā piā. quàm perhumanā intentionē.

Solis profecto partes ſunt, illuſtrare radijs 50
orbē. principis uero uirtus eſt egenorū miſereri.
porro ijs clarior eſt Impe/
rator, qui pius eſt. ille nanq; cedit ſuccedenti no/
cti. hic autem rapacitati prauorum
nō cōcedit īdulgeť ue q̄cq;, ſed lumē ueritatȝ, ini/
quitatis occulta coarguit.

Priores q̄dē te īpatores, principa⁹ adornauit. tu 51
uero eū p̄ſtātiſſime, illuſtriorē reddidiſti, māſuetu
dine tem/

τητι κιρνῶν τῆς ἐξουσίας τὸν ὄγκον, καὶ χρηστότητι νι/
κῶν τῶν προσιόντων σοι τὸν φόβον. ὅθεν τῷ λιμένι
τῆς σῆς γαληνότητος, πάντες προσορμῶσιν οἱ ἐλέους
δεόμενοι, καὶ τῶν κυμάτων τῆς πενίας ἀπαλλαττόμε
νοι, εὐχαριστηρίους ὕμνους σοι ἀναπέμπουσιν.

53 Οσον τῇ δυναστείᾳ πάντων ὑπερανέχεις, τοσοῦτον
καὶ τοῖς ἔργοις ὑπερλάμπειν ἀγωνίζου. ἀναλογοῦσαν
γὰρ τῷ μεγέθει τῆς δυνάμεως τὴν ἐργασίαν τῶν κα
λῶν ἀπαιτεῖσθαι προσδόκησον. ἵνα τοίνυν παρὰ θε/
οῦ ἀνακηρυχθῆς, μετὰ τοῦ στεφάνου τῆς ἀηττήτου βασι/
λείας, κτῆσαι καὶ τὸ στέμμα τῆς τῶν πενήτων εὐ/
ποιΐας.

54 Σκέπτου πρὶν ἐπιτάττειν ἃ θέλεις, ἵνα προστάττης
ἐμφρόνως ἃ θέμις. εὐόλισθον γὰρ τὸ τῆς γλώττης ὄργα/
νον, καὶ μέγιστον παρέχει τοῖς ἀμελοῦσι κίνδυνον. εἰ
δὲ τὸν εὐσεβῆ λογισμὸν ὡς μουσϊκὴν ἐπιστήσεις αὐ/
τῷ, τὸ παναρμόνιον τῆς ἀρετῆς ἀνακρούσεται μέλος.

55 Οξὺν μὲν εἶναι χρὴ περὶ πάντα τὸν ἄνακτα, καὶ
μέλιστα περὶ τὰς κρίσεις τῶν δυσχερῶν πραγμάτων.
βραδὺν δὲ λίαν εἰς ὀργὴν ἐπιδείκνυσθαι. ἐπειδὴ γὰρ
τὸ πάντη ἀόργητον εὐκαταφρόνητον, καὶ θυμούσθω με/
τρίως, ἢ μὴ θυμούσθω. τὸ μὲν, ἵνα τῶν φαύλων τὰς
ὁρμὰς ἀναστέλλη. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμὰς τῶν χρηστῶν
ἀνιχνεύη.

56 Εν τῷ ἀκριβεῖ τῆς καρδίας σου βουλευτηρίῳ, ἐπιμε
λῶς κατανόει τῶν συνόντων σοι τοὺς τρόπους. ἵνα γι/
νώσκης ἀκριβῶς καὶ τοὺς ἐν ἀγάπῃ θεραπεύοντας, καὶ
τοὺς ἐν ἀπάτῃ κολακεύοντας. πολλοὶ γὰρ εὐνοεῖν
ὑποκρινόμενοι, μεγάλα τοὺς πιστεύοντας κατα/
βλάπτουσι.

dine tēperās diluēsq; austerā ptātis molē, bonita/
teq; uincēs adeūtiū te formidinē. q̄propt̄ tuæ sere/
nitatis portum subeunt omnes, qui misericordia
indigent. fluctibusq; paupertatis libera/
ti, gratiarū actores hymnos ad te missitant.

Quantū potestate cæteris antecellis, tantum 53
factis etiā emicare ante alios enitere. ꝑsuasissimū
enim habe eam abs te postulari hone/
stoꝝ opationē, q̄ magnitudīe uiriū ꝓportiōe rn̄de
at. ut igit̄ à deo q̄si ꝑ p̄conē uictor declarer̄, coro/
na inuicti īperij tuo capiti īposita, coronā etiā ex
promerendis pauperibus acquirito.

Contemplator bene prius quàm mandes 54
q̄ fieri uelis. sic fiet ut sꝑ prudēter iubeas q̄ fas ē. lu
bricū eī ē īstrumētū liguæ. maximūq; affert negli/
gētib⁹ ꝑiculū. ꝙ si piū ītellectū ueluti musicū illi p̄fe
cer̄, oīb⁹ harmoniæ nūer̄ cōcīnatū modulabit̄ me

Acutū q̄dē eē oꝑtet p̄ncipē cū ī alijs, tū ul' (los. 55
maxime in afferēdo de rebus difficillimis iudicio.
lentum autem ad irascendum. & quoniam
oīmoda iræ absentia asꝑnabilis ē, & irascat̄ medio
criter, & non irascatur oportet. illud ut prauorum
impetū comprimat, hoc ut propēsiones bonorū
peruestiget.

In exquisita tui cordis curia diligen/ 56
ter perspicito, conuersantiū tecū mores ut perno/
scas examussim, & quos charitas te colere cōpellit
& qui tibi ꝑ fraudē adulant̄. pleriq; em̄ bn̄uolētiā
simulantes, magno credentibus detri/
mento sunt.

βλάπτουσι.

57 Λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι δυνάμενον, μὴ μόνον ἀκοῆ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέχου. οὕτω γὰρ ὁ τοῦ βασιλέως ἀγλαΐζεται κράτος, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα σωφρονᾷ, ἢ παρ' ἄλλου εὑρεθέντα, μηδαμῶς παροράσῃ, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαισχύντως, ἐπιτελεῖ δὲ ἀνυποβλήτως.

58 Ακρόπολις μὲν ἀπορθήτοις τείχεσιν ἠσφαλισμένη, καταφρονεῖ τῶν πολιορκούντων αὐτὴν πολεμίων. ἡ εὐσεβὴς δὲ βασιλεία ὑμῶν, ἐλεημοσύναις τετειχισμένη, καὶ προσευχαῖς περιπυργουμένη, ἀήττητος γίνεται τοῖς τὴν ἐχθρῶν βέλεσιν. ἀοίδιμα κατ' αὐτῶν ἐγείρουσα τρόπαια.

59 Χρῆσαι δέοντος τῇ κάτω βασιλείᾳ, ἵνα κλίμαξ σοι γένηται τῆς ἄνω εὐδοξίας. οἱ γὰρ ταύτην καλῶς διοικοῦντες, μετὰ ταύτης κἀκείνης ἀξιοῦνται. ταύτην δὲ διοικεῖ καλῶς, ὁ πατρικὸν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιδεικνύουσι πόθον, καὶ ἀρχικὸν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνουσι φόβον. ἀπειλαῖς μὲν, τὰ πταίσματα προανασείλουσι. τιμωρίαις δὲ πεῖραν αὐτοῖς οὐ προσάγουσι.

60 Ιμάτιον ἀπαλαίωτον ὄζει δὲ τῆς εὐποιΐας περιβόλαιον. καὶ ἀδιάφθορος ὁλκὴ ἡ πρὸς τοὺς πένητας ὀργή. δεῖ οὖν τὸν βουλόμενον εὐσεβῶς βασιλεύειν, φιλόπτωχίᾳ τὴν ψυχὴν καλλωπίζειν. φιλοπτωχίας γὰρ ἁμφιεσμένος περιφύραν, καὶ οὐρανίου βασιλείας καταξιοῦται.

61 Σκῆπτρον βασιλείας παρὰ θεοῦ δεξάμενος, σκέπτου πῶς ἀρέσεις τῷ ταύτην σοι δεδωκότι. καὶ ὡς πάντων

mento sunt.

Sermonē cū audis iuuare ualentē, ne aurib⁹ mō 57
uerum opere etiam excipito. sic enim
Impatoris exornat̄ decorat̄q; dn̄iū, quom uel ex
se cōsyderat quorū indiget usus, uel ab alio repta
non despicit, sed tum discit sine uerecūdia, tū exe/
quitur sine cunctatione.

Arx quidem indepopulabilibus muris muni/ 58
ta contemnit obsidenteis se hostes.
piū āt ur̄m īpiū quom & liberalitate erga miseros
ueluti muro cictū, & precū turrib⁹ corroboratū sit
inuictū, nullisq; hostiū telis puiū fit, p̄clara & cele/
bria contra eos erigens trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala 59
tibi fiat superioris claritatis. qui enim hanc re/
cte gubernāt, illa quoq; postmodū digni cēsent̄.
hanc autem recte gubernat, qui paternam subdi/
tis ostendūt charitatē, & principi debitū ab ipsis
recipiunt timorem. itaq; minis quidem uitia
compescent. supplicij autem sensum ipsis neu/
tiq̄ infligent.

Vestimētū inuetustabile est, beneficentiæ ami 60
ctus. & incorrupta stola est, charitas erga paupes.
eum igitur oportet qui pie regnare uult,
taliū īdumētorū pulchritudīe aīam exornare. amo
ris em̄ ī egenos, q indut⁹ ē purpurā, cælestis quoq;
regni compos efficitur.

Sceptrum imperij quom à deo susceperis, cogi 61
tato qb⁹ nā modis placebis, q eā tibi dedit, quóq;
omnibus

πάντων ἀνθρώπων ὑπ' αὐτοῦ προτιμηθείς, πλέον πάντων ἐπείγου καταγοράζειν αὐτόν. τοῦτο δὲ γέρας ἡγεῖται μέγιστον, ἂν ὡς αὐτὸν τοὺς ὑπ' αὐτοῦ διαπλαβέντας ὁρᾷς, καὶ ὡς χρεῶν καταβολὴν τὰς εὐποιΐας πληροῖς.

62 Τρέχειν μὲν εἰς τὸν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μεριμνῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τοῦ θεοῦ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ τοὺς πολεμίους καταγωνίζεται γενναίως, καὶ τοὺς οἰκείους κατασφαλίζεται σωφρόνως.

63 Ὁ μὲν θεὸς, οὐδενὸς δεῖται. ὁ βασιλεὺς δὲ, μόνου θεοῦ. μιμοῦ τοίνυν τὸν οὐδενὸς δεόμενον. καὶ δαψιλεύου τοῖς αὐτοῦσι τὸν ἔλεον, μὴ ἀκριβολογούμενος πρὸς τοὺς σοὺς οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσί παρέχων τὰς πρὸς τὸ ζῆν αὐτήσεις. πολὺ γὰρ κρεῖττόν ἐστι διὰ τοὺς ἀξίους ἐλεεῖν καὶ τοὺς ἀναξίους, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποστερεῖν διὰ τοὺς ἀναξίους.

64 Συγγνώμων αὐτόν ἀμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦσιν, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδοται ἄφεσις. καὶ τῇ πρὸς τοὺς ὁμοδούλους ἡμῶν καταλλαγῇ, ἡ πρὸς θεὸν φιλία καὶ οἰκείωσις.

65 Δεῖ τὸν ἀμέμπτως ἀνάστατον ἑαυτὸν, καὶ τὰς τῶν ἔξωθεν ἀδοξίας φυλάττεσθαι, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων αἰσχύνεσθαι, ἵνα καὶ τὸ φανερῶς ἁμαρτάνειν δῇ ἐκείνους ἀπέχηται, καὶ τὸ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτὸν κωλύηται. εἰ γὰρ οἱ ὑπήκοοι αὐδοῦς ἄξιοι φαίνονται, πολλῷ πλέον ὁ βασιλεὺς ἄξιος ταύτης γίνεται.

67 Ἰδιώτου μὲν εἶναι κακίαν φημὶ, τὸ πράττειν φαῦλα καὶ

omnibus hoĩbus ab eo ſis prælatus, magis omni/
bꝰ eũ honeſtare feſtĩa. porro id ipſe honeſtamẽtũ
arbitratur maximum, ſi quaſi te fa/
ctos à ſe tuearis, atq; ut debiti exolutionẽ, bñfaciẽ
di munus adimpleas.

Recurrere ad ſupernũ auxiliũ cũ homo quiuis 62
debet, ſalutem qui expetat, tum ante
omneis Imperator utpote q̃ ꝓ oĩbus ſollicitꝰ eſt.
quom em̃ à deo cuſtodiat̃, tã hoſtes generoſa ma
nu debellat, quàm ſuos ſedulo cõmunit.

Deus nulla re indiget. Imperator ſolo de/ 63
o. imitare igit̃ nullius indigũ, petẽtibuſq; fac ube/
rẽ miſcd'iæ copiã, ñ exacta & ad uiuũ reſeccãte rẽ
rõne ipẽſarũ tuũ erga famulatũ utẽs. ſed oĩm de ſu
ſtinẽda uita petitionibꝰ ſatiſfaciẽs. lõge eĩ ſatiꝰẽ me
rito dignorũ etiã indignis miſereri, q̃ ĩdignorũ ui/
tio dignos ĩjs defraudare quæ merentur.

Veniã quom delictorũ tuorũ petas, ipſe quoq; 64
te offendentibus ignoſce. quoniã remiſſioni retri
buitur remiſſio, noſtræq; cũ cõſeruis noſtris reco/
ciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principem agere ſtudet, 65
cũ notas cauere debet, q̃ forinſecus inurunt̃, tũ ſe
ipm añ alios uerecũdari, ut & apte delinq̃re abſti/
neat ꝓpt̃ alios, & à ſeipſo cohibeat̃, quo minꝰ pua
ta ſeorſũ flagitia cõmittat. ſi em̃ ex ſubditis ſunt, q̃
reuerẽtia digni habent̃, multo magis ea dignꝰ Im
perator efficitur.

Priuati uitium eſſe aſſero, patrare praua 66

καὶ κολάσεως ἄξια. ἄρχοντος δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ ποιεῖν τὰ καλὰ καὶ σωτηρίας πρόξενα. οὐ γὰρ ἡ τῶν κακῶν ἀποχὴ δικαιοῖ τὸν κρατοῦντα, ἀλλ' ἡ τῶν καλῶν παροχὴ, στεφανοῖ τὸν τοιοῦτον. μὴ μόνον τοίνυν πονηρίας ἀπέχεσθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχεσθαι σπουδαζέτω.

67 Ἀξιωμάτων λαμπρότητας οὐ δυσωπεῖται ὁ θάνατος. κατὰ πάντων γὰρ ἐπιβάλλει τοὺς παμφάγους αὐτοῦ ὀδόντας. οὐκ οὖν πρὸ τῆς ἐκείνου ἀπαραιτήτου προυσίας, μεταθῶμεν εἰς οὐρανὸν τὴν τῶν χρημάτων πρίουσίαν. οὐδεὶς γὰρ ἃ ἐν κόσμῳ συνάγει, ἐκεῖσε ἀποδημήσας ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ἐπὶ γῆς, γυμνὸς λογοθετεῖται τὸν βίον αὐτοῦ.

68 Κύριος μὲν πάντων ἐστὶν ὁ βασιλεὺς. δοῦλος δὲ μετὰ πάντων ὑπάρχει θεοῦ. τό τε δὲ μάλιστα κληθήσεται κύριος, ὅταν αὐτὸς ἑαυτοῦ δεσπόζη, καὶ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς μὴ δουλεύη, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν εὐσεβῆ λογισμὸν, τὸν ἀήττητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων παθῶν, τοὺς πανδαμάτορας ἔρωτας τῇ πανοπλίᾳ τῆς σωφροσύνης καταγωνίζεται.

69 Ὀντρόπον αἱ σκιαὶ τοῖς σώμασιν ἕπονται, οὕτως αἱ ἁμαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀκολουθοῦσιν, ἐναργῶς τὰς πράξεις ἐξεικονίζουσαι. διατοῦτο οὐκ ἔστιν ἐν τῇ κρίσει ἀρνήσασθαι. αὐτὰ γὰρ ἑκάστου καταμαρτυρήσει τὰ πράγματα οὐ φωνὴν ἀφιέντα, ἀλλὰ τοιαῦτα φανέντα, οἷα παρ' ἡμῶν ἐπράχθησαν.

70 Νηὸς ποντοπορούσης μιμεῖται διάβασιν, ἡ βραχυτελὴς τοῦ παρόντος βίου κατάστασις, ἡμᾶς τοὺς αὐτῆς πλωτῆρας λανθάνουσα, καὶ καταμικρὸν πρασύρουσα

ſupplicióq; digna, principis uero culpam non facere, quæ honeſta ſũt, ſalutẽq; pariũt. neq; eñ malorũ abſtinentia iuſtificat potentẽ, ſed bonorum æditio coronat eundẽ. ne igitur malitia duntaxat abſtinere cogitet, ſed iuſtitiam etiam capeſcere contendat.

67 Dignitatum ſplendores mors haud reformidat. omnibus enim uoraces ſuos dentes infligit. ergo ante illius ineluctabilẽ aduentum, opum copiam tranſportemus in cælum. nemo enim quæ colligit in mundo, illuc profectus abducit, ſed omnibus in terra derelictis, nudus de uita ſua reddit rationem.

68 Imperator ut eſt omnium dominus, ita cũ omnibus dei ſeruus exiſtit. tũ igit demũ uocabitur dñs, quom ipſe ſibi dñari, nec illicitis uoluptatibus famulari patietur. tum adiutricem piam rationẽ aſſumẽs, inuictã ſcilicet impatricẽ animi perturbationũ rõnis exptiũ, idomitas cupiditates armatura caſtimoniæ debellabit.

69 Quemadmodũ umbræ corpora ſectantur, ſic animas flagitia comitantur euidenti effigie actiones exprimentia. ideo non datur in iudicio negare. ipſa enim uniuſcuiuſq; opera obteſtabũt, haud ſanè uocẽ emittẽdo, ſed talia prſus ſeſe reꝑſentando, qualia iã à nobis patrata ſint.

70 Nauis per mare cõmeãtis imitat tranſitũ cõpẽdioſa præſentis uitæ conditio, qua ſane nos nautas fallẽs ſuos, & pedetẽtim cunctanti raptãs

δρόμον, καὶ πρὸς ἴδιον ἑκάστου παραπέμπουσα τέλος. εἰ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει, παραδράμωμεν τὰ παρατρέχοντα τοῦ κόσμου πράγματα, καὶ προσδράμωμεν τοῖς εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων μένουσιν.

71 Ο σοβαρὸς καὶ ὑπέροφρυς ἄνθρωπος, μὴ ὡς ταῦρος ὑψίκερως ἐπαιρέσθω, ἀλλ' ἐννοείτω τοῦ σαρκὸς τὴν ὑπόστασιν, καὶ πανέτω τοῦ καρδίας τὴν ἔπαρσιν. εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἄρχων ἐπὶ γῆς, μὴ ἀγνοείτω ὑπάρχων ἐκ τοῦ γῆς. ἀπὸ χοὸς ἐπὶ θρόνον ἀναβαίνων, καὶ εἰς αὐτὸν μετὰ χρόνον καταβαίνων.

72 Σπούδαζε διαπαντὸς ἀήττητε βασιλεῦ, καὶ ὥς περ οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνειν ἀρξάμενοι, οὐ πρότερον ἵστανται τοῦ ἐπὶ τὰ ἄνω φορᾶς πρὶν ἂν τῆς ἄκρας ἐφίκωνται βαθμίδος, οὕτω καὶ αὐτὸς ἔχου τῶν καλῶν ἀναβάσεως, ὅπως ἂν καὶ τῆς ἄνω βασιλείας ἀπολαύσειας, ἥν σοι παράσχοι χριστὸς, μετὰ τῆς ὁμοζύγου, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ βασιλευομένων εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ἐκθέσεως παραινετικῆς Αγαπηι
τοῦ διακόνου, πρὸς Ιουστινια-
νὸν τὸν καίσαρα,
ἥτις παρ' ἕλλη
σι, βα
σιλικὰ
ὀνομάζεται σχέδη.

curſu, tandem ad ſuum cuiuſq; exitum perdu/
cit. ſi igitur hæc ita ſe habent, prætercurramus
prætercurrentia mundi negocia, adcur/
ramuſq; his quæ ad ſæcula ſæculorum permanẽt.

Faſtoſus & ſupercilioſus homo, ne ut tau/ 71
rus alticornis eleuetur, ſed animaduertens carnis
ſubſiſtentiam, ſedare debet cordis tumorem.
nã & ſi factus eſt princeps in terra, ne tñ ignoret
ſeſe ortũ ex terra. quom ex puluere ad ſoliũ cõſcẽ
dere, atq; in puluerem tandẽ deſcendere poſſit.

Studeto ſemper inuictiſſime Impator. & ſicuti 72
ſcalas qui ſcandunt, non prius deſiſtunt,
aut ad ſupiora ferri deſinũt, q; ad ſupmũ ꝓueniãt
gradum, ita tu quoq; iugiter honeſtorum
aſcẽſũ cõtinuato. ſic fiet ut cæleſtis quoq; regni fru
ctũ aliqñ ꝓcipias, qđ utinã & tibi tribuat, & cõiu
gi Chriſtus Rex oim, & q regnãt, & q regnanť in
ſæcula. Amen.

FINIS
expoſitionis admonitoriæ Agape/
ti diaconi, ad Iuſtinia/
num Cæſarem,
quæ apud Græ
cos Re/
gia ſcheda nominatur.

ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΟΡΚΟΣ.

Ομνυμι Απόλλωνα ἰητρὸν, καὶ Ασκληπιὸν, καὶ Υγειὴν, καὶ Πανάκειαν, καὶ θεοὺς πάντας τε καὶ πάσας ἵστορας ποιεύμενος ἐπιτελὲς ποιήσειν κατὰ δύναμιν καὶ κρίσιν ἐμὸν ὅρκον τόνδε, καὶ ξυγγραφὴν τήνδε, ἡγήσασθαι δὲ τὸν διδάξαντα μὲ τὴν τέχνην ταύτην ἴσα τοῖς γενέτῃσι ἐμοῖσι, καὶ βίου κοινώσασθαι, καὶ χρεῶν χρηίζοντι μετάδοσιν ποιήσασθαι, τοῦ γένος δὲ ἐξ ἐωυτέου ἀδελφοῖς ἴσον ἐπικρινέειν ἄρρεσι, καὶ διδάξειν τὴν τέχνην ταύτην ἢν χρηίζωσι ἄνευ μισθοῦ καὶ ξυγγραφῆς παραγγελλίης τε, καὶ ἀκροήσιος, καὶ τῆς λοιπῆς ἁπάσης μαθήσιος μετάδοσιν τριήσασθαι ἡοῖσι τε ἐμοῖσι καὶ τοῦ ἐμὲ διδάξαντος, καὶ μαθηταῖς συγγεγραμμένοις τε καὶ ὡρκισμένοις νόμῳ ἰητρικῷ, ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ. Διαιτήμασι τε χρήσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καμνόντων κατὰ δύναμιν τοῦ κρίσιν ἐμὴν, ἐπιδήλῃσι δὲ καὶ ἀδικίῃ εἴρξειν. Οὐ δώσω δὲ οὐδενὶ φάρμακον αἰτηθεὶς θανάσιμον. οὐδὲ ὑφηγήσομαι συμβουλίην τριήνδε. Ομοίως δὲ οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω. ἁγνῶς δὲ καὶ ὁσίως διατηρήσω βίον τὸν ἐμὸν καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν. Οὐ τεμέω δὲ οὐδὲ μὴν λιθιῶντας. ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτῃσιν ἀνδράσι πρήξιος τῆς δε. Εἰς οἰκίας δὲ ὁκόσας ἂν ἐσίω, ἐσελεύσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καμνόντων ἐκτὸς ἐὼν πάσης ἀδικίης ἑκουσίης, καὶ φθορίης τῆς δὲ ἄλλης, καὶ ἀφροδισίων ἔργων. Επί τε γυναικείων σωμάτων τοῦ ἀνδρείων ἐλευθέρων, τε καὶ δούλων ἃ δ' ἂν ἐν θεραπείῃ ἢ ἴδω ἢ ἀκούσω ἢ καὶ ἄνευ θεραπηείης κατὰ βίον ἀνθρώπων, ἃ μὴ χρῆ πρὸς τε ἐκλαλέεσθαι ἔξω, σιγήσομαι, ἄρρητα ἡγεύμενος εἶναι τὰ τριαῦτα. ὅρκον μὲν οὖν μοὶ τόνδε ἐπιτελέα τριέοντι καὶ μὴ ξυγχέοντι, εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίου καὶ τέχνης δοξαζομένῳ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώπρις εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον. παραβαίνοντι δὲ καὶ ἐπιορκοῦντι τἀναντία τουτέων.

ΤΕΛΟΣ.

Hippocratis iusiurandũ, Nic. Perotto interp̃te.

TESTOR Apollinẽ medicũ, & Æsculapiũ Hygiãq; & Panaceã Æsculapij filios, & deos ac deas om̃eis me quãtũ ĩ me erit, & quãtũ ĩgeniũ meũ ualebit, hæc oĩa obseruaturũ q̃ hoc iureiurãdo, atq; ijs tabellis cõtinent̃, Tributurũ me p̃ceptori meo à q̊ hãc artẽ edoctus sũ, nõ min⁹q̃ parẽti, à q̊ sũ genit⁹, Vitã cũ eo cõicaturũ, Res om̃eis q̃s illi necessarias eẽ ĩtelligã, ꝓ uirib⁹ meis ministraturũ, Progeniẽ ei⁹ fratrũ loco habiturũ, Hãc artẽ sine mercede & sine pactiõib⁹ edocturũ, Præcepta oĩa libere & fidelit̃ traditurũ meis & p̃ceptor; mei liberis, cæterisq; discipul', q se legib⁹ medicinæ astrinxerĩt, atq; iurati fuerĩt, alij p̃terea nemini, In curãdis ægrotis ꝓ uirib⁹ & ꝓ ingenio meo reb⁹ necessarijs usurũ, Nemini ægritudinẽ dilaturũ, Nihil ꝑ iniuriã facturũ, Rogatũ letale uenenũ nemini daturũ, neq; id cuiq̃ cõsulturꝝ, Neq; mulieri p̃gnãti ad ĩterficiẽdũ cõceptũ fœtũ potionẽ porrecturũ, Vitã meã atq; artẽ meã purã atq; ĩtegrã ꝟuaturꝝ, Laborãteis lapillo haudq̃q̃ excisurũ, s; expt; hui⁹ art; h̊ negociũ ꝑmissurũ, Quãcũq; domũ ĩgressus fuero, dũtaxat liberãdis ægrot; opã daturũ, Oẽ; ĩiuriã, oẽ; corruptelã, oẽ gñs t̃pitudĩs, res ẽt uenereas spõte mea euitaturũ, Siue muliebria corpa curauero, siue uirilia siue hoĩs liberi, siue serui, q̃ int̃ curãdũ ul' uidero ul' audiero, ul' ẽt extra curã ĩ uita hoĩm cognouero, q̃ reticẽda eẽ ĩtelligã, nemini aꝑturũ, s; ĩtemeratã taciturnitatẽ seruaturũ. Præsẽs igit̃ iusiurãdũ ĩtegre atq; ĩcorrupte ꝟuãti mihi oĩa tã ĩ uita q̃ ĩ arte mea ꝓspera feliciaq; succedãt, & gl'ia ĩ æt̃nũ ꝑata sit, trãsgrediẽti ꝟo atq; ꝑiuro cõtraria oĩa eueniãt. Finis.

APVD IOANNEM FROBENIVM
IN INCLYTA GERMANI/
AE BASILEA. MENSE
IANVARIO. ANNO

M. D. XVIII.

GALEO-

MYOMACHIA,

Hoc est, Felium &

Murium pu-

gna.

Tragœdia Græca.

APVD INCLY-

TAM GER-

MANIAE

BASILEAM.

IO. FROBENIVS STVDIOSIS S.D.

AVLVS Gellius amœnissimus autor, in noctib9 suis illis Atticis, quas uerius luces quis dicat, ut quibus neq; luculētius quicq; sit uel micātius, ex opere Varronis ænigma de Termino deo proposuit, nec soluit, ut legētiū cōiecturas acueret. Nos itidē qui uobis cōplusculos libellos dudum typis nostris excudimus, Græcos, sed quibus latina cōiuncta fuerit interpretatio, nunc hanc Tragœdiā, quā γαλεωμυομαχίαν autor inscripsit, sine tralatiōe nudā uobis exhibemus, ut profectus uestri periculū aliquando facere possitis, & (quod aiunt) sine cortice nare discatis. Equidē si pueros iam grandescenteis alienorū adminiculorū pudet, sit certe parū decorū, eos qui in studijs aliquousq; progressi sunt, alieno semper affixos esse cōmentario. Conferēdus est primo discentiū animus ad certū præscriptū & quasi cogēdus, post in literis audacter uersandum. Bene Valete, καὶ τὸν τῆς ὑμῶν προκοπῆς πεῖραν ἐν ταύτῃ τῇ ῥαγῳδίᾳ λάβετε. Basileæ. XV. Calend. Februar. An. M.D.XVIII.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΟΣ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ὁμηρος μὲν ὁ τῶν ποιητῶν γονιμώτατος, τῶν τοι χίου παίδων ἑαυτῷ παρατεθέντων παιδεύεσθαι, βατραχομυομαχίαν τε καὶ ἐπικιχλίδας, καθάπερ ἡρόδοτος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἀνάμεστα τοῖς τε παισὶν ἐκείνου, καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις χαριζόμενος, συνετίθετο, ἵνα τῶν μαθημάτων ἀρχόμενοι, τούτων ἥδιον ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῶν τὰ παίδων ὦτα διακναίειν φιλούντων. τῶν μεταγενεστέρων δὲ τίς τὸν ποιητὴν ἀπομιμεῖσθαι βουλόμενος, πόλεμόν τινα γαλῆς πλασάμενος καὶ μυῶν, εἰς κωμῳδίας τάξιν παρήγαγε, μέτρῳ ἰαμβείῳ χρησάμενος. τούτου δέ μοι ταῖς χερσὶν ἐμπεσόντος, ἔδοξεν ἅμα μὲν τοῖς φιλομαθέσι τῶν νέων ἔργον ἀπεργάσασθαι καταθύμιον, εἰ τοῦτον ὥς πέρ τινα νέαν ἀοιδὴν τυπώσαντες ἀποπέμψομεν, ἅμα δὲ καὶ οἷόν τινα κήρυκα προεκπέμψαι καὶ οὐ μετοὐπολὺ τυπωθησομένης ἰωνιᾶς, ἐφ' ἣν πολλὴν σπουδὴν ὁ ἐμὸς πατὴρ κατεβάλετο, τὰς γὰρ διατριβὰς ἐν ῥώμῃ πάλαι ποιούμενος, γασπάριϊ τῷ αἰδεσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ τοι ὄσμου συναγωγὴν παροιμιῶν συνθῆναι ὑπέσχετο, ἀρξάμενος δὲ τῶν παροιμιῶν, συνυπεμνήσθη καὶ γνωμῶν, ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλήλοις εἰσὶ, παροιμίαι, καὶ γνῶμαι, καὶ ὑποθῆκαι, καὶ

ἀποφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς φιλομαθέσι τῶν νέων, ὅτι πλείστην παρέξειν γε τὴν ὠφέλειαν. ἃ γὰρ ἂν διὰ πολλῆς πυδῆς τε καὶ ἀναγνώσεως ἠρανίσαντο, εἴγε τῶν βιβλίων ἠυπόρησαν, ταῦτάγε πάντ' ἐκεῖσε συνηγμένα, καθάπερ ἐν ἰωνιᾷ ταῖς μελίσσαις τὰ ἄνθη, ἐξέσται τοῖς πᾶσιν ἀνιδρωτὶ ἀποδρέπεσθαι.

τὴν μὲν οὖν γαλεωμυομαχίαν, ἣν ὁ συνθεὶς, ὅς τις ἂν ἦν, καλῶς πάνυ καὶ ἀστείως συνέθετο, τανῦν τοῖς φιλομαθέσιν ἐκπέμπομεν. οὐ μετοὐπολὺ δὲ καὶ τὴν ἰωνιὰν ἐκδώσομεν ἐντυπώσαντες. παρ' ἧς οὐχ ὅι πως εὐφροσύνην, ἀλλὰ καὶ μεγίστην ὠφέλειαν οἱ πυδαῖοι καρπώσονται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΕΩ-ΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

Τοῦ μυῶν κυριεύοντος ἐν ὀπῇ τινὶ ζοφώδει καὶ κατεσκιασμένῃ προσμένοντος, κρεΐλλου κατωνομασμένου, καὶ ἐπὶ γαλῆς τῇ δὲ κἀκεῖσε δρομαίως περιβλεπούσης καὶ τὸν τοῖδε συνήθως δρόμον ἀνιχνευομένης, ὁ κρεΐλλος μὴ φέρων ταύτης τὴν διηνεκῆ περισκόπευσιν τῷ τούτου ὁμαίμονι προσελθὼν, ὃς τὴν τοῦ τυροκλόπου ἀξίαν αὐτῷ περιέφερε. ἐπὶ τούτῳ συμβούλῳ χρησάμενος, ὧ τινι τρόπῳ ταύτην κατὰ τροπώσεται, πόλεμον ἄσπονδον κατ' αὐτῆς δεδρακέναι μεμελετήκασι. καὶ πλείστων μυῶν ἀθροισμὸν συνηθροικότες ἀμφότεροι, καὶ τοῦτο νενουθετηκότες, καὶ πάμπλειστα προξάναντες, ἡβηδὸν παρευθὺ πρὸς αὐτὴν ἀντεξήεσαν. καὶ δὴ προσκεκρουκότες ἑκάτεροι, τὸν τοῦ κρεΐλλου ἡὸν ἡ γαλῆ κρατήσασα, καὶ τοῖς ὄνυξι ταύτης ἀγρίως παράξασα, παραυτίκα τὸν νεανίαν εἰσβέβρωκεν. ἄγγελος δὲ τῶν μυῶν καθεωρακὼς τὸ γινόμενον, εὐθέως πρὸς τὴν δάμαρτα τοῦ κρεΐλλου ὑπέστρεψε, μηνύσων αὐτῇ, τὸν τοῦ προσφιλεστάτου παιδὸς χαλεπώτατον θάνατον. τούτον τοίνυν ἐπιπολὺ μαχομένων, ξύλον κατελθὸν σεσημμένον ἐξ ὑπερτάτης στέγης, τὰ νεῦρα τῆς γαλῆς κατέθλασε. καὶ νικηταὶ τῆς μάχης οἱ μῦες ὡράθησαν.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

Κρεΐλλος. Τυροκλόπος. Κῆρυξ. Χορὸς θεραπαινίδων. Ομευνέτης κρεΐλλου. Αγγελος. Προλογίζει δὲ ὁ Κρεΐλλος.

Κρε.
Ι τὸν τοσοῦτον ἀνδρικώτατοι χρόνον
μένοντες εἴσω τῶν ὀπῶν ἀεννάως,
δείμω σύνεσμεν καὶ φρίκη καὶ δειλία,
καὶ δυσμόρως δίεμεν οἰκεῖον βίον.
μὴ δὲ προκύψαι τοῦ ὀπῆς ἠρημένοι,
ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβου πεπλησμένοι,
βίον σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίαις,
ζῶμεν καθάπερ οἱ πεφυλακισμένοι,
καὶ νύκτα τὸν σύμπαντα τοῦ χρόνου δρόμον
μακρὰν δοκοῦμεν καὶ σκιὰν τοῦ θανάτου,
ὡς οἱ ζοφώδεις κιμέριοι τοῦ λόγου,
οἳ ποντικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν,
ζόφωσιν ἑξάμηνον εἷλκον τοῦ βίου.
Τυρ. Κἂν μὴ θέλωμεν, ἐσμὲν ἐν μυωξίαις.
εἰ γὰρ προελθεῖν, ὡς λέγεις θαρσαλέως
τολμήσομεν βαίνοντες ἀσχέτῳ δρόμῳ,
τάχιστ' ἂν ἐμπέσοιμεν αἰπεῖ κινδύνῳ,
καὶ προὐμμάτων ἴδοιμεν οἰκεῖον μόρον,
καὶ τὸν σκοτεινὸν ἀϊδωνέως τόπον,
λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατωσύνης.
Κρεί. Πῶς γοῦν παρεμπέσωμεν, ὡς φὴς, κινδύνῳ,
καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀθλίω μόρῳ.
Τυρ. Ληφθέντες εἴσω τῶν φρικωδῶν χειλέων,

τῆς ἅρπαγος κρεῖλλε καὶ δολοπλόκου.
Τίς ἔστιν αὕτη μὴ φθονήσης τοι λέγειν, Κρεῖ.
οὐ γὰρ προχείρως τοῦ σκοπῷ περιστρέφω.
Ἣν γαλὴν ὠνόμασσεν ἀνθρώπων γένος. Τυρο.
αὕτη γὰρ ἀεὶ χηραμὸν περιβλέπει,
καὶ μῦς ἐρευνᾶ. Ὡς καθώπερ οἱ κύνες
ἰχνηλατοῦσι τοὺς λαγωοὺς ποικίλως,
τὸν αὐτὸν αὕτη σκανδαλοπλόκως τρόπον
ἡμᾶς διϊχνεῖ λυγγικὸν βλέπουσά τι.
οἶδ' ἣν περ ἡρμήνευσας ἀκριβεστάτως. Κρεῖ.
καὶ γὰρ πρὸ καιροῦ τὴν ἐμὴν θυγατέρα
λυχνογλύφην δὲ φημὶ τὴν πεφιλμένην
οἰκτρῶς κατημάλλαξε φεῦ μοι προὐμμάτων.
Κἀμοῦ τὸ τέκνον τὴν φίλην χορδοκόπον. Τυρο.
καὶ τὸν ποθεινὸν σιτοδάρπην καὶ φίλον,
εἰς ἐκδίκησιν, καὶ ἀδελφῆς ἡ ἐλθόντα.
Τί γοῦν κατωκνήσαμεν ὡς θηλυδρίαι Κρεῖ.
καὶ πρέδομεν τὸν φόνον τῶν φιλτάτων;
Καὶ τί προσῆκον ἐργάσασθαι τυγχάνει. Τυρο.
Εἰς ἀντάμυναν ἀπιδεῖν τῆς παμφάγου, Κρεῖ.
καὶ τῶν θανόντων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.
Ποίῳ τρόπῳ κάτειπε σὺν σαφηνίσει. Τυρο.
Μόθον πρὸς αὐτὴν ἀτρόμως τετευχότες. Κρεῖ.

Τυρ. Δέδοικα καὶ πέφρικα μὴ ἐσφαγσμένοι,
χ' ἡμεῖς φανῶμεν καὶ καταβεβρωμένοι
καὶ κῦρμα γαλῆς φεῦ γενώμεθα ξένον.
Κρε. Καὶ τοῦτο δῶχ' ἕκητι τῶν τεθνηκότων.
καὶ γὰρ γινώσκεις τοὺς γραφεῖς αἰνουμένους
τῶν συγγενῶν ἕκητι καὶ τῶν γνωρίμων,
παίδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυτοπόρων,
θανόντας ἀπλήρωτον ἕλκοντας κλέος.
Τυρ. Ισημι πάντως. ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνει
λιπεῖν τὸ λαμπρὸν στάδιον καὶ ἡ μέρας.
καὶ τοῦδ' σκοτεινῷ συγκαλυφθῆναι τάφω.
Κρεϊ. Οὐκ οἶδας ἢν μέγιστον ἄρωμεν κράτος,
καὶ πικροτάτῳ τὴν δε δώσομεν μόρῳ.
Τυρ. Οτω τρόπω σύναιμε σαφηνίζεμοι.
Κρεϊ. Αὐτῇ μαχησμὸν συστάδην δεδρακότες
Τυρ. Κρεῖττον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθριδίως.
Κρεϊ. Ποίαδ' ὄνησις λάθρα τοι προσιέναι,
Τυρ. Εἰ γὰρ προγνώσει τοῦδ' δόλοις προσανέχειν
ὡς εἰς μαχησμὸν αἱρετὸν συνεστάναι
καὶ συμμάχων ὅμιλον εἰς αὐτὴν λάβη,
καὶ συμβαλοῦσα, τηνικαῦτα τὸ στέφος
ἀρεῖ πραπαύσασα τὴν ἡμῶν ἴλην.
Κρε. Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὁμηγύρεις,

λάβωμεν

λάβωμεν εἰς ἄρηξιν ὡς εἰθισμένον.
Οὐκ οἶσθα πῶς πρὶν συνιστῶντες τὸν μόθον Τυρ.
πρὸς τὰ στράτευμα τῶν γαλῶν καὶ βατράχων,
καὶ συμμάχων εἴχομεν κράτιστον νέφος,
Ισημι πῶς κάκιστον εἴδομεν μόρον, Κρε.
παίδων, ὁμαίμων, γνωρίμων, φυτοσπόρων,
μικροῦ δ' ἀπολώλαμεν ἡμεῖς τοῦ τό τε.
Δέδοικα καὶ νῦν μὴ θάνωμεν τοῦ βόθρῳ. Τυρ.
Οὔ νὴ θεῶν πλήρωμα τῶν ἐνυπνίων Κρε.
ἄελπίς εἰμι καὶ γὰρ ἐξ ὀνειράτων.
Τί γοῦν ὄνειρον ἐμφανῶς ἑώρακας; Τυρ.
Ο Ζεὺς γὰρ ὤφθη κατ' ὄναρ κνώσσοντί μοι: Κρε.
καὶ θάρσος ἐντέθεικε τῇ μῇ καρδία.
καὶ χαῖρε. λήψη προσπεφώνηκε κράτος,
Τίνι προσωμοίωτο καὶ τοῦτο φράσον. Τυρ.
Τῷ, τυρολείχῳ τοῦ φρονίμῳ πρεσβύτη. Κρε.
Πῶς δ' οὐκ ἐπ' ἄλλον ὡράθη σοι τὸν χρόνον. Τυρ.
Εμαῖς ἀπειλαῖς ὡράθη πτοιαλέος, Κρε.
Τί γοῦν ἐπηπείλησας αὐτοῦ τοῦ πόλον Τυρ.
οἰκοῦν τι καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις,
σειρὰν μεγίστην ἐξανάψαι τοῦ πόλου
καὶ πάντας ἕλξαι χειρὶ πανσθενεστάτῃ;
καὶ τῆτες ἠπείληκα τούτῳ μυρία. Κρε.

καὶ γὰρ καθ' αὑτὸν ἱστορῶν μου τὸν βίον
ὅπως μένων ἔσωθεν οἰκτρῶς γωνίας,
ὅλως σκοτεινός εἰμι καὶ ζόφου γέμων.
καὶ δεῖμα δεινὸν δέδειγμα ναὶ καὶ τρέμω
ζῶον πενιχρὸν ἔμπλεων ἀηδίας.
ὤμοζον, ὠλόλυζον, ἠθύμουν, μέγα,
ἔκοπτον, ἐσπάραττον οἰκείαν γένυν,
καὶ τὸν θεὸν ὕπατον ὕβριζον δία.
καὶ προστέθεικα τοῖς στεναγμοῖς σὺν χόλῳ,
δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλέας.

Τυρο. Τί γοῦν ἐπηπείληκας εἰπὲ τὸ δε.

Κρεῖ. ὡς εἴπερ οὐ θήσει με νικητὴν μέγαν,
καὶ παγκράτιστον τῇ μάχῃ στεφανίτην,
τάχα προσελθὼν ἐς ναὸν τῶν θυμάτων,
ἅπαντα θήσω πρὸς τροφὴν τῆς κοιλίας.

Τυρο. Κἀγὼ συνέλθω σὺν συνεύνῳ καὶ τέκνοις.
ἀλλ' ὡς ἔοικε τὸν μῦθον καθιστόρεις.

Κρεῖ. Ναὶ δῆτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύας
κεκληκέναι προὔμελον εἰς ἐκκλησίαν.

Τυρ. Οὐ νῦν ἐπεὶ δεύοιτο τῷ φοιτημίῳ
ἀπαλαγῆναι τοῦ σκοτοκρύπτου βίου,
ἐλευθερωθῆναι τε γαλῶν τοῦ φόβου.
τοὺς μῦς ἅπαντας ἀρτίως συγκλητέον.

καὶ

καὶ πρῶτον εἰς κάταρξιν ἰτέον λόγων.
ἐπιτρεπόντων προσφέρειν εὐτολμίαν.
ἢ καὶ στρατηγοὺς στρατηγῶν εἰργακότες,
καὶ ταξιάρχας καὶ λοχαγοὺς ὡσθέμις,
λογχηφόρους τὲ ϛ κραταιοὺς ὁπλίτας,
ἀντεξίωμεν εἰς μόθον τεταγμένοι.
Καλῶς προσέφης ϛ σοφῶς καὶ κοσμίως. Κρε.
καὶ γὰρ δὲ γῆρας νουθετεῖ καὶ σωφρόνως.
κήρυξ ἴτω δὲ καὶ καλείτω τοὺς μύας,
Ἰδοὺ πάρεισι μύαρχοι συνηγμένοι Κῆρυξ.
καὶ σῶ πρεσήκασι βουλευτηρίω.
Ἐγὼ μὲν ὦ σύνταγμα γενναίων φίλων Κρε.
εὔεικτον εὐόμιλον ἐκ πολλοῦ χρόνου
πολλὴν καταγνοὺς τὴν πάλαι πεφυκότων
τὴν ἀσθένειαν καὶ κακίστην δουλείαν.
ἀνθ' ὧν περ εἴσω φωλεῶν μυχαιτάτων,
μένοντες οὐκ ἄτολμον εἶχον καρδίαν.
ἀλλ' ὡς κλινήρεις καὶ μέλη πρειμένοι,
ἔπτησαν ἐλθεῖν εἰς μάχην ἐναντίων,
ἤδη στρατεύειν ἱστορῶ θαρραλέως.
οὐ γὰρ προσῆκον μου δέδοκτο καὶ φίλον
σθένος φορόντι καὶ κρατοῦντι μυρίων
πομπὰς τελοῦντι καὶ κρότοις ἠνημένω,

τρέμειν

πρέμεαμ προελθεῖμ φὶ ἐμῆς μυωξίας·
ὑμεῖς δ' ἑτοίμως τὸμ λόγομ δεδεγμμένοι,
ὡς εὐγενῶμ πέλοντες ἐκ φυτοπόρωμ,
καὶ πανδενῶς ἔχοντες αὐτῶμ τὸ πόνῳ,
μὴ νωχελεῖς γένοδε πρὸς τὰ πρακτέα.
μή δ' ὀκνήσητε μηδαμῶς ὦ γενναῖοι.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἅπαντες ὦ θεῖοι μῦες
ἴτε προθύμως εἰς νέαμ στρατηγίαμ,
ξῆλομ λαβόντες φὶ ἐμῆς ἀρχῆς.
ἐγὼ γὼ οὐκ ὤκνησα πώποτ' εἰς μόθομ.
ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐκ νέας ἡλικίας,
ἐς τ' στρατηγεῖμ ἀνδρικῶς ἐγραπόμην.
πάσαις δὲ πάντη προσβολαῖς ἐπεκράτουν.
γένος γὰρ φυεὶς εὐγενὲς ἐξ ὀσφύος,
ὡς ἴσε πάντες τὰ πάλαι θρυλλόμενα,
ἐπὶ δυνάμει καὶ φρενῶμ γοργότητι
ἐμοὺς γονεῖς ἔλκοντας ἄπλετομ κλέος,
τοὺς χαρτοδάπτας ὠνομασμένους λέγω,
οὐκ ἠθέλησα ζῆν τὸμ ἄπονομ βίομ.
ἀλλ' εἰς μάθησιμ τῆν στρατηγικωτάτων,
ἀπῆλθομ εὐθὺς ἐκ νέου μειρακίου,
ἤσκησα κομπὸμ καὶ πάθη σὺν ἀσπίδι.
βαίνειμ ἐφ' ἵππου καὶ στρέφεσθαι ποικίλως,

βάλλειμ

βάλλειν τὸν ἐχθρὸν εὐστόχως καὶ καιρίως.
τείνειν τὸ τόξον καὶ τὸν ἰὸν ἰέναι.
καὶ πᾶσαν ἁπλῶς τὴν στρατηγίαν τέχνην,
μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηλάται.
μόθων δὲ πολλῶν ἐγκρατὴς δεδειγμένος,
καὶ πλεῖστα δοῦλα καὶ ἐμῆς ἐμπειρίας
ἔθνη δεδειχὼς, ἦλθον εἰς μυαρχίαν,
πάντων ἄριστος καὶ μέγας κεκριμένος.
καὶ νῦν δὲ παγκάκιστον ἔγνων τυγχάνειν
τὸν ἀνθάμιλλον τοῦ διὸς καὶ ῥέας,
ζῶον τρέμειν τὶ μικρὸν ἠθλιωμένον.
τοίνυν κελεύω τοὺς ἐμοὶ πεσυλμένους,
ἅπαντας εἰς σύνταξιν ἐλθεῖν καὶ μάχης,
στερῶς, κραταιῶς, εὐσθενῶς, εὐκαρδίως,
σοφῶς, ἐναργῶς, εὐφυῶς ὡπλισμένους.
τανῦν δὲ λοιπὸν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας.
τὴν αὔριον δ' ἕωθεν ὦ στρατηλάται,
πάντα κινῆσαι βούλομαι θαρραλέως.
δοκεῖ γὰρ οὕτω συμφέρειν πρὸς τὸ πέρας.
Ἐπείπερ ἤδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας Τυρ.
ἀπῆλθον, ὥρα τοῦ καθευδῆσαι κλίνῃ.
ἄπειμι κἀγὼ πρὸς κλίνην τὴν ἰδίαν.
εἴρηκας ὀρθῶς τοιγαροῦν πειρατέον.

ὦ ποῖον Κρε.

Χορ. ὦ ποῖον ἄλγος νῦν κρατεῖ με καὶ θλίβει.
ὦ ζεῦ τί τοῦτο τῆς παρούσης ἡμέρας.
δεινὸς λογισμὸς ἔχε μου τὸν δεσπότην,
γαλῆ προσάψαι μῶλον οὐ λαθριδίως.
δοκῶ γὰρ αὐτὸν σὺν πάσῃ στρατηγίᾳ,
θανεῖν, λιπόντα τὸν φαεσφόρον λύχνον.
ἄπολλον, ἁγνόμαντι, φοῖβε λοξιά,
τί τοιτο τοῦτο: φεῦ παπαὶ, φεῦ, μοι πάλιν.
ἰαταται ἂξ ὦ πόνων ἰαλέμων
αἶ. αἶ. ἰοὺ. ἰοὺ. ὦ κακῶν πονημάτων.
Ημι. Ισως κρατήσει τὴν μάχην κατακράτος.
Ημι. Απιστ' ἄπιστα καινὰ καινά μοι λέγεις.
τὸ τοι διὸς θέλημα νῦν ὑπερξάτω.
Τυρ. Ορῶ θέουσαν ἐξ ὑέλων ἡμέραν.
Κρεϊ. Καὶ μὴν κἀγὼ δέδορκα τὴν λαμπηδόνα.
Τυρ. Καὶ τοιγαροῦν λίποιμεν ὕπνον καὶ κλίνην.
ὄϊς δὲ καὶ βοῦς τοῖς θεοῖς τεθυκότες,
πρὸς τὸν μαχησμὸν ἐξίκωμεν ἀτρόμως.
δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἱλεοῦν τοὺς ἐν πόλῳ.
Κρε. Ιδοὺ θύσαντες ἐκκαλοῦμεν τὸν δία.
καὶ τὴν ἀθηνᾶν καὶ τὸν ἑρμῆν καὶ πᾶνα.
καὶ τὸν ποσειδῶ καὶ τὸν ἁγνὸν λοξίαν.
ἥραν σὺν αὐτοῖς ἄρτεμιν τ' ὀρειβάτιν.

πλούτωνα.

πλούτωνα λητὼ σὺν ἅδη προσεφόνην,
καὶ πάντας ἄλλους· καὶ προῦμεν τὸν πόδα.
Ω πάντες ὦ σύμπαντες ὦ θεοὶ μόνοι. Χορ.
ὅσοι τ' ἄνωθεν καὶ κάτω κληρουχίαν
ἔχοντες ἐστὲ τῶν καλῶν χορηγέται.
πρόστητε ναὶ πρόστητε καρτερωτάτως.
τῶν δεσποτῶν μου τὴν νέαν στρατηγίαν
καὶ τῶν τελούντων πρὸς τὸ παμφάγον γένος.
Νῦν εἴθε νικήσειαν ὦ ζεῦ τῷ μόθῳ. Ομευνέ.
ἐμοὶ στρατηγοὶ καὶ σύνευνος καὶ τέκνον.
Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλεία μ' ἔχει. Χορ.
Κἀγὼ δέδοικα καὶ τρέμω κατακράτος. Γυνή.
Δεινὸν γάρ ἐστι δυσμενῶν εὐανδρία. Χορ.
Ω ζεῦ βασιλεῦ χρηστὸν ἔργασαι μόθον. Γυνή.
Αεὶ δ' θεῖον τῶν καλῶν ἅπαν νέμει. Χορ.
Εἰ μὲν κρατήσει τῶν μυῶν αἱ πληθύες Γυνή.
Εξισχύσουσι τῆς ἐναντιουμένης,
εὖ ἂν τὸ λοιτὸν ἀνύσοιμεν τοῦ βίου.
καὶ τὸν φόβον ῥίψαιμεν ὡς πορρωτάτω.
Ναὶ δὴ γένοιτο τοῦτο σὺν θεῷ λέγω. Χορ.
Εἰ δ' ἥττονες γένοιντο τῆς ἐναντίας, Γυνή.
καὶ πρὸς φυγὴν βλέψωσιν ὡς τετραμένοι,
ἅπαντα φροῦδα προσγενήσεται τάχα.

Χορ. Ως εἴθε μὴ γένοιτο μὴ δ' ἔσοιτό μοι.
Γυνὴ Καὶ πᾶς γένηται δοῦλος αἰχμαλωσία.
Χορ. Οὔκ. ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα καὶ ἐναντίας.
Γυνὴ Κἀγὼ δὲ δούλη παισὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις,
ἡ πρὶν κυρία προσφανήσομαι τάχα.
Χορ. Ηκιστα δούλη σὺ γενήσῃ σὺν τέκνοις.
ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα καὶ ἀδδηφάγου.
Γυνὴ. Τί γοῦν προλίπω τὸ γλυκύτατον φάος.
καὶ συγκαλυφθῶ τῇ κόνει ἐν τῷ τάφῳ.
Χορὸς Σίγα σίγα δέσποινα δεινόντι βλέπω.
καὶ μὴν ὁρῶ θέοντα τίν' ἐσπασμένον
καὶ πυκνὸν ἀσθμαίνοντα καὶ πεπληγμένον.
Αγγελος Κυρία ποῦ πάρεστι, τίς δηλωσάτω.
Χορὸς. Εξεστί σοι θέλοντι ταύτην εἰσβλέπειν.
Αγγελ. Τάλαινα παντάλαινα καὶ τρισαθλία.
πέπτωκε τρωθεὶς ὁ ψιχάρπαξ ἐν μάχῃ.
Γυνὴ. ὦ τοι ποθεινοῦ καὶ πεφιλμένου τέκνου,
πέπτωκεν ἡ μὴ τοι γήρως βακτηρία.
ὦ τῶν πόνων ὦ τῶν πόνων ἰαλέμων.
παῖ παῖ τὰ πάντα δεινὰ τῶν ἀγγελμάτων.
ἰοὺ θανοῦμαι, τίς γένωμαι, ποῦ φύγω,
πᾶ βῶ; παρεῖμαι τῶν μελῶν ἀρρωστίας
ὦ παῖ. παπαὶ παῖ φιλτάτη θεωρία.

τέθλαθι

Τέτλαθι μοι τέτλαθι παῦσαι τῶν γόων. Χορ.
Ὦ Ζεῦ ταναὼ διφρευτιτανοτρέπον. Γυνή.
Αἶ αἶ τάλαινα μῆτερ ἠθλιωμένη. Χορ.
Ἐπίσχες ἄρτι τοὺς ἀπειρίτους γόους.
Ὦ φιλτάτη πρόσοψις ὦ παῖ μοι φίλε. Γυνή.
Φέρειν πρέπον σοι τὴν ἄπειρον ἀνίαν. Χορ.
Μαθεῖν δὲ λοιπὸν τὰ πίλοιπα τῶν μόθου
Ἀλλ' οὐ σθένω σχεῖν τοι πόνου τὴν πικρίαν. Γυνή.
Τίς νῦν ὄνησις ἐκ γόων ἀμετρίας. Χορός
Αὐτὴν διαχρήσαιμι καὶ τάχει θάνω. Γυνή.
Μὴ δῆτα τοιτο μὴ δὲ συστρέφειν θέλε. Χορός.
Καὶ πῶς ἀνεκτὸν μὴ πεφύρθαι καὶ στένειν. Γυνή.
Τί δὲ, στένουσα τοὺς λογισμοὺς κουφίζεις. Χορ.
Οὐδεὶς θανόντας ἐξεγείρει τοι τάφου.
Παυθεῖσα τί πράξαιμι τῶν στεναγμάτων Γυνή.
Μαθεῖν θέλησον τὰ πίλοιπα τοι μόθου Χορ.
Καὶ τίς κατείπη ταῦτα καὶ σαφηνίσῃ. Γυνή.
Ὁ τῶν πρόντων ἄγγελος ἀγγελμάτων. Χορ.
Καὶ πῦ πάρεστιν. Χορ. Εἰσορᾶν ἔξεστί σοι Γυνή.
Ἐκ τοι πάθους ὄλωλα καὶ συνετρίβην Γυνή.
Καὶ τὰς κόρας ἤμβλυνα τὰς τῶν ὀμμάτων.
Ἅπαν λέγ' εὐκίνητον ἀγγελήφορε Χορ.
Ὅπως μὲν ἔστι τῆς μάχης ἡ τραχύτης,

καὶ πῶς ὁ παῖς πέπτωκε τοῦ πρερρύη.

Αγγ. Εἴπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις.

Χορ. Εξῆς ἅπαν ἔξειπε συμβὰν τῇ μάχῃ,
αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διεννέπων.

Αγγ. Εἴπω τὰ πάντα. τοιγαροῦν ἀκουστέον.
ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμιξιν ἦλθον τῆς μάχης,
πρῶτον μὲν ὁ κράτιστος ἐθνοσατράπης,
ὁ ψιχολείχης συμβαλὼν τῇ παμφάγῳ
ἥττηται καὶ πέπτωκεν, οἰκτρά τις θέα.
καὶ πᾶσα τούτῳ στρατιὰ διεφθάρη.
ἔπειτ' ἐπῆλθεν ἄλλος ἀρχισατράπης
ὃς ποῦϊς ὠνόμαστο κωληκοκλόπος.
καὶ ταὐτὸν αὐτῷ πτῶμα πέπτωκε ξένον,
οὐδ' ὑπομείνας προσβολὴν βραχυτάτην:
ὡς γοῦν ἑώρα τοὺς κραταιοὺς σατράπας
ἤδη προσόντας ὁ ψιχάρπαξ, τοῦ βόσιν
οἰκτρὰν φανέντα σὺν στρατῷ τῇ παμφάγῳ
ὀργῆς ἐπλήσθη τοῦ χόλου βαρυτάτου.

Γνω. Θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλλη πικρία,
εἰ μὴ ζέσις τὶς αἵματος πρὸς καρδίαν.
λαβὼν δὲ κοντὸν χερσὶν ἐστομωμένον
ἐπῆλθεν αὐτῇ τοῦ τεθανατωκέναι.
ἡδ' εἰσιδοῦσα τοῦτον ἠτοιμασμένον,

ἐκ τ

ἐκ τοῦ σύνεγγυς πρὸς σφαγὴν ἑστηκότα,
καὶ κοντῷ ἐκτείνοντα καρτεροτάτῳ,
ὥρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν πραυτίκα,
καὶ δὴ κατεῖχε τοῖς ὄνυξιν ἀγρίως
καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.
Καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψει τοῦ φίλου φυτοσπόρου. Χορ.
Τὸ μεῖζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τῆς πάθους. Γυνή.
Εγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα τοῦτο τὸ πρᾶγμα, Αγγ.
προσῆλθον ὦ πότνια σοὶ πεφρακέναι.
Ὡς εἴθε μὴ δ' ἐπῆλθες ἀγγεληφόρε. Γυνή.
μέγιστον ἦν μοι μηδόλως προσιέναι.
οὐκ ἂν γὰρ ἀκμὴν τῆς πάθει συνεσχέθην.
Εγὼ μὲν οὖν ἄπειμι τὴν ὀπισθίαν. Αγγ.
Ελθοις κακῶν ἥκιστα μηνυτὴς πάλιν. Γυνή.
Κακὸς κακῶς ὄλοιτο νῦν ὁ πυρφόρος. Χορ.
Δέδοικεν ἡμᾶς πυρφορήσας τῆς λόγῳ. Γυνή.
Ω ποῖον ἄνθος τῶν μυῶν ἀπεκρύβη. Χορ.
ἐμοὶ δοκεῖ κάλιστον εἶναι καὶ πρέπον,
σύνθρηνον ἆσαι παιδὶ τῆς πεπτωκότι.
Καλῶς ἔφησας. τοιγαροῦν θρηνητέον. Γυνή.
Πρώτιστα σὺ κρότησον ἀρχὴν τοῦ πάθους. Αγγ.
Ἆ παπαὶ παπαὶ παῖ παῖ παπαὶ πολλάκης. Γυνή.
Παῖ κρεῖλλε παῖ παῖ παπαὶ δέσποτα. Χορ.

Γυνή. Ἆ Ἆ πόθι παῖ πῦ ποτ' ἀπέβης τέκνον.
Χορ. Ποῖ ποῖ καλυφθεὶς ἐξαπέπτης τ' βίου.
Γυνή. Ω ὢ πόθεν ποῖ τῶν πόνων ἰαλέμων.
Χορ. Ιαλέμων ὢ καὶ πάλιν ἰαλέμων.
Γυνή. Α ἂ λέλοιπα τὸν λύχνον τοῦ ἡμέρας.
Χορός. Απανθ' ἅπαντα τοῦ βίου, τέφρα, κόνις.
ἁπαξάπαντα τοῦ βίου σκιὰ μόνον.
Γυνή. Οἶ οἶ προῆλθες ὦ ψιχάρπαξ ὦ τέκνον.
Χορ. Αρκεῖ. τολοιτὸν βαῖνε μὴ πραιτέρω.
ἤδη βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.
Γυνή. Δέδοικα δεινὸν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ.
Χορ. Οὐκ ὦ σεβαστή. Γυνή. πῶς τὰ οἶδας. Χο. πῶς ἆρα,
φαιδρῶ προσώπω τὸν δρόμον διατρέχων.
Γυνή. Ως εἴθε χρηστὸν ἄγγελον ζεῦ μοι πρόες.
ἕτερος ἄλλ. Η δεσπότις πέφυκε πῦ τίς εἰπάτω.
Χορ. Πάρεστιν ἰδοὺ καὶ θέλεις εἴ πρ βλέπε.
ἄγγ. Πάγχρυσε φαιδρὰ μὴ τεθλιμμένη γίνου.
κἀμοὶ βράβευε δῶρα τῶν ἀγγελμάτων.
Γυνή. ἔξειπε μὴ χλεύαζε κομπορημόνως.
ἄγγ. Αν μὴ νεμῆς πρώτιστα δῶρα τοῦ λόγου.
Γυνή. Εἰπόντι δώσω καὶ παράσχω συντόμως.
ἄγγ. Τέθνηκεν ἡ τάλαινα γαλῆ τῷ μόθῳ.
Γυνή. ἂ ἂ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλέον.

Νικησάτω

Νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ τὴν ἀνίαν. ἄγγ.
Ἰφ' ἡδονῆς μέγιστον ὀρχοῦμαι πάνυ. γυνή.
Τὸ τοι μόθου πρότερον μάθωμεν φίλη χορ.
καὶ πῶς τέθνηκε δυσμενὴς ἡ παμφάγος.
Ἐξειπάτω δὴ πᾶσαν ἀγγελη φόρος. γυνή.
τὴν συγκρότησιν καὶ μάχης καὶ τὸν μῶλον
καὶ ἀγριοποῦ καὶ κακῆς μυοκτόνου.
Ἡ δεσπότις λέλακε τὴν γλῶτταν κρότει. χορ.
Ἰδοὺ τὸν ἑρμῆν εὐτρεπίζω τοι λόγου. ἄγγ.
ὑμεῖς δ' ἑτοίμως ὦσιν οὖσιν ὀρθίοις,
ἐνωτίσασθε τῶν ἐφερμηνευμάτων.
ὡς γοῦν ὁ δεινὸς σωματοφθόρος μόθος
ἔσχηκεν ἀρχὴν προσβολῆς εὐκοσμίας
καὶ πρῶτον μὲν πέπτωκεν ἐθνοσατράπης
ὁ ψιχολείχης. εἶθ' ὁ κωληκοκλόπος
ἔπειθ' ὁ πάϊς τοι καλοῦ μου δεσπότου,
ἤλγησεν οὗτος τῷδ' πάθει τὴν καρδίαν,
ἰδὼν τὸν ἡὸν τὸν φίλον τεθνηκότα.
καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸν στρατιὰν προτρύνας,
ἐπῆλθεν ἀπτῶς τῇ φθόρῳ καὶ παμφάγῳ.
καὶ πρὸς ἅμιλλαν ἀτρόμως συνεπλάκη.
πλεῖστον δὲ καιρὸν ἀνθυπηγωνισμένων,
καὶ μηδενὸς φεύγοντος ἀλλ' ἑστηκότες,

ξύλον

ξύλον κατελθὸν καὶ ὑπερτάτης στέγης,
ἔτει παλαιῷ καὶ χρόνῳ τεθραυσμένον,
ἔπληξεν αὐτὴν ἐν μέσα μεταφρένων:
καὶ νεῦρα συντέθλακεν αὐτῆς αὐτίκα.
καὶ πρὸς βάθη πέπτωκεν ἀϊδωνέως.
καὶ τὴν πρὶν ἡμῶν δυσμενῆ κατακράτος,
ἄσπονδον, ἀμείλικτον, ἠγριωμένην,
ἔδειξεν ἄπνουν ἐκτάδην ἠπλωμένην.
ζώοις ἀλύπως, εὐθαλῶς, εὐκαρδίως,
ἐς λυκάβαντας μή πω πεπληρωμένους.
ἀνθ' ὧν πρὸ ἦλθες ἄγγελος ποθουμένων.
καὶ τὸν φόνον προὔφηνας ἡμῖν καὶ φθόρου,
ἤδη γὰρ εἶδον πᾶν ποθούμενον τέλος,
εἰληφὸς ἄρτι καὶ καλῶς ἠνυσμένον.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΕΩ-
ΜΙΟΜΑΧΙΑΣ.

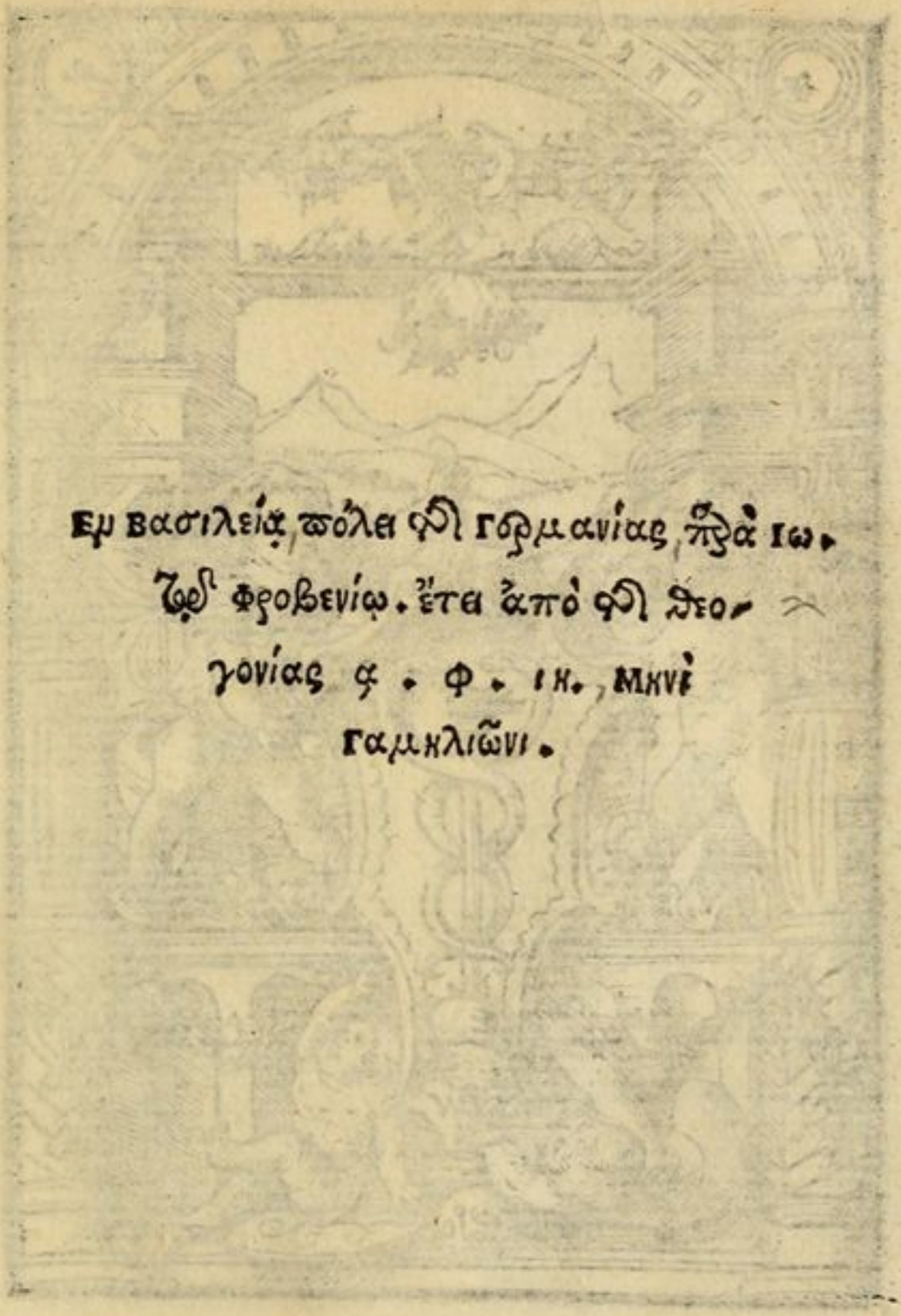

Εμ βασιλείᾳ πόλει φλ γερμανίας, παρὰ ιω.
τῷ φροβενίῳ. ἔτει ἀπὸ φλ θεο-
γονίας ᾳ. φ. ιη. μηνὶ
γαμηλιῶνι.